

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Morressy_John-06-Kedrigern_a_kouzelná_hulka.PDB

PDB Name: 6- Kedrigern a kouzelna hulka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.11.2007
Modification Date: 4.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JOHN MORRESSY
KEDRIGERN A KOUZELNÁ HŮLKA
POLARIS

KEDRIGERN
A KOUZELNÁ
HŮLKA
(KEDRIGERN IN WANDERLAND)
Copyright © 1988 by John Morressy
All rights reserved
Translation © 1994 by Petr Caha
Cover art © 1994 by Zdeňka Boušková
ISBN 80 - 901292 - 7 - 7

Barbaře
v zastoupení všech těch vděčných činčil,
jejichž životy ušetřila

"Nenajdeme-li tu něco příjemného,
můžeme tu nalézt alespoň něco nového."
- VOLTAIRE

< Jedna >

Cesta do Dendorriku

Ve skutečnosti příběh začal Hamarakovým nalezením začarovaného meče, Panstygie, Matky temnot, velkého temného bříty západu, dříve známého jako Luisa. I když by se člověk samozřejmě mohl - pokud by chtěl - vrátit až k původní kletbě Vorvase Mstivého a dlouhému uvěznění ve kmeni dubu; ale to je jen pozadí příběhu a bude krátce a stručně popsáno, až přijde patřičný čas.

Dalo by se také začít rozhovorem mezi Kedrigernem, čarodějem z Hor tichého hromu a jeho ženou Princeznou, ke kterému došlo jednoho podzimního večera, rok po jejich památné a úspěšné výpravě za Arlebarem a Kouzelnou mouchou, když spolu seděli u krbu, ona si upravovala šaty, aby je mohla nosit a přitom volně používat svá nově nabytá křídla, a on pročítal vzácnou knihu, kterou získal od Arlebara. Přestože jsou princezna a čaroděj hlavní postavy toho příběhu, z hlediska časové následnosti jsou až druzí. Začalo to Hamarakem.

Hamarakova velká síla byla vždycky jeho silnou stránkou. Kam až jeho paměť sahala, dokázal pracovat víc a déle než všichni kolem něj. Nikdy nebyl bez práce déle než několik dní. Jistě, byla to obvykle těžká, špinavá práce, ale práce to byla. Jen zřídka se mu nedostávalo jídla nebo střechy nad hlavou a obvykle měl v měšci i nějakou tu minci nebo dvě, které pravidelně utrácel za teplý čerstvý chléb. To byla jeho jediná slabost.

Hamarak byl velký, rozložitý a velice silný, ale měl mírnou povahu a klidné vystupování. Nebyl ani chytrý, ani hloupý; když měl dost času, dokázal se vypořádat i s poměrně složitým problémem, ale raději přenechával podobná cvičení těm, které to bavilo; jeho ne. Měl docela obyčejný obličej, solidní, ale nijak zvlášť pohledný, ani groteskní, ani komický: široký placatý nos, široká ústa, která mívával častěji zavřená v mírném úsměvu než otevřená při zbytečném mluvení, a hnědé oči, jež obvykle neupíral na nic konkrétního. Vlasy měl husté a černé, ruce mozolnaté a kůže osmahlou sluncem. Pomineme-li jeho velikost a sílu, byl Hamarak dokonale obyčejný muž a očekával, že povede dokonale obyčejný život; po pravdě řečeno po ničem jiném netoužil. Až do jeho zhruba dvaceti let se jeho život skládal z nekonečného koloběhu jídla, práce, jídla a další práce, jídla a spánku s občasnou rozmařilostí s čerstvě upečeným chlebem. Co se jeho týkalo, byl by naprosto spokojen, kdyby to tak pokračovalo dál.

Ale jednoho hezkého podzimního dne, zrovna když kácel stromy v kousku lesa čerstvě získaného jeho současným

pánem, uslyšel Hamarak hlas. Byl to ženský hlas, sladký a truchlivý, a zaznívalo v něm zvláštní kovové zvonění. Zprvu nebyla slova příliš zřetelná; bylo to spíš jen tiché neartikulovatelné mumlání rozléhající se mezi stromy, ale když šel po hlase, uslyšel je Hamarak docela zřetelně:

"Dřevorubče, dřevorubče, zachraň mě
z mého žaláře ve stromě!
Když princeznu zakletou v břít osvobodíš
odměnu nemalou si vysloužíš!"

Hamarak se zastavil a pozorně se rozhlédl. Mohla to být nějaká léčka. U jeho pána sloužila mladá děvečka; byla docela hezká, což o to, ale dovedla si krutým způsobem tropit šprýmy z mladých mužů, a tohle by jí bylo docela podobné: lákat ho do houští sladkým hlasem a přísliby odměny. Musí si dát pozor.

Hlas ho zavolal znovu. Zdálo se, že vychází z dubu, který stál osamoceně na malém paloučku, skutečného starého obra, rozštěpeného a s velkou puklinou, táhnoucí se až ke kořenům, ale stále bohatě obsypaného listím. To bylo zvláštní. Hamarak přišel blíž a uslyšel hlas znovu. Vycházel neomylně z nitra stromu. To nebyla léčka, to byla kouzla a ta byla horší než výsměch děvečky, mnohem horší.

"Šlechtný dřevorubče, doufat smím
že přišel jsi mne zachránit?"

Truchlivost v hlasu vystřídalo očekávání a to očekávání se týkalo Hamaraka. Muselo se ho týkat. Jiný dřevorubec se poblíž nevyskytoval. A tak se Hamarak přes všechno své zmatení a strach odhodlal odpovědět.

"Je tam někdo?"

Čekal a cítil se hloupě. Náhle zazněla odpověď jasná a zvonivá jako kladivo na kovadlině.

"Poraz ten dub, dřevorubče šlechtný,
silou svých paží udatných!
Ať princeznu v meči zachrániš
a odměnu štědrou si vysloužíš!"

Hamarak sice docela nepochopil, co má udělat, ale některé věci se mu zdály úplně jasné: někdo uvnitř stromu chtěl ven a on měl v rukou ostrou sekyru a věděl, jak ji použít. S tím, jak se ta osoba dostala dovnitř, si hlavu nelámal - možná uvízla v hluboké puklině - ale hlas se zmiňoval o princezně a Hamarak nikdy neslyšel o žádné princezně, která by lezla v lese po stromech. Samozřejmě, jeho znalosti princezen byly silně omezené. Možná, že se princeznám stávalo často, že uvízly ve stromě, a na této situaci nebylo nic neobvyklého ani nic kouzelného. Tak či tak, umínal si, že se raději ujistí, že seká jen do stromu a ne do jeho královského obyvatele.

"Když pokácím ten strom, nezraním tě?" zeptal se.

"Jen rozmáchni se sekyrou
já vysoko jsem nad tebou.
Ať třísky odletují sem a tam
a já tu věčně nečekám!"

zvolal hlas dychtivě.

To znělo docela jasně a nebylo proč dál otálet. Hamarak si shodil koženou kazajku, plivl si do dlaní, zamnul si je o sebe v pomalém, odbornickém gestu a pak se chopil sekyry. Po několika prvních úderech se zastavil, aby si poslechl, jestli se neozývá bolestný nebo varovný křik, ale neslyšel nic, a tak pokračoval. Po chvíli zjistil, že bude muset přetnout jen polovinu síly kmene, aby neznámou zachránil, protože váha stromu spolu s puklinou už sama vykoná zbytek. Pracoval rychle, elegantními pravidelnými pohyby, a výsledek byl přesně takový, jak očekával. Dub se s hromovým praskáním rozštěpil a jedna jeho polovina se skácela na zem.

Když dopadla, postoupil Hamarak rozpačitě kupředu. Neviděl nikoho. Pak uslyšel kovově jasné ulehčené oddechnutí a zmateně se rozhlédl po jeho zdroji. Na bledém povrchu rozštěpeného stromu ležel obnažený meč sametově černé barvy. Hlavici jeho jíle tvořila dokonale vytvořená podoba ženské hlavy a ta k Hamarakově zděšení najednou promluvila.

"Nebe budiž pochváleno!" prohlásila. "Ach, jaká úleva být zase venku z toho pochmurného stromu a nemuset už mluvit v rýmech!"

"To jsi byla ty... tam uvnitř?" zakoktal Hamarak.

"Ano. A ty musíš být ten dřevorubec, který mne vysvobodil. Velice ti děkuji, mladý muži. Bylo to od tebe moc hezké. Vlastníš kromě toho, co máš na sobě, ještě další oblečení?"

"Mám kazajku."

"Tak si ji prosím obleč. Nejsem zvyklá dívat se na polonahé muže. Jsem princezna."

Hamarak se zamačkal. Tady něco nesedělo. "Ty jsi meč," řekl nervózně.

"Obleč si tu kazajku a já ti to vysvětlím. No tak, dobrý muži," řekl meč. Jeho hlas byl tak sebejistý a chladný, že Hamarak uposlechl bez dalších námitek. Když si oblékl kazajku, předvedl se meči, který řekl: "To už je lepší. Ještě než

začnu, musím se tě zeptat na velice důležitou věc: toužíš stát se největším bojovníkem na světě?"

Hamarak se na chvíli zamyslel: "A mohu si vybrat něco jiného?"

"Nedělej drahoty. Prostě mi jenom odpověz. Ptám se znovu: přeješ si být největším bojovníkem na celém světě?"

"Ne," řekl Hamarak.

"Ach, skvělé. To je skutečně skvělé, mladíku. Ani ti nemohu říct, jak jsem ráda, že to říkáš."

"Jsou tady ale jiné věci, po kterých toužím," namítl Hamarak, který si vzpomněl na slibovanou odměnu, s nadějí v hlase.

"Jistě, já vím, že jsou. A teď mi řekni: bydlí tady v okolí nějaký slušný čaroděj nebo černokněžník? Může to být mág jakéhokoliv druhu."

Hamarak se zamýšleně poškrábal na hlavě. "V okolí žádný. V jeskyni pod horami bydlela čarodějnice, ale ta už umřela."

"To od ní bylo hloupé. Kde bydlí nejbližší černokněžník?"

"Hodně se mluví o čaroději z Dendorriku. Je to někde na východě, spoustu mil odsud."

"Pak tedy musíme vyrazit okamžitě. Vezmi mne a vydej se na cestu."

"Ale já cestu k Dendorriku neznám! Nemám žádné peníze ani jídlo a boty mám prochozené. A taky tu mám práci - tyhle stromy se musí pokácet a můj pán bude zuřit, když to neudělám. Nemohu prostě jen tak odejít!" bránil se Hamarak.

"Teď mě dobře poslouchej... jak se vlastně jmenuješ? Ještě ses mi nepředstavil," zeptal se meč rozmrzele.

"Jsem Hamarak."

"Tak poslouchej dobře, Hamaraku. V současné době jsem Panstygia, velký temný břit západu. Ale vždycky jsem nebývala mečem a nemíním jím zůstat déle, než bude nezbytně nutné. Chápeš, co říkám?"

"Myslím, že ano. Jsi meč, ale ve skutečnosti nejsi meč. Ve skutečnosti jsi princezna."

"Naprosto správně, Hamaraku. Jsem princezna Luisa z království Zpívajícího lesa. Z důvodu, který v tuto chvíli není podstatný, jsem byla zlovolným černokněžníkem zakleta v meč. Toho potupného zakletí mne může zbavit jen černokněžník stejně mocný, ale ne tak zlovolný. Ten, kdo mi takového černokněžníka pomůže najít, bude bohatě odměněn."

"A není nějaká odměna už za vysvobození z dubu?" zeptal se Hamarak s nadějí v hlase.

"Nebud' sobec, Hamaraku. Pokud nejsi ochoten ani k takové oběti, mohl jsi mne rovnou nechat uvnitř. Teď ses do toho zapletl a musíš to dotáhnout až do konce. Řekni mi, jak se ten čaroděj z Dendorriku jmenuje?"

"Říkají mu Mergith."

"Mergith...", Panstygia se zamyslela. "Nikdy jsem o něm neslyšela. Co se dá dělat, musím se s ním spokojit. Vyrazíme, Hamaraku."

"A dostanu odměnu, když tě donesu k Mergithovi?"

"Bohatou. Stačí, když vyslovíš své přání a můj bratr, má sestra a já ti ho splníme."

Hamarak napřáhl ruku, aby meč zvedl, ale pak zaváhal a zase ji stáhl. "A co ten tvůj bratr a sestra? Musím je taky vysekat ze stromu?" zeptal se opatrně.

"To se tě netýká, Hamaraku. Odes mne k Mergithovi a dostaneš svou odměnu."

Hamarak ucítil, že má poprvé v životě příležitost mít to, po čem vždy toužil. Představil si teplý čerstvý chléb s máslem; svůj vlastní statek a dům, silnou ženu, která by každý den pekla chleba, dva krásné voly a nové boty: krátce vše, co si muž vůbec může přát. Třeba i nový pluh. Sehnul se a zvedl černý meč.

"Výborně, Hamaraku!" zvolala Panstygia srdečně.

"A co dál?"

"Jdi na východ a po cestě se ptej na Dendorric. Nic na tom není. A ještě jedna věc - muž, který putuje s obnaženým mečem, vždycky vzbuzuje nežádoucí pozornost, takže se po dobu našeho cestování raději zamaskuji. Kdybys mne potřeboval, stanu se znovu mečem."

"To nebude třeba. Nejsem bojovník."

"Budeš, Hamaraku, spolehni se na mne. A teď - vzhůru do Dendorriku!"

Ještě toho odpoledne vyměnil Hamarak svou sekyru za poněkud obnošený, ale pořád ještě docela slušný plášť a k tomu dost peněz, aby si koupil jídlo na deset dní. Od směnárníka se dozvěděl, že Dendorric je vzdálen asi dvacet dní cesty - pokud vydrží suché počasí a mosty budou otevřeny. V opačném případě se ten výlet mohl protáhnout na celé měsíce. Tak ani tak si nemohl být jist, že nakonec dosáhne svého cíle. Cesta vedla přes les, který se hemžil divokou zvěří a krvežíznivými bandity, nezkušený cestovatel mohl snadno zabloudit a nejrůznější nebezpečí číhalo na každém kroku. Sám Dendorric - pokud se tam dostane - byl popisován jako nevládné a nehostinné město, kterému vládl muž, jehož hledali. Hamarak vyslechl všechny tyto informace, oblékl si plášť a vyrazil.

Po cestě zaměstnával svou mysl obvyklým způsobem. Obdivoval stíny vrhané stromy, barvy podzimního listí, a když se mu podařilo prohlédnout korunami stromů, také mraky na obloze. Poslouchal zpěv ptáků a bavil se pozorováním drobných zvířat. Čas od času myslel na čerstvý chléb.

Přemýšlení nezaujímalo v Hamarakově životě nikdy význačnější postavení. V těch několika málo případech, kdy se o ně pokusil, ho výsledek jeho úsilí pokaždé zmátl a rozrušil. Měl nejasný pocit, že kdyby se teď zamyslel nad tím, co právě podniká, byl by zmatenější a rozrušenější než kdykoliv jindy. A tak svou mentální aktivitu soustředil raději na bezprostřední okolí a nejlepší možnou budoucnost.

Dny mýjely jednotvárně a bez zvláštních příhod. Cestou občas prohodil pár slov s Panstygií, aniž se dozvěděl něco víc o jejím příběhu. Sama se zamaskovala do podoby hole, v kterémžto stavu nemohla mluvit, a pokaždé, když ji zavolal, zajímalo ji jen, kam už došli a kdy budou u cíle. Také Hamarakovi často poskytovala na jeho vkus poněkud mlhavé přísliby bohaté odměny, ale o sobě mu toho řekla jen velice málo. Měl z toho hloupý a nepatřičný pocit. Připadalo mu, že se všechno nevyvíjí tak, jak si představoval.

Přes veškerou šetrnost jednou přišel den, kdy Hamarakovi došly poslední peníze a neměl, zač by si koupil jídlo. Tehdy potkal kupce s dcerou a starou služkou, kteří seděli u cesty a třásli se hrůzou. Jeden z kupcových vozů byl převržen a on byl ochoten dát všechno za to, aby mohl opustit les před setměním, protože se bál lupičů. Jeho druhý sluha už uprchl a kupec se teď zmítal mezi touhou zachránit sebe a svou dceru a starostí o svůj majetek.

Když uviděli Hamaraka, služka omdlela, dcera zaječela a kupec se vrhl na zem k jeho nohám. Hamarakovi chvíli trvalo, než je ujistil o svých čestných úmyslech, ale když vyložil vůz, postavil ho na kola, opravil poškozenou nápravu a zase zboží naložil na vůz, přijali ho jako přítele a dobrodince a navrhli mu, aby se k nim přidal.

"Jedete do Dendorriku?" zeptal se.

"Ne, dokud je tam u moci Mergith," odpověděl kupec. "Ale jedeme až na dva dny chůze k němu. Přidej se k nám. My se budeme cítit bezpečněji a ty si ušetříš pár dnů chůze."

"Máte jídlo?"

"Příteli, budeš naším čestným hostem, ale raději už jedme. Tady nás mohou každou chvíli objevit bandité."

Na noc se zastavili v malé a velice špinavé hospodě. Hamarak spal prozíravě ve voze, ostatní vyhledali ubytování v hostinci a tam zjistili, že se jejich postele hemží čilým a velice hladovým životem. Příštích několik dní byli tak zaměstnáni škrábáním se, že si ho skoro vůbec nevšimli.

Následujících šest dnů Hamarak střídavě poslouchal kupcovy lamentace nad stavem jeho živnosti, dceřino vypočítávání všech podrobností příprav na její nadcházející svatbu a služčiny stížnosti na blechy, špatné zuby, nohy a větry; všichni tři si pak jednohlasně stěžovali na bandity a lupiče. Podle nich číhali zuřiví lupiči ozbrojení až po zuby za každým stromem, pod každým keřem a v každém stínu; Hamarak však nikde nezahlédl žádné stopy po nich nebo po jejich činnosti. Les byl klidný a tichý, cesty udržované a vůbec se jim cestovalo docela dobře. Avšak sedmého dne se lupiči skutečně objevili.

Hamarak právě kráčel vedle vozu a přemýšlel, kolik je asi v Dendorriku pekáren a jaké pečivo v nich pečou, jestli mají máslo pěkně zlaté a jestli umí někdo ve městě dělat dobrý jahodový džem, když se černá hůl v jeho ruce zachvěla. Zaplašil lákavé představy, které se mu honily v hlavě, a rozhlédl se. Za druhým vozem zahlédl tři plížící se muže. Jeden svíral v ruce meč a druhí dva měli krátká kopí. Sotva Hamarak vyrazil vpřed, aby varoval kupce, první vůz náhle zastavil a kupcova dcera zaječela. Před vozem stáli další dva muži s meči v rukou.

Hamarak vykročil před koně. Pomalým, vážným hlasem řekl: "Nechte nás prosím projet. Dáma se bude vdávat a já musím dorazit co nejdříve do Dendorriku."

Lupiči si ho pozorně prohlédli. Byl větší než kterýkoliv z nich, ale boty i plášť měl pokryté silnou vrstvou prachu a neměl žádnou zbraň kromě těžké hole z tmavého dřeva.

Nepromluvili ani slovo, ale přiložili špičky svých mečů na jeho hrud.

"Můžeme vám dát nějaké peníze, pokud vám jde o ně, ale nechte nás projít," řekl Hamarak v jehož hlase nezazněla navzdory zoufalým zvukům vydávaným kupcem a jeho dcerou ani stopa strachu.

Oba bandité si vyměnili rychlé pohledy. Jeden z nich se chrčivě a nevesele zasmál.

Hamarak řekl stejně klidným hlasem: "Nechci s vámi bojovat. Chci jen dojít do Dendorriku."

Tentokrát se zasmáli oba lupiči a jejich smích zněl velice nepříjemně. Kývli na sebe a vykročili k poutníkům. Kupcova dcera znovu zaječela. Kupec zamumlal rychlou modlitbu.

Ozvalo se ostré kovové zazvonění a hůl v Hamarakových rukou už nebyla holí. Teď držel sametově černý meč, tak černý, že se od jeho břitu neodrážel jediný paprsek poledního slunce.

Lupiči na okamžik zaváhali a ten okamžik stačil, aby se mezi ně Hamarak vrhl jako hurikán do rákosového pole. Jediným úderem roztrástil meče obou útočníků a pak se obrátil proti ostatním lupičům. Druhý úder plochou stranou roztrástil zbylý meč a třetí přetlál obě kopí posledních dvou protivníků.

Jeden z mužů ležel na zemi a na hlavě se mu objevila rychle se zvětšující boule. Ostatní si třeli brnění ruce a syčeli bolestí. Hamarak trochu ustoupil, aby měl všech pět banditů na očích a pozvedl meč. Ztichlým lesem se rozlehl ženský hlas, který šířil děs a mrazil až do morku kostí.

"Právě jste okusili sílu Panstygie, Matky temnot. Tentokrát k vám byla shovívavá. Podruhé už shovívavá nebude," řekl hlas meče.

Lupiči, kteří byli při vědomí, zaječeli hrůzou. Pátý jen tiše zasténal.

"V odměnu za mou shovívavost mi odpovězte po pravdě: kdo vládne Dendorriku?" zeptal se meč.

"Mergith, král - čaroděj tam vládne," zamumlal jeden z banditů a ostatní podpořili jeho odpověď horlivým přikyvováním.

"Popiš mi toho Mergitha."

"Nikdy jsem ho neviděl. Jen málo lidí ho mohlo spatřit, Matko temnot. Nevím, jak vypadá, přísahám!" řekl muž a padl na kolena. "Jsem ubohý psanec - nevím nic o Dendorriku a jeho záležitostech!"

"Slyšel jsem, že jeho kůže je prý z bronzu a žádná zbraň jí nepronikne!" zvolal jeden z jeho druhů.

"Jedna žena mi řekla, že Mergith má na každé ruce devět prstů a na každém prstu ocelový dráp! Z očí mu dští oheň, když se rozhněvá!" dodal třetí.

Čtvrtý lupič řekl roztrášeným hlasem: "A oči má vpředu i vzadu! I na obou stranách! Aspoň tučet očí prý má. Možná i víc. Možná stovky!"

"Takové nesmysly jsem ještě neslyšela," odpověděl meč suše. "To jste pěkní lupiči, blábolíte jako děti po výprasku!"

"Lidé z Dendorriku takové věci říkají, Matko temnot. Přísahám!" zavyl první bandita.

"Pak jsou lidé z Dendorriku stejní hlupáci jako vy a budu se s nimi vybavovat tak málo, jak je to jen možné," řekla Panstygia. Ostatní lupiči se vrhli na zem a ten, který byl až dosud omráčen, se posadil, sevřel si hlavu v dlaních a zasténal. "Ach, táhněte odsud, všichni! Táhněte odsud, ať už vás nevidím!" štěkl meč hněvivě.

Lupiči zmizeli, přičemž dva z nich vzali i svého raněného druha.

Hamarak se zeptal: "Bylo to tak dobře?"

"Udělal jsi to moc pěkně, Hamaraku. Jsem s tebou opravdu spokojena," odpověděl meč.

"Jsem rád, že nikdo nebyl těžce zraněn."

"Vždyť jsem ti říkala několikrát, že udělám, co budu moci, aby nikdo nepřišel k úrazu. Copak jsi mi nevěřil?"

"Věřím ti, Matko. Jenom -"

"Neříkej mi 'Matko'," přerušil ho meč vztekle. "A pojď kousek mezi stromy, prosím tě. Tohle je soukromý rozhovor a nemusí ho slyšet kdejaký kupec a jeho služky."

Když se dostali z doslechu vozů, Hamarak se zeptal: "Proč ti nemohu říkat 'Matko'? Vždyť ses tak nazývala sama - 'Panstygia, Matka temnot'."

"To ano, Hamaraku. A přesně tak bych chtěla, abys mne oslovoval v budoucnu."

"Co se ti nelíbí na tvém jménu? Luisa je přece docela hezké jméno."

"Ale není to jméno pro kouzelný meč. Vážně, Hamaraku, někdy umíš být pěkně nechápavý."

Hamarak nějaký čas neodpověděl. Potom řekl pomalu: "Myslíš si o mně, že jsem hlupák."

"To jsem neřekla."

"Řekla jsi něco jiného, ale myslela jsi to tak, že jsem hlupák. Nedokážu to říct tím způsobem, jak jsi to říkala ty."

"No dobře, čaroděj prostě nejsi."

"Nikdy jsem netvrdil, že jsem. Jsem sedlák a ničím jiným ani být nechci, Matko... Ne, Luiso. Nemohl bych ti říkat Luiso?"

Meč si povzdechl a řekl: "Když u toho nikdo nebude, můžeš mi říkat Luiso, ale před ostatními mě prosím tě oslovuj 'Panstygie, Matko temnot' a snaž se, aby to znělo vznešeně."

"Tak dobře. Opravdu ti chci pomoci."

"Já vím, Hamaraku, a jsem ti za to vděčná."

"Ale nejsem žádný čaroděj. Ani bojovník."

"Tak takové řeči už od tebe nechci slyšet, Hamaraku. Každý, kdo mne drží v ruce, je nejlepší bojovník na světě. Je to část mé kletby. Jen si vzpomeň, jak jsi zatočil s těmi lupiči a to jich bylo pět na jednoho."

Po chvilkové odmlce, ve které si Hamarak připomněl své vítězství a zamyslel se nad ním, řekl: "Nechci být nejlepším bojovníkem na světě. Chci být sedlákem. Chci mít své vlastní pole a lidi, kteří by pro mne pracovali, dobré voly a pluh... a dům se dvěma komínky."

"Všechno to budeš mít, Hamaraku. Slibuji ti to," řekl meč unaveně.

"I nový pluh?"

"Ano, Hamaraku, báječný nový pluh. Teď se zase změním v hůl a ty se vrať ke svým spolupoutníkům. Promluvíme si znova, až bude Dendorric na dohled."

"Co jim mám říct?"

"Myslím, že za těchto okolností jim můžeš říct, co tě napadne, Hamaraku."

Ozvalo se stříbrné zazvonění a černý meč byl zase černou holí. Hamarak ho vzal a vydal se zpátky k cestě, ale našel ji prázdnou. Kupcovy vozy zabočily na nejbližší křižovatce. Zůstal po nich jen prach vznášející se ve vzduchu.

Hamarak se posadil na kámen a zamyslel se nad svou situací. Jestliže to bylo místo, kde kupec původně minil odbočit, pak byl dva dny cesty od Dendorriku. Bez jídla a bez peněz to bude nepohodlné cestování a žádné slavné přijetí ho asi taky nečeká, ale počasí bylo mírné a kolem cesty bylo hodně čerstvé vody. Možná najde nějaké ovoce nebo bobule. Rozhlédl se kolem, jestli nezahledne něco, co by ho pozvedlo na mysl, a ke svému překvapení uviděl mezi odhozenými zbraněmi i měšec. Poblíž ležela mošna. Když si je prohlédl, zjistil, že v měšci je několik mincí a v mošně skoro půlka pečené slepice a pořádný kus čerstvého chleba. Hamarak se spokojeně vrátil ke svému kameni a poobědval.

Po jídle vstal, zvážil v dlani měšec a usmál se, když uslyšel cinkání mědi a stříbra. Přivázal si měšec k opasku, vzal svou hůl a zamířil na jih, k Dendorriku.

< Dvě >

Prosté dary

V malé vilce v Horách tichého hromu, kde bydlel čaroděj Kedrigern se svou ženou Princeznou, vládla atmosféra ničím nerušené domácí pohody. V krbu plápolal oheň, který úspěšně čelil chladu podzimních večerů a Princezna s Kedrigernem seděli v pohodlných křeslech, každý z nich ponořen do své práce. Oheň praskal a Princezna si tiše prozpěvovala, zatímco se zručně oháněla jehlou; Kedrigern občas nesouhlasně zabručel a zamračil se do knihy, která ležela na jeho klíně. Kromě rachocení nádobí a občasného řinčení střeptů z kuchyně, kde Spot připravoval večeři, vládl v domě klid.

"Tak, a je to hotovo," řekla náhle Princezna a pozvedla světle modré šaty, aby si prohlédla dva úhledně obšité rozparky vyrobené v místech, kde se šaty dotýkají lopatek. "A zrovna včas."

Kedrigern souhlasně zabručel, ale oči od knihy nezvedl.

"Je tam báječné počasí na létání, pokud nezačne foukat příliš silný vítr. Už se nemohu dočkat, až zase poletím. Za pár dní už nebudu moci ani obletět dům." Povzdechla si a zvedla šaty, které ležely přehozeny přes opěrku křesla.

"Myslím, že bych je měla vyzkoušet. Chci mít jistotu, že ty rozparky na křídla nikde neškrtní. Nebudu venku dlouho."

Kedrigern přikývl a potvrdil sotva slyšitelným zvukem, že rozuměl. Znovu se zamračil a obrátil list ve velkém foliantu.

"Co to vlastně čteš? Nevypadáš, že by tě to moc těšilo," poznamenala Princezna.

Smutně se na ni podíval. "To tedy neteší. Je to kronika, kterou jsem si přinesl z Arlebarova domu."

"Ach, kronika," řekla Princezna a výmluvně pozvedla obočí. "To je vždycky ponuré čtení. Pořád dokola samé války,

morové rány, hladomory a jiné hrůzy. Proč si raději nepřečteš nějaký hezký příběh o králích, královnách, princích a princeznách?"

"Právě o tom jsem četl, má drahá; příběh Gurffa Silného a Alrika Lstivého, dvou synů Pollioka a Smingy ze země Zubatých hor. Je to velice pochmurné."

"A proč čteš takové pochmurné věci?"

"Člověk se tomu nevyhne," řekl čaroděj fatalisticky. Pak si všiml šatů, které měla Princezna přehozeny přes ruku. "Uklížíš?" zeptal se.

"Právě jsem skončila s přešíváním šatů. Teď je chci jít vyzkoušet."

"Dobrý nápad. Je tam báječné počasí na létání, dokud nezačne foukat příliš silný vítr."

"Přesně to si myslím i já."

"Tak si to užij, dokud to jde. Za pár dní už nebudeš moci ani obletět dům."

"Přesně můj názor. A moje slova. Takže, jestli mne omluvíš..." Princezna se obrátila a s rychlým zatřepáním křídel se zvedla z podlahy a obkroužila místnost. Kedrigern se vrátil ke kronice na svém klíně.

Četl, občas zavrtěl hlavou a polohlasně pronesl nějakou nelichotivou poznámku na adresu obyvatel země Zubatých hor, a než otočil další list, byla Princezna zpátky. Na sobě měla bleděmodré šaty, na kterých předtím pracovala. S úsměvem na tváři se zvedla do vzduchu, zatočila se kolem své osy a pak přistála po jeho boku.

"Báječné, má drahá," řekl a zatleskal jí. "Je to prostě dokonalé. Modrá barva se k tobě skvěle hodí. To jsou nové šaty?"

"Moc jsem v nich nechodila. Modrá se mi nikdy moc nezdála... připadalo mi vhodnější chodit v zelené. Asi ze zvyku."

"Jistě, v zelené vypadáš taky skvěle."

"To mám štěstí, když uvážím, jak dlouho jsem byla ropuchou."

"No, no," řekl čaroděj a jemně jí stiskl ruku. "Nesmíš na to myslet. Už je to za námi. Jsi zase pozoruhodně krásná žena a už jí zůstaneš. A navíc máš takhle krásná malá křídélka."

"Dalo to spoustu práce opatřit všechny šaty rozparky pro křídla, ale stálo to za to. Mohl by ses podívat, jak mi sedí tyhle, Keddie?"

Kedrigern odložil knihu a vstal, aby zkontroloval Princezninu práci. Duhová křídla, napůl průzračná a jemná jako pavučina, ale pevná na dotek, trčela ze dvou rozparků na zadní části Princezniných šatů. Měla tvar motýlích křídel; nahoře dosahovala asi tak k jejím ramenům a dole k jejímu útlému pasu. V místě, kde byla přirostlá, se trochu rozšiřovala, ale ani tam nebyla silnější než list stromu. Kedrigern vždycky žasl, jak mohou tak jemná křídla zvednout ze země dospělou ženu a odnést ji pozoruhodnou rychlostí na pozoruhodnou vzdálenost. Jistě, Princezna byla útlá a lehce stavěná a byla to kouzelná křídla; stejně se však nedokázal ubránit úžasu. Navíc byla dokonale ohebná. Za chladných večerů je Princezna nosila složená na zádech jako nějaký přehoz. Na křídla to mělo blahodárný vliv, protože při přílišném vystavování chladu měla tendenci křehnout. Aby se vrátila do původního stavu, stačilo jim občasné zamávání a sem tam se proletět z místnosti do místnosti.

"Sedí dokonale, má drahá," oznámil Kedrigern. Obrátila se a on si ji obdivně prohlédl. Byla opravdu velice půvabná a modrá barva, která se hodila k barvě jejích očí, ještě víc zvýrazňovala její zářivě černé vlasy. Její čelo zdobil tenký stříbrný kroužek posázený drobnými diamanty. Ve světle ohně v krbu se jeho třpyt mísil s třpytem jejích křídel. Nejenže byla krásná a chytrá žena, ovládala už také mnoho mocných kouzel a pilně se učila další. Kedrigern si pomyslel, že žádný čaroděj nikdy nezatoužil po lepší manželce. Určitě byl tím nejspokojenějším mužem na světě. Jeho myšlenky se musely odrazit ve výrazu jeho tváře, protože ho Princezna sladce políbila a řekla: "Jsme opravdu šťastní, ty a já."

"To jistě jsme. Jen si pomysli - zrovna minulé jaro jsme se vrátili z výpravy za Arlebarem."

"A jaro předtím jsem ještě kvákala jako žába."

"A jaro předtím jsme se ještě vůbec neznali." Kedrigern zamyšleně potřásl hlavou. Pak se znovu posadil do křesla a setrval tam chvíli v zadumaném tichu, hledě do plápolajícího ohně, když se Princezna zeptala: "Co asi dělá ten hodný muž, který nás tenkrát sezdal?"

"Poustevník Goode... pokud vím, má drahá, žije stále v lesích na stráni k moři. Hezké místo pro poustevníka."

"Keddie, uvědomuješ si..."

"Ano, má drahá?"

"Naše výročí, jsme svoji právě tři roky!"

Překvapeně se na ni podíval a pak řekl lehce rozechvělým hlasem: "Opravdu, je to tak! Celé tři roky a mně se zdá, jako by to bylo teprve včera, co jsem přišel do Ponuré bažiny a uviděl tě sedět na leknínu..."

"Plakala jsem."

"Ano, plakala. Velice zoufale."

"Ale přitom jako bych věděla, že přijdeš. Byl jsi má jediná naděje. Nikdo mne nemohl odčarovat, jen Kedrigern z Hor tichého hromu, mistr odeklínadel."

"Vždycky jsem se tě chtěl zeptat, jak ses o mně doslechla. Já vím, že se pověsti šíří, ale těžko si dovedu představit, že by někdo šířil mou slávu v močálu."

"Nevím, jak jsem to věděla. Možná, že to byla část zakletí. Pořád si ještě nemohu vzpomenout na nic z... z... z doby před tím."

"To je mi líto, má drahá. Ale tvá paměť se ti vrátí, určitě. Je to jen otázka času."

"Už je to víc než dva roky, co jsi mne odčaroval! Nemám ani zdání, jak dlouho jsem byla v Ponuré bažině, než jsi mne našel."

Soucítěně přikývl. "Vím, jak ti je, opravdu. Chtěl bych ti dát vzpomínky na tvou rodinu jako dárek k výročí. Udělal bych to okamžitě, kdybych jen měl nějakou stopu."

"Nemusíš mluvit o dárcích. Co bych ještě mohla chtít? Mám prakticky všechno, co si žena může přát."

"To je od tebe hezké, že to říkáš," řekl čaroděj. Láskyplně se na sebe usmáli a on po krátké odmlce řekl: "Ovšem je pravda, že to nemusí být vždycky špatné nevědět nic o své rodině." Překvapeně se na něj podívala a on pokračoval.

"No, víš přece, že jsem nalezenec. Je jasné, že jsem z jedné strany čarodějnické a z druhé královské krve, ale neznám žádná jména nebo erby nebo rodokmeny a takové věci, a abych řekl pravdu, jsem tomu docela rád."

"Ty možná, ale já ne. Nechápu tě, Keddie. Jestli byla tvoje matka královna nebo tvůj otec král, nezajímalo by tě něco se o nich dozvědět?"

Kedrigern se vážně zamračil a zavrtěl hlavou. "Má drahá, královské rodiny mohou být... pochop, mluvím jen tak obecně a jsem si jist, že tvoje je vzorem panovnického chování... ale královské rodiny mohou být i velice nepříjemné. Vezmi si ten případ Pollioka a Smingy, kteří byli dokonalým králem a královnou, dokud jejich dvojčata nevyrostla. Byl to párek pěkných syčáků, ti hoši, ale rodiče si něčeho takového nikdy nevšimnou. On upřednostňoval Gurffa Silného a ona se shlížela v Alrikovi Lstivém a než bys řekla 'Gorboduc' už se blýskaly dýky, jed byl ve všem, na co ses podívala, a celé to hezké malé království se proměnilo v dokonalý chaos. Ne že bych si třeba jen na okamžik myslel, že tvoje rodina..."

"To doufám, že ne," řekla Princezna rezervovaně. "Kromě toho, nemyslím si, že bych měla v rodině nějaké chlapce.

Pamatuji se na sestru, ale na chlapce ne."

"To je dobré znamení. Na to ses dříve nepamatovala."

"No, nemohu si vybavit jména ani obličej. Možná, že si jen vzpomínám na pohádky. V pohádkách mají princezny vždycky sestry."

"To je pravda. Ale i se sestrami může být potíž. Četl jsem o jednom starém králi Albionu... měl tři sestry. Dal jim všechno a oni se mu za to odvděčily velice nepěkně. Rozdělily si jeho království a starého pána vykopli do zuřící bouře, pouze v doprovodu blázna a hlupáka. Takhle dopadá rodinný sentiment."

"Pamatuji si ten příběh. Cožpak ho pak jedna z jeho dcer... myslím Camellie... ne, Cornelia... nevyhledala a nezachovala se k němu hezky?"

"Ano, ta nejmladší - Cordelie se jmenovala - vyhledala ho a přivedla s sebou armádu svého muže. Myslím, že to je běžný způsob cestování příslušníků královských rodin. A výsledek toho všeho byl, že kde kdo umřel. Jedna sestra otráвила druhou a pak se sama probodla, jeden z jejích milenců pak zabil Cordelii a to už bylo na ubohého otce příliš. Hrozné věci se dějí. A to ještě nic není, když se podíváš na dánský dvůr. Těch mizerů bych se nechtěl dotknout ani deset stop dlouhou hůlkou."

Při jeho posledním slově se na tváři Princezny objevil zamyšlený výraz a náhle se rozzářeně podívala na svého manžela; ten však zamyšleně hleděl do ohně v krbu. Posadila se, usmála se, položila si nohy na ochrannou mřížku a chvíli čekala. Když uplynul nějaký čas, řekla: "Keddie, přemýšlela jsem o tom. Opravdu je něco, co bys mi mohl dát k výročí."

"To mě těší, má drahá! A co by to mělo být - pár pěkných teplých pletených návleků na křídla?"

"Ne. Chtěla bych hůlku."

"Hůlku?"

"Kouzelnou hůlku s malou hvězdičkou na konci. Hodila by se tak hezky k mým křídům a mohla by být užitečná při čarování."

Kedrigern byl jejím přáním očividně zaražen. "No, víš, nemyslel bych, že hůlka může být nějak moc užitečná při čarování. Vlastně každé kouzlo, které vyžaduje kouzelnou hůlku, je pravděpodobně zbytečně komplikované. Docela jistě by se dalo říct, že všechno, co se dá udělat s hůlkou, jde udělat mnohem lépe bez hůlky."

"Snad, ale nic špatného na kouzelné hůlce přece není, nebo ano?"

Kedrigern znovu zaváhal. Nejistota v jeho hlase už byla nesporná. "Špatného ani ne. Špatného ne. Je to jen zbytečné. Na rozdíl od pletených návleků na křídla."

"Nechci pletené návleky na křídla."

"Mohly by se ti hodit, kdybys chtěla létat v zimě."

"Já chci kouzelnou hůlku. Neřekla jsem to snad dost jasně?"

"Ale ano, má drahá. Velice jasně. Jenom nechápu, jak může tak rozumná žena chtít kouzelnou hůlku. Při čarování ti zbude jen jedna ruka na listování v knize, na magické posunky nebo na kreslení kouzelných znaků do vzduchu. A pořád na ni budeš muset myslet; nikde ji nebudeš moci zapomenout, aby ti ji někdo neukradl. Jistě bys nechtěla, aby se kouzelná hůlka dostala do špatných rukou. Tak je to, kouzelné hůlky přinášejí víc starostí než užitku, jestli chceš slyšet můj názor," řekl Kedrigern vzdorovitě.

"Moc jsi mne tedy nepovzbudil," řekla Princezna.

"Jsem jenom upřímný, má drahá. Nedokážu prostě pochopit, proč si chceš svazovat ruce takovou hloupostí, jako je kouzelná hůlka. K čemu vlastně potřebuješ kouzelnou hůlku? Máš přece křídla."

Pokoj chvíli tonul v napjatém tichu a pak se Princezna na Kedrigerna líbezně usmála a řekla: "Kdybys tě tak dobře neznala, Keddie, řekla bych, že žálíš."

"Žálit? Já? A na koho?" zeptal se hlasem, ve kterém se mísil údiv s ukřivděným tónem.

"Na moje křídla."

"Jakákoliv žárlivost je mi na hony vzdálená. Proč bych měl chtít křídla?"

"Na létání," vysvětlila mu.

"Kdybys chtěl létat, má drahá, nic mi nebrání proměnit se v ptáka. Nepotřebuji křídla. S párem duhových křídel bych vypadal jako dokonalý idiot."

Úsměv z Princezniny tváře rázem zmizel a její hlas ochladl na teplotu ledovce. "Ach tak. Tak já tedy vypadám jako

idiot."

"Neřekl jsem, že ty vypadáš, řekl jsem, že bych tak vypadal já. Tobě křídla doopravdy sluší. Vypadáš jako větší víla." Její hlas zůstal ledový. "Tak ti tedy děkuji. Já tedy nevypadám jenom jako idiot, já vypadám jako tlustý idiot. Za takovou poklonu ti skutečně děkuji."

"Ne, ne, ne, má drahá! O tloušťce jsem přece nic neřikal. Ty přece nejsi ani trochu tlustá. Máš dokonalou postavu. Jsi štíhlá jako... jako..."

"Jako kouzelná hůlka?" napověděla mu.

"Jako vrbový proutek. Štíhlá jako vrbový proutek," řekl rozhodným hlasem. "Chtěl jsem jen poukázat na fakt, že zatímco struktura a tvar tvých křídel připomíná křídla víly, jsi lidské velikosti. Většina vil není... pokud zrovna neasistují při křtu nebo svatbě, nebo nepáchají nějakou ohavnost. Krátce řečeno, má drahá, jsi půvabná žena s nádhernou postavou, ale nejsi menší než poslední článek konšelova ukazováčku ani nemůžeš jezdit v kočáru vyrobeném z lískového oříšku a praskat při tom bičem z cvrčící kosti. Nejsi prostě skřítek ani nejsi tak maličká, abys mohla tančit na špičce mého malíčku, ani se nemůžeš schovat před deštěm pod muchomůrkou."

"To nemohu," připustila Princezna rozmrzela, "ale co to má společného s tím, že chci kouzelnou hůlku?"

Kedrigern se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Když budeš chodit po světě s kouzelnou hůlkou, budeš vypadat jako někdo, kdo si hraje na kmotřičku vílu. To bys chtěla?"

"Nebud' směšný."

"Já se jen snažím zjistit, co bys doopravdy chtěla na naše výročí."

"Nechci nic jiného než kouzelnou hůlku a tu od tebe zřejmě nedostanu, takže to nech být a zapomeň na to."

"Nerozčiluj se, má drahá."

"Já nejsem rozčilená ani trochu," odpověděla Princezna chladným, odměřeným hlasem. "Myslím, že na to téma už bylo řečeno všechno, co řečeno být mělo. Tak už se o tom nebudeme bavit, co říkáš?"

Kedrigern mlčel a přemýšlel. Po chvíli řekla Princezna, jako by přemýšlela nahlas: "Myslím, že bych opravdu mohla vypadat jako někdo, kdo si hraje na kmotřičku vílu. To připouštím." Znovu na chvíli zavládlo ticho a pak poznamenala: "A opravdu by s ní byly starosti. Víc starostí než užítku. Raději se budu věnovat odeklínadlům a nebudu si svazovat ruce."

Když Kedrigern promluvil, zněl jeho hlas přemítavě. "Kouzelné hůlky se opatřují velice těžce," řekl.

"Ach, to věřím. Myslím, že sehnat nějakou je skoro nemožné. Starosti by nebraly konce. A kvůli čemu?" řekla Princezna a trochu pohrdavě se zasmála.

"V té správné velikosti pro tebe jich nikdy nebylo moc," pokračoval Kedrigern. "Mohl bych nějakou získat od vil, kdybych je zastihl o Svatojánské noci ve štědré náladě, ale nebyla by větší než vous. Bojím se, že by ti k ničemu nebyla."

"Žádná by mi k ničemu nebyla. Ani nevím, co mě to vlastně napadlo. Copak bych s ní mohla udělat nějaké kouzlo, které bych nemohla udělat lépe bez ní?"

"Kouzelná hůlka může být docela užitečná při transformacích a transmutacích. Hlavně když jsi u objektu dost blízko, aby ses ho mohla hůlkou dotknout."

"Opravdu? Ach, ale určitě... ne, bylo by s tím příliš mnoho starostí. Nemáme na to dost času. Já vím, kolik máš práce." Následovalo dlouhé ticho. V pokoji teď bylo šero, protože oheň pohasl a svíčky ještě nikdo nezapálil. Ze tmy se ozval Kedrigernův hlas. "Pamatuj si, že nemožné to není. Obtížné, ale ne nemožné."

"Keddie, nechceš snad říct...?"

"Má drahá, pokud tvé srdce touží po kouzelné hůlce, budeš ji mít. Nemohu ti slíbit, že ji seženu do našeho výročí - může to nějakou dobu trvat."

"Samozřejmě. To chápu."

"Čeká mne spousta obtížného smlouvání. Víš, lidé, kteří mají to štěstí, že vlastní kouzelnou hůlku, ji většinou nedají někomu jen proto, že si o ni řekne."

"Ach, já vím, že ne."

"A budu muset..." V tiché místnosti byl zvuk jeho polknutí jasně slyšitelný a připomínal bolestivé zasténání, které předcházelo to nenáviděné slovo "...cestovat."

Kedrigern smýšlel o cestování asi tak, jako smýšlí mnich o smilstvu: věděl, že se mu lidé často oddávají a že jim to dokonce působí i potěšení, ale ve skrytu duše tomu prostě nedokázal uvěřit. Cestování pro něj znamenalo vynaložení enormního množství peněz a nenávratnou ztrátu času na to, aby se přemístil z pohodlí domova na místo, kde by vůbec být nemusel - a když už se tam dostane, čeká ho ještě zpáteční cesta, která je stejně zlá. Cestování znamená nepohodlí, potíže, špinu, těžkosti a nebezpečí, o vyděračských cenách, odporné stravě a zklamání na každém rohu ani nemluvě. Člověk vyrazí plný očekávání a vrátí se bez iluzí, bolavý od hlavy až k patě, páchnoucí jako stará psí bouda, rozlámaný v kloubech a s bouřícím se žaludkem. Cestování bylo nekonečnou šňůrou utrpení. Notoričtí cestovatelé, kteří se chlubili svými zážitky, připadali Kedrigernovi asi jako lidé, kteří chodí dobrovolně v pravidelných intervalech na mučení k místnímu katovi a pak vyprávějí před přáteli o blahodárném působení kroucení údů a pálení masa.

Kedrigern cestování nenáviděl, ale nebyl slepý ke skutečnosti, že může být občas nutné. Například při útěku z místa náhlé přírodní katastrofy, nebo když klient trvá na osobní přítomnosti čaroděje. I kdyby se však za jejich vilkou náhle zvedla stěna z plamenů, nebo by tucet králů cinkalo měšci plnými zlata a zvali ho k sobě, balil by si zavazadla s pocitem křivdy prováděné na jeho osobě. Cestování jednoduše nebylo nic pro něj.

Princezna s ním jeho názor nesdílela. "Pojeďu s tebou, Keddie. Já vím, co si o cestování myslíš, ale když pojedeme spolu, můžeme to považovat za malou dovolenou. Odpočineme si a bude nám báječně," řekla s rozjasněnou tvář.

Kedrigern jen zabručel. Nepředpokládal, že by se při cestování cítil o nic víc báječně než při nějaké bolestivé nemoci.

Byla to prostě všivá záležitost, která se má vyřídit rychle - odjet, dorazit na místo, vrátit se zpátky, raz, dva, tři, žádné otálení na prášných cestách, co nejméně se nechat tyranizovat v hostincích a krčmách, co nejméně podezřelého jídla, bahna po kolena, otlaků od sedla - pak se dalo o cestování mluvit jako o snesitelném. Nikdy však ve vztahu k němu nemohlo být použito slovo báječné; maximálně snesitelné, a to jen zřídka. Potíž byla v tom, že okamžitý transport strašně vyčerpával zdroje magie a nemělo příliš smysl přemístit se v okamžiku na druhý konec světa, když tam pak člověk sotva dokázal nechat levitovat čajovou lžičku.

Proměnit se v ptáka sice tolik magie nevyžadovalo, ale uspokojivé řešení to také nebylo. Létání samo o sobě bylo sice příjemné - ne že by žálil na Princeznina křídla, ani trošku - ale malí ptáci bývají často loveni většími ptáky a velcí ptáci zase lovci. Let na dlouhou vzdálenost byl prostě příliš nebezpečný. Také tu byl problém zavazadel. Pták těžko unese dost velké zavazadlo, aby člověku zaručilo komfortní pobyt.

Nedalo se nic dělat, pomyslel si Kedrigern smutně. Jediný způsob, jak vyřešit cestování, je cestovat, a cestovat je hrozné.

Princezna vstala a prohrábla skomírající oheň. Zapálila nejprve svíci na krbové římse a pak ostatní v místnosti, takže fyzické temno bylo sice zažehnáno, ale temný smutek v Kedrigernově duši zůstal.

"Naše poslední cesta zase tak zlá nebyla, jestli si vzpomínáš," řekla Princezna a zapálila svíci na stole.

"Všechny cesty jsou zlé."

"Možná, ale určitě máš radost z knih, které sis dovezl od Arlebara. Já jsem zase získala svá křídla. A udělal jsi mnoho dobrého."

Kedrigern zabručel. Výraz jeho tváře se nezměnil. Princeznu to však neodradilo. "Vyčistil jsi Pustinu ztracených králů od vši té odporne magie. Lidé na tebe budou vděčně vzpomínat celá staletí."

"To je pravda," řekl už smířlivěji.

"Viděl jsi některé ze svých starých přátel a navštívil jsi spoustu zajímavých míst. To přece nejsou jenom těžkosti a útrapy."

"Ne, to opravdu ne," připustil. "Minule jsme však hledali Arlebara, nefalšovaného čaroděje. Ted' budeme pátrat po kouzelné hůlce. To znamená vyhledat druhořadé čaroděje a černokněžníky, a až je najdeme, budeme se s nimi muset handrkovat."

"Můžeš se zeptat někoho z cechu. Určitě by něco věděli."

"Ach, jémine, to v žádném případě. Čarodějnický cech je proti kouzelným hůlkám naladěn velice nepříznivě. Pamatuji si na jednu diskusi, před několika lety... byla velice bouřlivá. Hithernils byl tak rozčilený, že jenom poskakoval a křičel: 'Kouzelné hůlky jsou pro vily kmotřičky - skutečný čaroděj nosí medailon!' To rozhodlo. O hůlkách už se víckrát nemluvilo."

Princezna se zamyslela. "Máš nějaký nápad?"

"No, slyšel jsem o jednom... říkal si Mergith... myslím, že se tak doopravdy nejmenoval... takový smrdutý tchoř a žádný zvlášť dobrý čaroděj. Před několika lety tvrdil, že ví o kouzelné hůlce, kterou by mohl mít, kdyby jen chtěl. Skoro určitě lhal, ale je to jediná možnost, o které vím."

"Víš, kde ho můžeme najít?"

Kedrigern přikývl. "Dendorric," řekl.

"Co to je? A kde?"

"Je to město. Jižně a trochu východně odsud, řekl bych. Kolem dvanácti až čtrnácti dnů volné jízdy, deset dnů, když budeme spěchat," odmlčel se, chvíli uvažoval a pak řekl: "Vlastně je to spíš pevnost, než město. Lidé z Dendorriku mají povahu hraničářů. Nachází se na úrodném, slunném svahu u řeky a oni se pořád bojí, že by někdo z druhého břehu mohl zatoužit po jejich majetku a přepadnout je."

"Není to trochu hloupé?"

"Ani bych neřekl. Na druhém břehu řeky je totiž hustý les plný zlodějů, lupičů, banditů, psanců a barbarů. Kdyby dostali šanci, zaplavili by Dendorric jako kobylky. Ale řeka je příliš divoká, než aby šla přebrodit, a jediný most je dobře strážný."

"Takže je Dendorric bezpečný."

"Ano, ale lidé tomu doopravdy nevěří, takže pořád hledají nové a nové záruky bezpečí. To přitahuje lidi jako je Mergith stejně jako stáj mouchy." Kedrigern si zhluboka povzdechl. Pak se zvedl ze židle. "Měli bychom jít brzy spát, má drahá. Zítřka se sbalíme a pak... Dendorric."

< Tři >

Mergithovo odeklínadlo

Ranní slunce bylo ještě nízko nad horizontem, když Hamarak konečně uviděl Dendorric. Žasl nad jeho velikostí; město se skládalo z nejméně padesáti domů, možná i víc než šedesáti, namačkaných těsně vedle sebe na svažujícím se břehu řeky. Domy byly všech možných velikostí, tvarů i stupně zachovalosti. Nahoře na kopci byl opevněný hrad ve velice špatném stavu. Bystrá řeka se kolem zatáčela v širokém a divoce zpěněném oblouku, vymezujíc tak přirozené hranice města. Vedl přes ní jediný úzký most.

"Jsme tady, Luiso," oznámil Hamarak.

Hůl se znovu proměnila v meč. "Zvedni mě, abych se mohla podívat."

Hararak poslechl, omotal si ruku pláštěm a vyzvedl meč tak vysoko, jak dokázal, když se postavil na špičky. Meč si po krátké inspekci odfrkl a řekl: "Tak to je tedy ten Dendorric."

"Je to jedno z největších měst na světě," řekl Hamarak s posvátnou úctou.

"Sundej mě," přikázal meč a pak dodal: "Dendorric může platit za velké město v tomhle zapadákově, ale pro toho, kdo

slyšel zvony stověžatého Nimacharu nebo viděl vycházet slunce nad pozlacenými střechami Ponomondiry, je to sotva pár špinavých chatrčí. Zámek je v hanebném stavu. Dá se ovšem předpokládat, že právě tam žije Mergith, takže se mu zřejmě nevyhneme."

"Mergith je vládce Dendorriku. Kupec to říkal a lupiči také."

"Jistě, Mergith, král - čaroděj. Drzé štěně."

"Proč vlastně chce být čaroděj králem, Luiso?"

"Každý člověk chce být králem, Hamaraku. To je naprosto normální."

Hamarak se na chvíli zamyslel a pak zavrtěl hlavou: "Já chci být sedlákem."

"No dobře, tak všichni ostatní lidé chtějí být králi. Myslím, že touží po moci."

"Ale čarodějové mají přece větší moc než králové. Mají magii."

"Králové mají zase sluhý, Hamaraku. Mnoho sluhů. To znamená, že mohou poručit lidem, aby za ně zařizovali různé věci, a tak si ušetří magii pro významnější příležitosti."

"Jaké?"

"No... kouzla... zaklínadla, myslím takové věci, jako měnit lidi na meče nebo štíty..." Meč náhle zasténal bolestí a vztekem a pak pohnutým hlasem řekl: "Ach, ubohý William! Představ si, jaké to je být štítem! Hrozný osud!"

Hamarak se ji pokusil uklidnit: "Vsadím se, že je mnohem lepší být mečem."

"Trochu. Alespoň moje mladší sestríčka nebyla proměněna v žádnou zbraň. To je má jediná útěcha." Povzdechla si a pak řekla: "Dost už toho. Řeku musíme překročit před západem slunce."

"Mám jít přímo k Mergithovi?"

"Myslím, že ne. Ubytuj se na noc v hostinci a zjisti, co se dá. Budu poslouchat. Ideální by bylo, aby se Mergith o tvém příchodu nějak dozvěděl a zavolal si tě sám, ale nemyslím, že se nám podaří to tak zařídit. Po cestě si s tebou ještě promluví," řekla Luisa a znovu se proměnila v hůl.

Strážní na mostě propustili osamělého cizince bez otázek. Byli ospalí a hladoví a příliš se o pouhého neozbrojeného poutníka nezajímali. Našel hostinec, kde se pivo skoro nedalo pít, ale chléb z blízkého pekařství byl dobrý. Hamarak pil málo a jedl za dva, ale nedozvěděl se vůbec nic, co by mohlo napomoci jeho cílům. Vypadalo to, že Mergith není snadno přístupný muž a lidé se o něm báli mluvit.

Příští den nebyl pro Hamarakovo pátrání o nic víc plodný. Prošel Dendorric z jednoho konce po druhý, shora dolů, každou úzkou uličku a přitom předstíral, že hledá práci na několik dnů, než se zase vydá na cesty, ale nakonec zjistil, že sám odpověděl na víc otázek, než uslyšel odpovědí. Zdálo se, že každý pochyboval o jeho tvrzení, že přišel přes lesy od západu sám a přitom se dostal do Dendorriku živý a bez úhony. Všeobecně se vědělo, že se lesy hemží tlupami krvežíznivých a krutých banditů. Hamarak se setkal s tichou nedůvěrou pokaždé, když řekl, že napočítal jen pět lupičů a ty že zahnal na útěk.

Toho večera snědl velký krajíc chleba s kusem hovězího a pak upadl do hlubokého, ničím nerušeného spánku.

Probudil se brzy, zburcován křikem a ječením. Protřel si oči, posadil se a zaposlouchal se. Zpoza zdí hostince se k němu nesly útržky vystrašeného volání, jako: tlupa lupičů; most je nehlídaný; Dendorric je ztracen.

"Vstávej, Hamaraku. To je příležitost pro nás. Nesmíme ji promeškat," řekl známý hlas. Podíval se do kouta, kam odložil svou hůl, a uviděl, jak se sluneční paprsky lámou na břitu meče.

"Co se stalo?" zeptal se a začal si natahovat bory.

"Bandité z lesa napadli město. Stráž z mostu se rozprchla a měšťané propadli panice. Zaženeme ty útočníky a zachráníme Dendorric. Na lupiče, Hamaraku! A nezapomeň mě, prosím tě, oslovovat Panstygie, když u toho budou lidé."

Hamarak vyběhl z hostince, proběhl prázdnými ulicemi a se zívnutím se zastavil uprostřed mostu. Z ranní mlhy se na cestě, po které před dvěma dny přišel, začaly vynořovat postavy. Nebyl nijak zvlášť zběhlý v počtech, ale viděl, že se k mostu blíží poměrně velká skupina lidí a všichni jsou nějakým způsobem ozbrojeni.

"Nemůže někdo přijít k úrazu?" zeptal se.

"Stát se to může. Ale udělám co budu moci, abych se omezila na zbraně," odpověděl meč.

"Nechci někoho zranit, Luiso."

"To nejsou dobří lidé, Hamaraku. Přišli sem zabíjet, znásilňovat, loupit a pálit. Jsou krutí a plní nenávisti. Neznají slitování s živou bytostí."

Hamarak se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Možná, že by bylo správné, abych jednoho nebo dva z nich zranil. Jenom trochu, abych vystrašil ostatní."

"Spolehni se na mne. Když se nám to povede, Mergith nás brzy přijme."

Bandité vtrhli na most v němčem, co vzdáleně připomínalo útočnou formaci. Hamarak stál nehybně, meč v ruce. Když se první řada dostala dost blízko, aby rozeznali jeho tvář, vykřikl jeden z mužů: "To je on! To je ten bojovník ze západu!" a celá formace se váhavě zastavila.

"Jděte pryč," zavolal na ně Hamarak. "Tady nebude žádné zabíjení, znásilňování, loupení ani pálení."

"Kdo to přikazuje? Ten prašivý čaroděj, co bydlí na kopci?" zavolal někdo.

"To já, Panstygia, Matka temnot, vám to nařizují!" zaburácel meč zvonivým hlasem. "Postavte se mi na odpor a nebudu znát slitování."

Bandité se mezi sebou začali dohadovat, vzrušeně na sebe pokřikovali, gestikulovali rukama a divoce se přeli. Hamarak trpělivě čekal a čas od času zív. Nakonec jeden z lupičů předstoupil před ostatní. Hamarak v něm poznal člena nešťastné pětice z lesa.

"Nech nás projít a my ti nic neuděláme. Dáme ti podíl na kořisti," navrhl.

"Ne," odpověděl Hamarak.

Muž se vrátil ke svým druhům. Po dalším dohadování, pokřikování, gestikulaci a pření se objevil jiný muž. "Staň se naším vůdcem a veď nás na Dendorric. Dáme ti desetinový podíl a ve všem tě poslechneme," řekl.

Hamarak zavrtěl hlavou. "Ne, musíte odejít."

"To neuděláme. Zabijeme tě a Dendorric dobudeme sami."

Hamarak nevěděl, proč by měl na tohle odpovídat. Čekal, až se muž připojí ke svým druhům. Tentokrát následovalo mnohem víc dohadování, které bylo promíseno velice nehezkými nadávkami, a pak, bez varování, se na něj vrhla celá formace en masse.

Neprošel nikdo. Černý meč svištěl jako kosa a s každou ránou padaly do vody další a další roztržité kusy zbraní. Síla Hamarakových úderů zahнала muže na ústup. Přední řada se srazila se zadními, muži klopýtali a šlapali po sobě navzájem, někteří padali přes okraj mostu do dravého proudu řeky.

Zakrátko stál Hamarak na mostě sám, po kolena v úlomcích dřeva a kovu. Rozprášení bandité prchali do lesa, někteří se sami vrhali do řeky, jiní se z ní na opačné straně škrábali na břeh.

"Bolí mě ruce. Je to těžká práce," řekl Hamarak.

"Doufám, že si nemyslíš, že to pro mne byla hračka," řekl meč upjatě.

"Ne. Ale je to těžší než kácet stromy nebo házet lopatou."

Za jeho zády se ozval hluk mnoha hlasů. Když se otočil, uviděl Hamarak dav měšťanů, který se shromáždil před mostem. Všichni jásali a mávali mu. Ženy mu házely květiny a muži vyhazovali do vzduchu své klobouky.

"Přesně tak, jak jsem to plánovala. Teď je z tebe hrdina," řekl meč.

"Opravdu?"

"Samozřejmě, že jsi hrdina. Právě jsi vykonal hrdinský čin a zachránil jsi tu jejich ubohou hrstku chatrčí. Nebude to už dlouho trvat, Mergith se o nás dozví a pošle pro nás. Jde to mnohem hladčeji, než jsem vůbec doufala."

"A dají mi snídani? Dostal jsem hlad."

"Dají ti, oč je požádáš, Hamaraku. Jenom se nenech strhnout city k některé z těch mladých dam. Až pro nás Mergith pošle, musíme být připraveni. A nezapomeň mě prosím oslovovat jménem Panstygia, Matka temnot, když o mně budeš mluvit."

Hamarak si hodil meč přes rameno a vykročil se srdečným máváním vstříc davu. Začali jásat ještě hlasitěji. Děti vybíhaly, tančily kolem něj a smály se. Hezké dívky se mu vrhaly kolem krku a nadšeně ho líbaly. Muži ho poplácávali po ramenou a srdečně mu tiskli ruce.

Dav s Hamarakem ve středu proplul úzkými městskými uličkami k hostinci, aby zde vítězství náležitě oslavili. Cestou minuli pekařství. Jeho majitel právě končil svou noční práci a vzduchem se šířila vůně čerstvě upečeného chleba.

Zástup na Hamarakův pokyn zastavil.

"Dal bych si kus čerstvého chleba," řekl Hamarak.

"Dostaneš lístkové rohlíčky!" zavolal nějaký muž.

"Nebo koláčky!" navrhla nějaká žena.

"Medové cukroví!" volaly děti.

"Já chci jen chléb. Mám rád dobrý čerstvý chléb. S máslem."

"Pak dostaneš tolik čerstvého chleba, kolik sníš, zachránce Dendorriku," řekl drobný pekař srdečně. Vešel do domu, aby se za okamžik zase vrátil s třemi velkými bochníky chleba ještě teplého z pece. "A přijmi k němu můj dík a mou úctu," dodal přátelsky.

Dav se znovu pohnul k hostinci, kde Hamarak požádal o máslo. Zatímco si všichni ostatní poručili pít, pustil se do chleba. Mezi jednotlivými sousty líčil bitvu na mostě. Ačkoliv si sám pořádně nedokázal urovnat v hlavě, co se vlastně stalo a jak, bylo jeho vyprávění neobyčejné hutné. Měšťané byli zaujati jeho očividnou skromností stejně jako jeho chabrostí, kterou právě předvedl. Civěli na něj užaslymi pohledy.

"To je moc krásný meč. Nikdy dřív jsem takový neviděl," řekl jeden muž obdivně.

"Sekal přímo do ostří banditů a podívejte se - nikde ani zoubek!"

"V tom musí být nějaké kouzlo," zašeptala nějaká žena.

"Začarovaný břit!" rozletělo se mezi měšťany, kteří se kolem Hamaraka semkli ještě úžeji a s posvátnou bázni hleděli na černý meč.

"To je Panstygia, Matka temnot, velký temný břit západu," řekl. "Já jsem Hamarak a bez ní bych Dendorric nikdy neubráníl."

V tichu, které nastalo po jeho slovech, se davem prodrál jeden muž, který se zastavil před Hamarakem. Na sobě měl zrezivělý kyrys a helmici. Jeho plášť byl špinavý a potřísněný blátem a bláto měl i na vysokých botách. V ruce držel piku, kterou třímával v nebezpečném úhlu, protože ho k tomu nutil nízký strop hospody, ještě snížený volnými trámy.

"Jsi ten, kdo zahnal bandity?" zeptal se ozbrojenec.

Z davu se ozval hlas: "Je to ten, kdo zachránil Dendorric od banditů!" a jiný hlas dodal: "Zatímco Mergithova stráž zbaběle prchala schovat se do hradu!" Hlasy vystřídalo rozzlobené mručení.

Ozbrojenec se otočil, zaklepal ratištěm piky o dřevěnou podlahu a vzdorovitě se zeptal: "Myslíte si, že jsme se těch rozedraných žebráků polekali?"

"Ne, my si myslíme, že jste z nich měli strach!" vykřikl někdo a místností zaburácel smích.

"Věděli jsme, že se jim někdo na mostě postaví. Mergith je čaroděj, na to nezapomínejte. Všechno předvídal. My jsme se tomu bojovníkovi jen odklidili z cesty, aby mohl uskutečnit svůj záměr," prohlásil ozbrojenec.

Jeho oznámení měšťany umlčelo. Na tuhle eventualitu nikdo z nich nepomyslel. Rozpačitě se dívali jeden na druhého.

Hamarak, který dojezdil druhý krajíc chleba, vzal si třetí a začal si ho tlustě mazat máslem, byl zticha. Byl docela spokojen, že si může vychutnat dobrý chléb a ostatní nechal, ať si mluví, co chtějí.

"Když Mergith věděl, že lupiči přijdou, proč nám nic neřekl?" zeptala se jedna žena.

"Nechtěl, abyste si s tím dělali starosti," odpověděl ozbrojenec.

"Mohl nám přece říct, že nás bojovník zachrání."

"Nechtěl ani, abyste byli příliš bezstarostní."

"Ti čarodějové jsou všichni stejní," zabručel někdo.

"Nevím, na co si stěžujete," řekl zbrojnoš. "Jste snad v bezpečí, nebo ne?"

Dav měšťanů se začal s reptáním pomalu rozcházet. Očividně bylo po oslavě. Váhavě se začali vracet ke své každodenní práci, jen občas se ohlížejíce na Hamaraka a jeho čarodějný meč.

Ozbrojenec se naklonil k Hamarakovi. "Pán si s tebou přeje mluvit," řekl mu.

"Tím myslíš Mergitha?"

"Koho jiného? Mergith je tady jediným pánem."

"A mohu před tím dojist ten chléb s máslem?"

Zbrojnoš se rozhlédl a uviděl na vedlejším stole napůl plný korbek piva. "Jen ho dojez. Já si tu na chvíli sednu a počkám na tebe," řekl a přitáhl si korbek.

Hrad na kopci byl zevnitř ještě menší, než se zdál zvenčí, a byl velice neútulný. Celou cestu do Mergithova trůnního sálu ze sebe Panstygia vyrážela tiché zvuky znechucení a rozčarování, dost hlasitě jen na to, aby je slyšel Hamarak. Ten neřikal nic; byl příliš omámen tím, co viděl, než aby mluvil. Bylo to poprvé, kdy vkročil do nějakého hradu, a přes všechny Panstygiiny stížnosti považoval Mergithovu pevnost za úžasné místo. Všude kolem se sice povalovaly odpadky a smetí, ale byly to odpadky a smetí nejvyšší kvality. Dokonce i krysy tu byly dobře krmené. Hamaraka poprvé v životě napadlo, že vlastnit statek nemusí být ta nejbáječnější věc na světě. Být čarodějem mu připadalo mnohem lepší.

Mergithův trůnní sál, vladařská komnata Dendorriku, byla prostorná místnost na vrcholku hradu. Měla nerovnou kamennou podlahu a hrubé kamenné zdi pokryté zčernalými čalouny, které se chvěly v neustálém průvanu. Praskající oheň zahříval místnost jen částečně a půl tuctu pochodní v držácích bylo sotva dostatečným osvětlením. Poblíž krbu stál hrubý dřevěný stůl a několik nízkých židlí. Jediným dalším nábytkem byl detailně vyřezávaný dřevěný trůn, který vypadal, jako by byl čerstvě natřen. Na trůnu seděl hubený muž s ostrými rysy, oblečený od hlavy k patě v černém. Byl napnut jako struna.

Kolem trůnu stáli čtyři zbrojnoši, a když Hamarak vstoupil, přikročili s rukama na zbraních k němu a utvořili kolem něj kruh. Neřekli ani slovo a nečinili jediné výhružné gesto, ale výraz jejich tváří nebyl přátelský.

Ozbrojenec, který Hamaraka přivedl, poklekl u Mergithova trůnu. "To je ten muž, který zahnal bandity, pane," řekl.

"Aha. A docela sám?" zeptal se Mergith tiše.

"Docela sám, pane. Lidé říkají, že má začarovaný meč."

"To má tedy štěstí. A oni také. Jak se jmenuje?"

"To mi neřekl. Vůbec toho moc nenamluví."

Mergith odehnal posunkem zbrojnoše stranou a usmál se, přičemž odhalil své zažloutlé zuby. "Přístup blíže, bojovníku, abych mohl vyjádřit svou vděčnost za službu, kterou jsi prokázal mým lidem," zvolal.

Hamarak přistoupil k trůnu, meč stále volně přehozený přes rameno. Zbrojnoši se kolem něj semkli újeji, připraveni zaútočit při prvním podezřelém pohybu.

"Jak se jmenuješ, můj skvělý hrdino?" zeptal se Mergith.

"Hamarak."

"Tak. Hezké jméno. Hezké mocné jméno. Jméno pro hrdinu. Co tě přivedlo do Dendorriku, Hamaraku?"

"Jdu na východ. Dendorric ležel na mé cestě."

"Tak už to bývá. Zvláště, když člověk přijde ze západu," řekl Mergith a na tváři se mu znovu objevil zažloutlý úsměv.

"A máš prý s sebou kouzelný meč, řekli mi."

"Ano. Je to Panstygia, Matka temnot, velký černý břit západu. Něco ti chce."

Mergith sebou trhl: strach mu v tom okamžiku napověděl, že by Hamarakova slova mohla být myšlena jako ironie předcházející rychlému a osudovému úderu mečem; ale při pohledu do Hamarakovy dobrácké poctivé tváře se čaroděj znovu uklidnil. Neviděl v ní záłudnost ani zlovolnost.

"Opravdu?" odpověděl a udiveně pozvedl obočí. "To je od ní hezké. Velice společenské. Mohu ji vzít do ruky?"

"Když chceš," řekl Hamarak a nabídl Mergithovi jílec černého meče. Čaroděj ho sevrhl oběma kostnatýma, dlouhoprstýma rukama. Pozvedl meč a udělal jím ve vzduchu několik šermířských pohybů.

"Je skvěle vyvážený," poznamenal.

"Je to dobrý meč," přisvědčil Hamarak.

Mergith se vrátil ke svému trůnu, posadil se a položil si černý meč na klín. Rukou si odhrnul pramen černých vlasů, který se mu svezl do očí. Poctil Hamaraka dalším nažloutlým úsměvem a pak pokynul strážím. "Můžete jít," řekl. "Chci si s tím bojovníkem promluvit o samotě."

Hned, jak se za posledním zbrojnošem zavřely dveře, řekla Panstygia jasným a panovačným hlasem: "Musíš mi pomoci, Mergithe."

Mergith poskočil a odtáhl ruku od meče. "Ty mluvíš?" zeptal se ostražitě.

"Ano, mluvím, Mergithe. Urazila jsem dlouhou cestu, abych vyhledala tvou pomoc. Nesmíš mne zklamat."

Mergith se podezíravě podíval na Hamaraka, který stál u krbu a toužebně se díval na nedojedený krajíc chleba na stole. Bojovníkovy rty se nehýbaly. Břichomluvec zřejmě nebyl. Ale o žádném kouzelném mluvícím meči v okolí Mergith nevěděl. Mohl to být nějaký trik. Ale kdo by se odvážil? I kdyby, kdo by něco takového dokázal? Lidé z Dendorriku ho

neměli rádi, ale to byl jen dav hlupáků. Ti by nikdy nepřišli s tak dokonalou lstí. Pokud vůbec někdo. Ale byla to vůbec lest, nebo opravdový zakletý meč, který na něj promluvil, aby si vyžádal jeho pomoc?

Existovala jednoduchá cesta, jak se postarat o Hamaraka. Mergith mu pokynul, aby přistoupil blíž, a řekl: "Odpusť, že jsem tě nechal tak dlouho čekat. Musím tě odměnit za službu, kterou jsi prokázal Dendorriku." Sáhl hluboko do rukávu svého roucha a vytáhl z něj velkou zlatou minci, kterou sevřel mezi dvěma prsty a otočil ji tak, aby se v ní odráželo světlo pochodní. "Podívej se na tu minci, Hamaraku. Je to hezká, lesklá mince, že ano? Podívej, jak se ve světle blýská." "Je hezká," řekl Hamarak.

"Podívej se zblízka. Poslouchej. Dneska jsi těžce pracoval, Hamaraku. Musíš být unavený. Jsi unavený?"

"Moc ne. Je teprve ráno."

"Ale tolik už jsi toho vykonal. Potřebuješ si odpočinout. Co bys řekl malému odpočinku?" řekl Mergith pomalým, uspávajícím hlasem.

"Neodmítl bych. Bolí mě ruce."

"Pak si musíš odpočinout," řekl Mergith a otočil minci, do které se Hamarak vpíjel očima. "Cítíš, že jsi ospalý. Máš těžká víčka. Bylo by to hezké prospat se na chvíli u krbu, dopřát odpočinku svým unaveným kostem, spát. Nebylo by to hezké, Hamaraku?"

"Moc hezké."

"Tak to udělej. Běž ke krbu a posad' se za stůl. Hezky usni dlouhým, hlubokým spánkem a neprobouzej se, dokud ti to nepřikážu. Jdi, Hamaraku."

Hamarak odešel svou obvyklou pomalou chůzí ke krbu, kde se sesul na židli a opřel se lokty o stůl, podepřel si bradu a upřel oči do plamenů. Mergith se zadíval na jeho široká, nehybná záda, usmál se a spokojeně popleskal jilec meče.

"A teď, můj drahý meči, můžeme si nerušeně pohovořit. O cos mne chtěl požádat?" zeptal se Mergith.

"Jsem oběť zakletí. I můj bratr a sestra jsou oběti. Jen čaroděj nám může pomoci. Nemusím snad ani říkat, že budeš bohatě odměněn."

"Jak jsi dopadla ty, vidím. Co se stalo ostatním?"

"William se proměnil ve velký železný štít a Alice... má drahá, sladká malá Alice... byla proměněna ve zlatou korunu." Mergith pozvedl obočí. Pak uznale kývl hlavou. "Zajímavé trojitě zakletí. Co jste dělali, že jste ho na sebe přivolali? A čím ruka ho na vás uvrhla?"

"Bylo to dílo Vorvase Mstivého," řekl meč chladně.

"O Vorvasovi jsem už slyšel. Je svými transformačními kouzly proslavený. Ale teď už je po smrti. Zemřel asi před dvaceti lety, ve své jeskyni."

"Měl bolestivou smrt?"

"Řekl bych, že ano. A pravděpodobně pomalou."

"To je dobře," řekla Panstygia zatrpkle.

"A taky dost ponižující."

"Čím dál lépe. Vyprávěj mi o tom."

"Vlastně toho ani moc k vyprávění není. Posledních sto let začal být Vorvas trochu roztržitý. Jednoho dne proměnil z nějakého důvodu sám sebe v hraboše a zapomněl se o tom zmínit svému příteli. Jeho přítel byl velký černý kocour." "Posloužil mu tím nejlepším způsobem. Proč jsem však pořád meč, když je Vorvas po smrti?"

"Nejmenoval se Vorvas Mstivý pro nic za nic, meči. Seslal na tebe zvlášť silné zakletí, aby měl jistotu, že přetrvá jeho smrt. Čím jsi ho tak rozzuřila?"

Meč na okamžik zaváhal a pak začal vyprávět. "Když naši rodiče zemřeli, zabralo sousední království sporná území na naší západní hranici. William a já jsme se vydali do boje - jeho bojové jméno bylo Štít království a mě přezdívali Meč spravedlnosti - zatímco Alice zůstala doma, aby se postarala o záležitosti koruny. Během krátké přestávky v boji, kdy jsme všichni tři odpočívali doma, nám přišel nabídnout své magické služby Vorvas. Za odměnu chtěl mou ruku."

"Ale tys ho odmítla."

"Vorvasovi bylo tehdy tři sta osmdesát devět let a byl nepředstavitelně ošklivý. Páchl jako kozí mršina. Odmítla jsem ho. William mu vyhrožoval. Alice ho vypověděla. Zaklel nás na místě a odnesl si nás s sebou. Zaklel dokonce i mou vzdálenou sestřenicí, která u nás byla náhodou na návštěvě. Byl neobyčejně krutý. Já jsem se ocitla v puklině starého dubu. O Williamovi a Alici nevím nic. Ani o naší sestřenici," řekl meč.

"Zjistit to může být značně problematické. Byla jsi v tom dubu dost dlouho. Vorvas oslavil zrovna několik dní před svým osudným koncem své pětisté narozeniny."

"Člověk ztrácí pojem o čase, když je v dubu, ale ty mi určitě pomůžeš najít ostatní a vysvobodit nás z našeho zakletí," řekl meč sebejistě.

"Bojím se, že tě zklamu," řekl čaroděj, pevně sevřel meč a vstal z trunu. "Za prvé, vůbec nemám chuť začínat si něco s nějakým Vorvasovým kouzlem. Byl mnohem mocnější než já a velice záłudný. A za druhé, nestojím příliš o dary vděčných princezen a princů, ale docela se mi hodí kouzelný meč. Ach ano, velice se mi hodí."

"Tak ty nám tedy nepomůžeš!" zvolal meč.

"Naopak, ty pomůžeš mně... Panstygia se jmenuješ? Velice působivé jméno. A jak se jmenuješ doopravdy?"

"To ti nikdy neřeknu!"

"Ale řekneš, dříve nebo později. Budeme spolu dlouho, hodně dlouho, Panstygie. Něco o těchto zakletích vím a vím, že musíš poslouchat a chránit toho, kdo tebou vládne."

"Ale já nechci být mečem! Trvám na tom, abys mne proměnil zpátky!"

"Ještě dlouho ne, jestli vůbec kdy. Raději si zvykni těšit se z toho, že jsi meč. Ušetří ti to zklamání."

"Nenávidím každou chvíli, kdy jsem mečem!" zaječela Panstygia zuřivě. "Všechno to šermování, třískání, sekání a

párání... a ten hluk! A davy! To není vhodná práce pro princeznu. Raději jsem měla zůstat v dubu! Pomoz mi, Mergithe - odměním se ti štědrě."

"Čím?" zeptal se a zasmál se krutým, povýšeným smíchem. "Po všech těch letech je tvé království nenávratně ztraceno. Je pryč a zapomenuto."

"Získáš mou nehynoucí vděčnost a úctu!"

"Raději si nechám kouzelný meč."

"Vždyť jsi čaroděj, Mergithe - čarodějové nepotřebují kouzelné meče."

Mergith se ostražitě rozhlédl po místnosti, zkontroloval všechny temné kouty a pak řekl skoro šeptem: "Jelikož vím, že k tobě mohu mít naprostou důvěru, můj věrný meči, prozradím ti své tajemství: nejsem moc dobrý čaroděj. Jistě, tu a tam dokážu udělat malé efektní kouzlo, ale nic takového jako Vorvas. Kdykoliv použiji trochu magie, jsem pak celé týdny vyčerpaný. Ani Dendorric nemám moc pevně v ruce. Drobné triky sice udrží měšťany tam, kam patří, ale lupiče z lesů před branou moc dlouho nezadrží. Jsou příliš hladoví. S kouzelným mečem však..." Pozvedl černý břit do výšky a zamilovaně si prohlédl jeho lesklé ostří. "Velké dny leží před Mergithem Skvělým, králem, čarodějem a vojevůdcem. A velké činy před jeho mečem Panstygií."

"Nikdy ti nebudu pomáhat! Nezachytím žádný úder a budu se ti vrtět v ruce!" řekla Panstygia vzdorovitě.

"Myslím, že bude lépe, když se spolu dohodneme, Panstygie," řekl čaroděj a přistoupil ke krbu. Strčil meč mezi žhavé uhlíky a odstoupil o několik kroků. "Možná budeš svolnější, až tě trochu osmažím."

"Zničíš mé schopnosti!"

"Právě naopak. Čekám, že se pozoruhodně zlepší."

"Zničíš mne! Hamaraku, vytáhni mne z ohně!"

"Bojím se, že Hamarak spí díky mým hypnotickým schopnostem dlouhým, hlubokým spánkem," řekl čaroděj a vítězoslavně se usmál.

"Hamaraku, probud' se!" zaječela Panstygia zoufale.

Hamarak sebou trhl, otočil se, zamrkal a zmateně se podíval na čaroděje a na meč. "Co děláš v tom ohni, Panstygie? Mám tě vytáhnout?" zeptal se.

"Ano! Hned!"

Mergith užasle ucouvl: "Máš spát hlubokým spánkem! Zhypnotizoval jsem tě! Co se to tu děje?"

Hamarak se zvedl, vytáhl meč z ohně a řekl: "Je mi líto. Nebyl jsem doopravdy ospalý. Přes den nikdy nespím. Říkali mi, že to pro mne není dobré, abych spal přes den."

"Ale byl jsi... vypadal jsi... dělal jsi, co jsem ti řekl! Posadil ses ke krbu a nehýbal ses," koktal Mergith a hlas mu přeskakoval údivem i strachem.

"Myslel jsem si, že vám to udělá radost, a tak jsem poslechl," řekl Hamarak a prohlížel si kouřící břit meče. "Ještě nikdy jsem se nesetkal s žádným králem, a tak jsem chtěl být zdvořilý a udělat, co mi řekne."

"V jedné věci jsi měl pravdu, Mergithe," řekla Panstygia. "Nejsi moc dobrý čaroděj. Nedokážeš ani zhypnotizovat venkovana."

"Počkej chvíli, Hamaraku," řekl Mergith, zatímco pomalu ustupoval k trůnu. "Nedělej nic ukvapeně."

Panstygiin hlas byl jako arktický vítr. "Nebudeme dělat nic ukvapeně, Mergithe. Vychutnáme si tě pomalu a důkladně."

"Ne! Počkej, já tě odčaruji - co říkáš na tuhle nabídku?"

"Příliš pozdě, Mergithe," řekla Panstygia slavnostně. "O svých schopnostech jsi mě už přesvědčil."

"Ale zkusím to! Alespoň mi dovol, abych to zkusil!"

"Podle toho, co o tobě vím, mohla bych se taky změnit v kotlík. Děkuji, nechci."

"Dám si pozor. Prosím."

Po chvíli napjatého, vyčkávacího ticha, meč řekl: "Tak dobře. Můžeš to zkusit."

"Dobře! Výborně. Teď... jen ji drž klidně, Hamaraku. Drž ji oběma rukama. Souběžně se svým tělem, špičkou dolů, jilec ve výši hlavy. To je ono. Teď drž," instruoval ho Mergith rychle. Pak zalovil v rukávech a vytáhl odtamtud tři tenké černé svíce a kousek modré křídly. "Stůj klidně," připomněl a pak začal kolem Hamaraka kreslit roztřesený trojúhelník, do jehož každého rohu umístil svíčku. Z jiného záhybu svých šatů vykouzil malou černou knížku a třesoucí se rukou v ní zalistoval. Podíval se na Hamaraka a Panstygií a nervózně si olízl rty.

"Chci, abyste věděli, že je to velice nebezpečné kouzlo. Nikdo neví, jakou ochranou Vorvas zakletí pojistil. Lidé jako Vorvas nemají rádi, když někdo maří jejich práci," řekl Mergith namáhavě.

"Já se nebojím," řekl meč rozhodně.

"Ani já se nebojím," dodal Hamarak.

"Já se bojím, že sotva stojím na nohou," zakňučel Mergith. "Je to ta nejnebezpečnější věc, o kterou jsem se kdy pokusil. Víte určitě, že -"

"Začni čarovat," nařídila Panstygia.

Slova zaklínadla zněla drsně a hrozivě; dlouhé trnité bloky klokotavých hrdelních zvuků připomínajících chrčivý kašel vymykající se běžné lidské artikulaci. Mergith s nimi očividně zápasil velice těžce. Byl bledý a silně se potil, každou chvíli se odmlčel, aby se nadechl, a oči se mu divoce leskly. Náhle trhl hlavou vzhůru a upustil knihu na zem. Ústa se mu zkroutila a s výrazem nepředstavitelné hrůzy ukázal ke krbu.

Něco se prosmýklo kolem Hamarakových nohou. Pohybovalo se to rychle jako obrovský had, temný vír olejnaté barvy s mnoha nepravidelně rozmístěnými žhnoucimi očima. Obalilo to Mergitha, který ze sebe vyrazil jedině děsупlné zaječení, a pak se to vrátilo stejnou cestou, kterou to přišlo. Mergithův křik pomalu slábl v komíně, až utichl docela. Na zemi zůstal kouřící pruh roztaveného kamene.

"No, věděl, že je to nebezpečné," řekla Panstygia.

"Bylo to o moc nebezpečnější, než si představoval," dodal Hamarak tiše.

< Čtyři >

Korunou, jako Alice

Dveře trůnního sálu se rozletěly a dovnitř vtrhlo několik ozbrojenců mířících meči a pikami na Hamaraka. Uviděli kouřící kámen, ucítili pach síry a zastavili se.

"Kde je Mergith?" zeptal se kapitán stráže.

"Mergith byl poražen velkým čarodějem," zazvonil místností Panstygiin hlas. "Už nikdy se nevrátí. Na kolena, všichni! Provolejte slávu Hamarakovi Nepřemožitelnému!"

Zbrojnoši se nejistě podívali jeden na druhého a ucouvli. Ozbrojenec, který Hamaraka přivedl do hradu, je sehnal do hloučku a začal k nim promlouvat tichým, naléhavým hlasem. Muži se podívali na Hamaraka, na Panstygiu, na ozbrojence a zase na Hamaraka; pak jeden po druhém předstoupili a poklekli před svým novým pánem.

"Vyhlaste Hamarakův příchod mezi lidem," přikázala jim Panstygia. "Pak pošlete někoho, aby to tu uklidil. Celý hrad je v hrozném stavu."

"Jak si náš pán přeje," řekl kapitán. "Nějaké další rozkazy?"

"Mohli byste mi donést pár krajíců pěkně čerstvého chleba s máslem?" zeptal se Hamarak.

"Hned, můj pane Hamaraku," řekl kapitán, uklonil se a vycouval ze dveří komnaty.

Když se znovu ocitli o samotě, Panstygia řekla: "To bylo velké štěstí, že jsi se stráží nemusel bojovat. Jsem si jista, že mě Mergith vyžíhal. Jako meč jsem teď k ničemu, dokud zase nezískám svou pevnost a tvrdost, a nemyslím, že by to byl příjemný proces."

Hamarak se zamračil, chvíli tiše přemýšlel a pak řekl: "Když jsem teď král, můžeš být mým slavnostním mečem. Nebudu s tebou bojovat."

"Díky, Hamaraku, ale když už musím být mečem, budu raději skutečnou zbraní než dekorativním předmětem. Mám svou hrdost."

"Nechtěla bys být raději mou holí? Králové taky potřebují hůl."

"Hůl byla dobrá nanejvýš tak jako převlek, když jsme cestovali, ale nijak zvlášť mě netěšilo být holí. Docela určitě bych tak nechtěla strávit zbytek života." Na okamžik se odmlčela a pak si povzdechla. "Proč ze mě ten prašivý pes udělal zrovna meč? Nemohla jsem být raději korunou, jako Alice?"

Hamarak několikrát přešel po místnosti a pak se posadil na vyřezávaný trůn, který se ukázal být docela pohodlný.

"Když jsem teď král, měl bych nosit korunu, ne?"

"Když si král, můžeš nosit, co tě napadne. Já nemám ani pochvu, ale ty můžeš mít korunu, slavnostní roucha... prostě všechno, co ke kralování patří."

"Chtěla bys být mou korunou?"

"Tvou korunou? Nerozumím ti, Hamaraku."

"Mohl bych tě znovu nahřát a několikrát do tebe bouchnout kladivem, což asi budeme muset udělat stejně, abychom ti vrátili tvou pevnost. Mohl bych z tebe vykovat korunu. Pak bys byla jako Alice."

"Ale já nejsem ze zlata, Hamaraku."

"Na tom nezáleží. Byla jsi dobrým mečem i dobrou holí, a určitě bys byla i dobrou korunou, zlato nezlato."

"Ach, Hamaraku, to je od tebe moc hezké, že to říkáš! Jsem dojata."

Hamarak stydlivě sklopil hlavu a nervózně se zavrtěl na trůně. Pak tichým hlasem řekl: "Nebýt tebe, pořád bych pracoval pro jiné. Teď jsem král."

"Jsi čaroděj, bojovník a král. Jestli budeš chtít, můžeš být klidně i čarodějem, bojovníkem, sedlákem a králem."

"Opravdu?" Hamarak vzhlédl a usmál se. "Je to hezké být králem."

"Můj otec to taky říkával," řekla Panstygia. "I když si nejsem docela jista, jestli bych se chtěla stát tvou korunou."

Potřebuji čas, abych si to mohla rozmyslet. Mezitím bys měl raději zavolat stráž a sluhy a rozdělit jim rozkazy."

"Jaké rozkazy?"

"Jaké budeš chtít. Hlavně jim musíš dát najevo, že trváš na okamžitém splnění. Jsi král Hamarak Nepřemožitelný a oni si nesmí dovolit nechat tě čekat. To je tajemství úspěšného kralování."

Ve stejné chvíli, kdy Hamarak upevňoval vydáváním rozkazů své královské postavení, překročili Kedrigern a Princezna úzký most k Dendorriku. Jeli na koních, které získali na své minulé cestě, stvořeních poddajné povahy, ale výjimečného vzhledu, zvlášť vhodných na cesty nebezpečnými kraji. Princeznin kůň byl průhledný; při správném světle to vypadalo, jako by seděla ve vzduchu, a její příjezd ohlašoval klapot neviditelných kopyt. Kedrigernův kůň byl smolně černý, rudooký hřebec se stříbrnými kopyty a spirálovým stříbrným rohem, který mu čněl uprostřed širokého čela. Nebyl to žádný roztomilý jednorozec, který je dobrý akorát na to, aby pokládal svou hlavu do klína pannám a odevzdaně přitom koulel očima; byl to rohatý běs, který by mohl jet v čele vojska. Díky strašidelnému zjevu jednoho oře a hrozivému druhého, měli oba cestovatelé až dosud ničím nerušenou cestu.

Když koně projížděli úlomky dřeva a kovu na mostě, vyměnili si Kedrigern a Princezna zmatené pohledy. Docela určitě tu byla svedena pozoruhodná bitva mnoha bojovníků a to docela nedávno. Ale kým? A proč? A kdo vyhrál? Nad Dendorrikem nestoupal kouř, nekřičely oběti ani nepovykovali dodavatelé; a ani na své cestě lesem nepotkali ustupující armádu, raněné opozdilce nebo alespoň opuštěná ležení. To bylo rozhodně zvláštní.

Ještě zvláštnější byla skutečnost, že most byl zcela nestřežen. Jak se zdálo, občané města byli ve sváteční náladě, kterou nemohl ohrozit ani zjev dvou bizarních koní. Přivítali poutníky máváním, úsměvy a provolávanými pozdravy. Několik děvčátek jim hodilo květiny.

Tu a tam se malí hoši bavili hrou na rytíře. Když už všichni kromě jednoho leželi na zemi, vítěz začal křičet: "Já jsem Hamarak a já vládnou Panstygií, velkým černým břitem západu! Přineste mi chléb!" Ostatní pak vyskočili a začali se hlasitě dožadovat: "Teď budu Hamarak já!" nebo "Na mně je teď řada!" nebo "Teď jsem Hamarak já a vy jste lupiči!" Kedrigern se nad jejich hrami dobrácky usmál a obrátil se k Princezně.

"Vypadá to, že jsme přijeli na slavnost nějakého místního hrdiny."

"Ano. Ačkoliv je to divné... nezdá se mi, že by lidé trpěli pod hrůzovládou, jak jsi říkal."

Čaroděj se rozhlédl. "Že ano? Dokonce bych neřekl, že by se nějak zvlášť zajímali o naše koně."

"Možná Mergith udělal něco, co jim dává zvlášť velký pocit bezpečí."

Kedrigern pozvedl obočí a pomalu zavrtěl skepticky hlavou, ale neřekl nic. To rozhodně nebylo to vystrašené, podezřivé město, jaké si pamatoval. Pochyboval, že by byl Mergith schopen docílit takové změny, ale někdo nebo něco očividně bylo, a jeho zvědavost tím ještě vzrostla.

Třesoucí se pacholek v hostinci se ujal koní teprve po Kedrigernově štědrém spropitném a ujištění, že jsou mírné povahy. Tento důkaz, že odvaha není mezi obyvateli Dendorriku endemická, jen zvětšil záhadnost okolního dění. V hostinci se shromáždil dav lidí kolem hostinského a všichni mu v posvátném tichu naslouchali, když ukazoval, kde Hamarak seděl, jak držel talíř, ze kterého jedl chléb s máslem a vystavoval na odiv několik drobků, které byly stále ještě k mání za mírné ceny. Za jen o trochu víc byl ochoten ukázat i pokoj, kde Hamarak spal ještě minulou noc. Z davu se ozývalo uctivé mručení, ale žádný zájemce se nenašel, a tak se hostinský vrátil k výčepu a zeptal se, co si kdo dá, což okamžitě vylidnilo hospodu až na dva cestovatele.

"Dobrý den, pane a madam. Jste v Dendorriku poprvé?" zeptal se.

"Moje žena ano," odpověděl Kedrigern. "Já jsem tady byl ještě za Linranovy vlády."

"Ach, ano, ubohý Linran. Sesadila ho jeho vlastní garda. Tenkrát se stal králem Joder."

"Takže teď je králem Dendorriku Joder?"

"Ach ne, pane. Joder dlouho nežil, ať je mu země lehká. Zemřel jedné noci ve spánku a na trůn dosedl Hildebad. Pak Hildebad spadl z věže a králem se stal Zill, a když pak snědl to otrávené jídlo -"

"Kdo je králem Dendorriku teď?" přerušil ho Kedrigern.

"Mergith, pane, Mergith, král - čaroděj si říká a je to velice opatrný muž, pane. Dává si na sebe pozor, jestli chápete, jak to myslím. Velice zřídka opouští hrad."

"To se mu těžko dá vyčítat," řekla Princezna s odzbrojujícím úsměvem.

"Řekni mi, hostinský, je těžké se k Mergithovi dostat?" zeptal se Kedrigern.

"No, je a není, jestli chápete, jak to myslím, pane. Pokud chce někdo navštívit jeho, tak to může být velice těžké. Ovšem pokud Mergith naopak zatouží vidět vás, pak je to velice snadné. Prostě pro vás pošle pár ozbrojenců a ti vás na hrad odvedou. Může se stát, že se pak zase vrátíte, nebo se může stát že už se nevrátíte, jestli vás zajímá můj názor," řekl hostinský, zamrkal, přitiskl si prst na mnohokrát přeražený nos a poklepal si jím významně po chlupaté nosní dírci.

"Myslím, že ano," řekl čaroděj. "A myslím, že bude rozumnější si nejprve odpočinout, osvěžit se a trochu se zamyslet. Máš pokoj s postelí, o kterou bychom se s nikým nemuseli dělit?"

"Máme, pane a madam, báječný pokoj máme," řekl hostinský a rychle vyběhl zpoza pultu. Popadl jejich zavazadla a vyrazil po schodech nahoru, přičemž nepřestával mluvit: "Budete na druhé straně chodby od pokoje, kde bydlel Hamarak, takže vás vůbec nebudou rušit lidé, kteří se přicházejí podívat, kde spal."

"Zdá se, že jsme přehlédli důležitou kapitolu v historii Dendorriku. Kdo je to Hamarak a co udělal?"

Hostinský se zastavil na prvním schodu, otočil se a pronesl: "Je to zachránce Dendorriku, pane. Dnes ráno, docela sám, bez jediného pomocníka, zahnal od řeky tlupu lupičů. Musel svým velkým černým mečem pobít aspoň tři tucty mužů a pak přišel sem, posadil se v téže místnosti, ve které jste právě stáli, a poručil si krajíc čerstvého chleba. S máslem." Hostinský udiveně zavrtěl hlavou. "Teď je na hradě. Mergith ho chtěl vidět. Ubohý hoch. Nemyslím, že by si s Mergithem poradil tak snadno jako se stovkou banditů."

Zvenčí se ozval hluk vzdálených lidských hlasů. Ozývaly se stále hlasitěji a čím dál srozumitelněji, dokud nebylo zcela zřetelně slyšet mnohohlasé nadšené volání: "Ať dlouho žije Hamarak! Sláva Hamarakovi Nepřemožitelnému! Sláva králi Dendorriku!"

"Tak to by bylo, pokud jde o Mergitha," řekl hostinský a odevzdaně pokrčil rameny. "Doufám, že nám Hamarak nějakou dobu vydrží. V Dendorriku se králové střídají rychle."

"Zanes nám zavazadla do pokoje. Brzy se vrátíme," řekl Kedrigern.

"Do hradu?" zeptala se Princezna.

Čaroděj přikývl. "Do hradu."

Panstygia udělovala instrukce, zatímco Hamarak ji trpělivě poslouchal. "Pro prvních pár dní bude lépe, když tě nikdo neuvidí. Lidé si tak vytvoří zdravou nejistotu o svém novém pánu a vládci."

"Ale vždyť už mě všichni viděli," namítl Hamarak.

"To bylo jen krátce. Stačilo to akorát tak na podráždění jejich zvědavosti."

"A mohu já vidět lidi? Mám rád kolem sebe lidi."

"Člověk na vrcholu je vždycky osamělý, Hamaraku. Naštěstí existují způsoby, jak si to vynahradit."

Vešel zbrojnoš a poklekl před trůnem na jedno koleno. "Návštěvníci, můj pane Hamaraku. Chtěli by se s tebou setkat," oznámil.

"Kdo je to?"

"Muž a žena. Žena má malá křídla, jako kmotřička víla. Muž je prostě oděný a nemá žádnou zbraň. Jmenuje se Kedrigern, ale paní mi byla představena jen jako Princezna," řekl zbrojnoš.

"A je skutečně princezna?"

"Soudě podle vzhledu, je, můj pane. Až na ta křídla."

Hamarak se zatvářil důstojně a řekl: "Teď odejdi a nech nás, abychom si to promysleli. Zavoláme tě později." Když zbrojnoš odešel, zeptal se: "Tak co, jaké to bylo? Znělo to dost královsky?"

"Bylo to báječné, Hamaraku," odpověděla Panstygia.

"Rád bych se s těmi lidmi setkal. Ještě jsem nikdy neviděl ženu s křídly. Jestli je to opravdu kmotřička víla, možná by ti mohla pomoci."

"Já netoužím po tom jít na ples, Hamaraku. Já chci získat zpět svou lidskou podobu. To je práce pro čaroděje," řekl meč.

"Pokud je ta žena opravdu princezna, můžeš ji přijmout, ale ten muž musí počkat venku. Prostě oblečený cizinec bez meče nemá právo marnit čas krále."

V tu chvíli vtrhl do místnosti chvějící se zbrojnoš a padl před Hamarakem na kolena: "Čarodějové, můj pane! Jsou to čarodějové! Co budeme dělat?" křičel v hrůze.

Panstygiin hlas zazněl jako trubka, když zvolala: "Okamžitě je uveď, ty idiote, a přines jim pohodlné židle a polštáře! Přines ze sklepa nejlepší víno a vybrané lahůdky z kuchyně! Poruč kuchaři, aby připravil tu nejskvělejší večeři, jakou kdy udělal, a dohlédni, aby byla servírována na čistých talířích!"

"Teď jdi a vykonej to," dodal Hamarak.

Následující hodinu byli Kedrigern a Princezna zahrnováni pozorností, která hraničila se zbožnou úctou. Seděli v křeslech obložených polštáři, nohy na podnožkách, v jedné ruce výborné víno v křišťálové číši a v druhé táč s dobrotami, a byli uctíváni jako dobyvatelé a rozmazlováni jako harémové favoritky, takže jim to bylo skoro až trapné. Nakonec, když byl každý z jejich polštářů natřen aspoň tucetkrát, každá číše dolita, každá pochoutka ochutnána, každá zdvořilost pronesena a každý úsměv usmán, sluhové se ponížene vzdálili s instrukcí nevyrušovat a oni zůstali sami s Hamarakem Nepřemožitelným.

Tehdy promluvila Panstygia a její lehce kovový hlas překypující sebejistotou způsobil, že poutníci vyskočili z polštářů.

"Nebyla jsem vždy mečem," vysvětlila rychle. "Nacházím se teď v zakletí, ze kterého mne může vysvobodit jen mocný a dobrý čaroděj."

"Jsem si jista, že ti můj manžel pomůže. Je mistr odeklinadel," řekla Princezna.

"Pomohu, pokud to bude v mých silách. Předpokládám, že můj pán Hamarak nebude mít námitek?" řekl Kedrigern.

Panstygia si odfrkla. "Určitě ne," a Hamarak pokrčil rameny. Na čarodějovo vyzvání pak vypověděla celý svůj příběh, od šťastného dětství, kdy byla princeznou Luisou z království Zpívajícího lesa, až do příchodu současných hostů.

Kedrigern poslouchal pozorně a bez přerušení, ale jeho obličej se stále víc a víc zachmuřoval. Když skončila, nastalo dlouhé ticho, které nakonec přerušil čaroděj.

"O Vorvasovi jsem už slyšel. Byl jedním z nejslavnějších, už tehdy, když jsem já začínal. Lidé tehdy říkali: 'Co Vorvas zakleje, to zůstane zakleto.'"

"Byl skutečně tak mstivý?" zeptala se Princezna.

Kedrigern pozvedl obočí. "To tedy byl. To co provedli Tirralandře, Zpívající princezně z Gaspenbergu, bylo absolutně... No, na tom teď nezáleží. Vorvas nikdy nepřestal věřit, že je pro ženy neodolatelný a pro půvabné mladé princezny zvlášť." Obrátil se k meči a řekl: "Mám za to, že jsi před svým neštěstím byl půvabná mladá princezna."

"Měla jsem mnoho nápadníků," odpověděla Panstygia důstojně.

"Samozřejmě. Vorvas očekával, že mu padneš k nohám a budeš žadonit o jeho úsměv a pohazení. Ve skutečnosti si ženy ucpávaly nosy, když se k nim přiblížil na padesát kroků. Ani muži se necítili dobře, když byl poblíž. Opravdu odpudivé individuum, ten Vorvas. Všichni se ho štilili. A čím víc se ho štilili, tím pomstychtivější byl. Proměnil mnohem víc princezen do nejrůznějších groteskních předmětů než kterýkoliv čaroděj, o kterém jsem kdy slyšel. Řekl bych, že jsi měla docela štěstí. Já vím, že to není nic příjemného být mečem, ale je to zase o moc lepší než to, co postihlo Tirralandru. Proměnil ji v hoboj."

"Raději bych byla hoboj než meč," řekla Panstygia nevraživě.

"Obecně by se tak dalo říct, ale Tirralandra byla velice muzikální osoba. Narodila se s dokonalým hudebním sluchem. Člověk ji mohl dát do ruky jakkoliv zvláštní hudební nástroj, a než přešel komnatu, ona na něj hrála jako virtuos."

"Pak bych řekla, že se jí docela líbilo stát se hudebním nástrojem," namítla Princezna zmateně.

"Tady se právě uplatnila Vorvasova pomstychtivost. Není vůbec jednoduché naučit se hrát na hoboj. Vorvas dohlédl na to, aby se právě tento hoboj dostal do majetku Bertranda Tvrdohlavého, který považoval sám sebe - samozřejmě naprosto mylně - za hudebníka. Říkalo se o něm, že by neudržel tón, ani kdyby mu při tom pomáhalo šest silných minstrelů. Představte si, jak asi bylo Tirralandře, když se mu dostala do rukou!"

"Díky, raději budu přemýšlet o mém vlastním prokletí. A pokud si nemyslíte, že už je to i tak dost zlé, pak vězte, že mě ten pravičivý Mergith vyžíhal. Zajímalo by mne, jaké nepříjemné procedury budu muset podstoupit, abych získala zpět svou pevnost," řekla Panstygia.

"To není problém. Jsi kouzelný meč. Nikdy nemůžeš ztratit svou pevnost ani své ostří."

"Opravdu?" zaradovala se příjemně překvapená Panstygia.

"Samozřejmě, že ne. Nevadilo by ti, kdybych tě potěžkal? Nebo Hamarakovi?"

Hamarak, který po celou dobu rozhovoru mlčel a pozorně poslouchal, podal Kedrigernovi černý meč. Měl přitom ve tváři výraz člověka, který je na tenkém ledu a ví o tom.

Panstygia byla těžká a Kedrigern byl proti Hamarakovi skoro poloviční velikosti a s mečem uměl zacházet jen málo. Přes to všechno dokázal dokonale vyváženým mečem seknout do vzduchu tak lehce, jako by mávl vrbovým proutkem.

Vrátil meč Hamarakovi a řekl upřímně: "Když tě Vorvas proměnil v meč, proměnil tě v nejlepší meč na světě. Je to skutečně mistrovská práce." Ukázal ke krbu a dodal: "Mohla bys přetnout ten pohrabáč, jako by to bylo stéblo slámy."

"To je sice hezké, ale raději to zkoušet nebudu," řekla Panstygia a Hamarak vyhrkl: "Ona už stejně nechce být mečem, ona chce být mou korunou. Domluvili jsme se tak, že ano, Luiso?"

"Říkala jsem, že si to rozmyslím, Hamaraku. Opravdu bych byla nejraději zase princezna."

"Myslím, že by to bylo nejrozumnější," řekla Princezna.

"Korunou? O jakou korunu jde?" zajímal se Kedrigern poděšeně. "Nezkoušeli jste žádná amatérská kouzla, že ne?"

"Ne. Jen mě napadlo, že bych mohl zavolat nějakého dobrého kováře a nechat Luisu překovat na korunu. Jako její sestru," bránil se Hamarak.

Kedrigern položil ruku na Hamarakovo mohutné rameno. "Ještě že jsme přišli, kdy jsme přišli, hochu. Tady máme co do činění s Vorvasovým kouzlem a nikdo nedokáže předpovědět, co by se mohlo stát. Když Vorvas někoho promění v meč, umí si zajistit, aby dotyčná osoba zůstala mečem."

Hamarakova malá očka se rozšířila: "Skutečně?"

"Viděli jste, jak dopadl Mergith."

Viděli a živě si na to pamatovali. Po Kedrigernových slovech se v trůnním sále rozhostilo rozpačité ticho. Hamarak těžce dosedl zpátky na trůn, Panstygii na kolenou. Kedrigern se zavrtěl v křesle a zamnul si bradu. Princezna se zvedla z polštářů, její malé nožky se dotkly hrubé kamenné podlahy a její oči se upřely do dále. Kedrigern se podívil jejím tichu. Sama měla zkušenost s velice ošklivým zakletím, a tak by se dalo čekat, že se s touto skutečností pochlubí; ale zároveň byla velice soucitná žena a Panstygia - nebo spíše Luisa - byla její sestra princezna a Princezna zřejmě pochopila, že mlčení může někdy znamenat víc než soucitná slova. Možná ví, pomyslel si Kedrigern, že je pro ni ta zkušenost dosud tak bolestivá, že o ní nechce mluvit před cizinci.

"Pak tedy musím zůstat mečem navěky, čaroději? Nemůžeš udělat vůbec nic? Řekni mi pravdu," řekla Panstygia.

"Ke každému kouzlu existuje patřičně stejně mocné protikouzlo a ke každému zakletí existuje stejně mocné odekletí. To je Třetí zákon magie," odrecitovala Princezna jasným silným hlasem.

"To je naprostá pravda. Problém je v tom, že některá protikouzla a odeklínadla jsou tak subtilní nebo nejasná nebo těžká nebo nebezpečná, že se prakticky nedají použít," dodal Kedrigern.

"Nepřipadá mi, že bys odpověděl na mou otázku," řekl meč chladně.

"Jak ti mám odpovědět, když mne pořád přerušuješ. Teď poslouchej. Vorvas očividně doplnil základní zakletí množstvím pastí a léček číhajících na každého, kdo by se pokusil o odekletí. Jedině když se dozvím přesně, co proti tobě použil - doslovně, pokud možno - budu mít nějakou šanci kouzlo zlomit."

"Ale já nedokážu zaklínadlo zopakovat. Zkoušela jsem to, ale nedokážu to."

"Jistě, že ne. Vorvas se proti tomu pojistil. Kdyby zakletí dokázali zopakovat slova zaklínadla, bylo by odeklínání dětskou hračkou. Jelikož u toho byl jen tvůj bratr, sestra a sestřenice, a jelikož Vorvas sám je po smrti a ty zakletá, není nikdo, kdo by si ho mohl pamatovat. Za takových podmínek by každý pokus o odekletí vedl k osudovým následkům pro všechny zúčastněné. Tvá situace se zdá být beznadějná. Je mi hrozně líto, že to tak musím říct, ale nevím, jak bych ti mohl pomoci."

Dojemné ticho bylo přerušeno Princezniným ostrým hlasem: "Keddie, musíš něco udělat. Když to neuděláš ty, kdo potom?"

"Bojím se že nikdo, má drahá."

"To neříkej. Je to dost zlé být zakletá, ale být beznadějně, nevratně, neodvolatelně zakletá..."

"Okamžik, čaroději," řekla Panstygia ostře. "Byla u toho i moje sestřenice Hedvig. Hedvig byla už od dětství podivně imunní na veškerou magii. Nemohu říct jistě, že kouzlu unikla, ale o ostatních jsem slyšela, v co se proměnili, jen u ní ne. To si pamatuji docela jasně."

Kedrigern se zamračil a pak řekl zamyšleně: "Ano, slyšel jsem o takových jedincích. Ale po všech těch letech a po rozvrácení království..."

"Byl tam štít. To byl William. Alice, to je jasné - proměnila se v korunu," pokračovala Panstygia, ignorujíc Kedrigernova slova. "A Wanda. Ach ubohá Wanda! Pořád ji vidím, jak tam leží, útlá a bezmocná. Její osud je nejtragičtější. William, Alice a já jsme toho prašivého chlapa urazili a vyhrožovali mu, ale Wanda za nic nemohla. Wanda nikdy nikomu neublížila. Jeho krutost byla opravdu bezmezná. Když Vorvas uslyšel její jméno, rozchechtal se a řekl, že něčemu takovému prostě nemůže odolat..."

Kedrigern pomalu potřásl hlavou a řekl: "Museli bychom pátrat po Hedviginých pra-pra-prapotomcích a doufat, že nám některý z nich řekne, co Hedvig tenkrát před stovkami let slyšela. Ne, to je beznadějně. Pravděpodobnost není větší než jedna k milionu." Ztichl a smutně upíral oči na podlahu.

"V co proměnil Vorvas Wandu?" zeptala se Princezna.

"Proměnil ji v kouzelnou hůlku!"* zasténala Panstygia.

Kedrigernova hlava se vymrštila. Obrátil se na Princeznu. Vyměnili si pohled, pak úsměv a dychtivé přikývnutí a pak čaroděj vyskočil na nohy a prohlásil: "My se však pravděpodobnosti vzepřeme! Máme šanci, bez ohledu na to, jak je malá!" Pak zaťal ruku v pěst a pokračoval: "Vyrazíme na západ a budeme pátrat po Hedviginých potomcích. A vyrazíme raději ihned - Princezna a já chceme být doma před prvním sněhem."

"Pak mi tedy pomůžete!" zvolala Panstygia.

"Samozřejmě," řekl Kedrigern s dvornou úklonou.

"Já chci jít taky!" zvolal Hamarak vzrušeně.

Kedrigern se na něj vážně podíval a zavrtěl hlavou: "Můj dobrý Hamaraku, teď jsi král. Nemůžeš se prostě sebrat a vyrazit na výpravu jako obyčejní lidé."

"Proč bych nemohl?"

"Především, bylo by to nepolitické. Myslel jsem, že se ti líbí být králem."

"Zpočátku jsem byl trochu zmatený, ale myslím, že se mi to líbí," řekl Hamarak.

"No, a jedna z nepříjemných pravd o králování je, že pro krále je mnohem jednodušší z království odjet, než se do něj zase vrátit. Kromě toho, ty Dendorric opustit prostě nemůžeš. Noblesse oblige a tak podobně."

"Cože? Co jsi to říkal?"

Než mohl Kedrigern odpovědět, řekla ostrým hlasem Panstygia: "Chtěl tím říct, že když jsi král, očekává se od tebe, že budeš dělat určité věci a že je budeš dělat jak se patří. Není vyhnoutí, Hamaraku. Povinnost je povinnost. Teď jsi král, ať se ti to líbí nebo ne, a nemůžeš se tomu vyhnout."

"Pamatuj si, Hamaraku," řekl čaroděj. "Jsi to jediné, co stojí mezi Dendorrikem a divokými tlupami z lesa. Když odejdeš, vrátí se hned následujícího dne a už tu nebude žádný hrdina, který by je zastavil."

Hamarak o tom chvíli uvažoval a pak řekl: "Jestli Luisa odejde, stejně nebudu schopen kohokoliv zastavit."

"Ale Hamaraku," řekl černý meč teplým mateřským tónem, "stejně jsi se mnou nikdy nechtěl bojovat. Vždycky ses bál, že někoho zraníš."

"Nemusel bych už válčit, Luiso," namítl Hamarak vážně. "Stačilo by, abych tě lidem ukázal, a hned bych odstrašil všechny darebáky a dodal odvalu obyvatelům Dendorriku."

"Myslím, že jsi uhodil hřebík na hlavičku. Skvělá myšlenka," řekl čaroděj. "Uvažuješ jako král."

"Jaká myšlenka?"

Kedrigern mrkl, přistoupil ke krbu a vzal pohrabáč. Byl ze surového železa, celý černý a dlouhý asi jako Panstygia. Tiše něco zamumlal, naznačil kolem něj prsty obrazec, pak ho zvedl vysoko do vzduchu a dramatickým gestem ho zarazil do stolu. Byl z něj velký černý meč, přesné dvojče Panstygie.

Hamarak se ho dotkl a vykřikl úžasem a radostí. Kedrigern se uklonil a Panstygia řekla: "Dobrá práce, čaroději," a důstojně se uklonila.

"Kouzelný meč Hamaraka Nepřemožitelného, krále Dendorriku," řekl a ukázal na mírně se chvějící meč.

"Ten ze mne udělá nejlepšího bojovníka na světě?" zeptal se Hamarak toužebně.

"Ne, ale můžeš se k tomu dopracovat sám," odpověděl Kedrigern.

Hamarak přijal návrh s rozpačitým pokrčením ramen. Vzal pravou Panstygiu a podal ji čaroději a pak zvedl a prohlédl si duplikát. Když byl mimo doslech, zašeptal meč Kedrigernovi: "Nejsem moc šťastná, že musím Hamaraka opustit," řekla.

"Je to slušný mladík, ale potřebuje tvrdou ruku, která by ho vedla."

"Naučí se," ujistil ji Kedrigern.

"Nejsem si tím jista. Je to vesničan a ti jsou všichni tak trochu -"

Ostré zaklepání na dveře trůnního sálu přerušilo její slova.

"Služebnictvo dostalo příkaz, aby nás neobtěžovali," řekla Panstygia znechuceně.

"Mluvili jste o večeři. Možná je připravena. Ale nemůžeme dovolit sluhům, aby viděli dva meče. Když dovolíš -"

"Není třeba, čaroději," řekl meč chladně. Ozvalo se křišťálové cinknutí a Kedrigern držel v ruce černou hůl. Uznale pískl a řekl: "Vorvas byl možná nechutný ničema, ale svému řemeslu rozuměl. To je pěkná ukázka prvotřídní magie."

Zbrojnoš otevřel dveře a opatrně nakoukl dovnitř. "Můj pane, je tu chléb, který sis objednal," oznámil.

"Pošlete ho dovnitř," nařídil Hamarak.

"Jsou tu i lidé, kteří přišli uklidit palác, jak jste si přál, pane."

"Řekni jim, aby počkali."

Dveře se za zbrojnošem zavřely a potom znovu otevřely, aby vpustily dívku s tácem, na kterém ležely na čistém ubrousku tři velké krajíce chleba. Vůně čerstvého pečiva naplnila trůnní sál. Hamarak se hladově podíval na krajíce. Potom se podíval na dívku a v očích mu zaplálo světlo, dříve vyhrazené jen pro čerstvý chléb právě vytahovaný z pece.

Dívka byla mladá a velice půvabná, plných tvarů, příjemného výrazu ve tváři a lehkých nohou. Byla prostě a úhledně oblečena a na tváři měla malou čmouhu od mouky, která svědčila o jejím spěchu. V rukou držela tác a ostýchavě si Hamaraka prohlížela velkýma tmavomodrýma očima. Král a dívka se na sebe dívali dlouho, nehybně a bez jediného slova.

"Váš chléb, můj pane," řekla zadýchaným, dětským hlasem.

"Ty jsi pekařka?" zeptal se.

"Jsem Berrian, pekařova dcera," odpověděla dívka s úklonou. "S mým otcem ses setkal dnes ráno, po svém vítězství."

"Ten malý tlustý muž, co mi dal chléb. Tebe jsem tam neviděl, Berrian."

Sklopila oči a rozpačitým hlasem řekla: "Byla jsem uvnitř. Ze strachu jsem se schovala. Jen díky tobě nebyl Dendorric ztracen, můj mocný pane Hamaraku."

"Už se nemusíš bát. Panstygia a já tě ochráníme," řekl a zvedl ze stolu černý meč. Pak bojovně vysunul čelist a zasněně se zadíval do dál.

Berrian odložila tác a přistoupila blíž. "Jsi tak odvážný... a tak osamělý," řekla přidušeným hlasem.

Hamarak potřásl hlavou a natáhl se, aby ji vzal za ruku. "Jedna moudrá žena mi jednou řekla: člověk na vrcholu je vždycky osamělý. Naštěstí existují způsoby, jak si to vynahradiť. Musíš zůstat na večeři, Berrian."

Princezna zachytila Kedrigernův pohled a mrkla. Čaroděj si odkašlal, přistoupil k trůnu a řekl: "Když mě můj pán Hamarak propustí, můžeme ihned vyrazit na naši výpravu."

Hamarak na něj chvíli hleděl zmateně, ale pak se vzpamatoval a řekl: "Jděte, přátelé Dendorriku. Přál bych si, abych mohl jít s vámi, ale..." Povzdechl si, slabě se usmál a dopověděl: "Jak říkáme my králové, 'Noblesse oblige'."

"To jistě ano," řekl čaroděj s porozuměním.

< Pět >

Bylo nebylo a šťastní až navěky.

K velkému ulehčení čeledína, který se staral o jejich koně, opustili Kedrigern a Princezna Dendorric příštího dne časně z rána. Za úsvitu překročili řeku a vjeli do mlžného, tichého lesa, aby se vydali vstříc svému cíli, zapomenutému a možná dávno ztracenému království na západě. Cestu neznali a měli jen velice povšechné představy o tom, co dělat dál. Navzdory této časně hodině a chladnému počasí byla Princezna v nejlepší náladě. Jejich cestu považovala za báječné dobrodružství, velkou výpravu v tradičním šlechtickém stylu. Kedrigern už tak nadšený nebyl. Pochyby se ho zmocnily už včera, sotva došel na půl cesty zpátky do hostince, a přes noc ještě výrazně vzrostly. Teď, v jasném ranním světle měl pocit, že se nechal vtáhnout do naprosto šíleného podniku, a byl rozzloben na svou vlastní impulzivnost a neschopnost reálně zhodnotit situaci.

Každý správný čaroděj by byl šťasten, kdyby mohl pomoci princezně v nesnázích; každý správný manžel by šel na kraj světa, aby své ženě mohl dát dárek, po kterém zatoužila. Ale všechno má své meze. Vydat se takhle na cestu neznámo kam, bez mapy a bez průvodce, dokonce i bez jasné představy o směru, kterým leží jejich cíl; když se dny den ode dne krátí a noci jsou čím dál chladnější, listí padá a vítr se zvedá a všechno kolem naznačuje blížící příchod zimy; takové jednání jistě všechny rozumné meze přesahuje. Neviděl žádný způsob, jak by se z toho dostal, aniž by ho stihl trest v podobě dlouhých zimních večerů prožitých v tiché domácnosti. Připadal si jako by byl lapen v pasti.

Princezna se zvedla ze sedla, zakroužila a pak se s tichým bzučením křídel pomalu vznášela vedle něj. "Není to nádherné ráno?" řekla nadšeně.

"Je chladno a vlhko."

"Vzpružuje to, Keddie! Posiluje!"

"Jsi nějak čilá na člověka, který půl noci prohovořil."

"Ach, bylo to tak báječné promluvit si s dospělou inteligentní ženou! Až to bude za námi, musíme Luisu pozvat na návštěvu. Dáme jí ten pokoj s vyhlídkou do zahrady. V létě je tam krásně."

"Až to bude za námi? Pravděpodobně tím pátráním strávíme zbytek života," řekl čaroděj ponuře.

"Nebud' takový pesimista. Vždyť to nic není. Musíme jen najít království Zpívajícího lesa, poohlédnout se po Hedviginých potomcích, zjistit, jaké kouzlo Vorvas použil, a zrušit ho. Tak proč ta skepse? Už jsi dokázal těžší věci." Po krátkém mrzutém tichu Kedrigern řekl: "Je ti určitě jasné, že pokud odčaruji Panstygii -"

"Luisu," opravila ho Princezna. "Na veřejnosti je Panstygia, ale mezi přáteli dává přednost oslovení Luisa."

"Tak tedy Luisu. Jestli ji odčaruji, budu muset udělat totéž s její sestřenicí Wandou. Možná se dokonce odčaruje automaticky."

"Jistě, to je samozřejmé. To vím."

"Ale já myslel, že ti jde o tu kouzelnou hůlku!"

"Opravdu sis myslel, Keddie, že bych používala příbuznou sestry princezny jako kouzelnou hůlku? Jistěže chci, abys Wandu odčaroval. Podle toho, co říkala Luisa, je to rozkošné děvče."

"A co tvá hůlka?"

"Wanda bude jistě nejlépe vědět, kde najít pravou kouzelnou hůlku, když jí sama byla tak dlouho. Možná potkala celé tucty kouzelných hůlek, které se sháněly po princezně. Možná ti bude umět říct, jak si takovou hůlku vyrobit."

Nemyslíš, že má smysl pokusit se ji najít?"

Kedrigern zaťal zuby a přinutil se říct klidně: "Ano."

Princezna se šťastně zasmála a políbila ho. Po chvíli se snesla do sedla svého průhledného koně, který vypadal v kalném ranním světle, jako by byl z mléčného skla pokrytého rosou. Chladným, věcným hlasem dodala: "Kdyby se přece jen ukázalo, že je Wandino zakletí trvalé, budu mít svou hůlku."

"Žádné zakletí není trvalé. To by bylo proti Třetímu zákonu."

"Možná, ale Arlebar byl velký čaroděj, a přesto mi řekl, že už se nikdy nemohu proměnit v ropuchu. Pokud tomu správně rozumím, říká se tomu trvale."

"Arlebar mluvil o odekletí. To může být trvalé. Sám znám pár lidí, kteří jsou trvale odekleti."

Princezna hned neodpověděla, ale po chvíli se na něj vítězoslavně podívala a řekla: "Ty sám jsi řekl Luise, že některá odeklínadla jsou tak těžká nebo nebezpečná, že prakticky jako by neexistovala. Její zakletí se může ukázat být trvalé z praktických důvodů, i když k němu existuje odeklínadlo."

"To je pravda," připustil čaroděj. "Bojím se, že v Luisině případě se nám něco takového může klidně stát. Vorvas byl stejně chytrý jako zlý."

"Ale zkusíš to, že ano?"

"Jistě, má drahá."

Pohládila ho po ruce, usmála se a už o té věci nemluvila.

Jak začalo slunce stoupat nad obzor, stoupala i Kedrigernova nálada. Les zářil barvami podzimu, nebe bylo modré a bez mráčku, vzduch chladný a svěží. Nikde nespatriili jedinou lidskou bytost. Útok lupičů na Dendorric byl zřejmě jejich posledním zoufalým činem a Hamarakovi se je podařilo přesvědčit, aby si hledali štěstí jinde.

K večeru našli hezkou mýtinu u řeky, kde se utábořili na noc. Po skromné, ale výživné večeři utlumil Kedrigern oheň a vyrobil z listí pohodlné lože. Zabezpečil tábor varovným kouzlem, rozvinul příkryvku a natáhl se na ni.

Princezna seděla u ohně, nohy přitažené k sobě, plášť volně přehozený přes ramena a křídla. Luisa, která na sebe znovu vzala podobu meče, aby se spolu mohly bavit, ležela opřena o Princeznino koleno. Mluvily spolu tichým hlasem, vystřídáným občas smíchem, a zvuk jejich tété-a-tété spolu s tichým praskáním ohně vytvářel příjemnou ukolébavku.

Kedrigern naslouchal, jako se naslouchá vzdálené hudbě: neposlouchal slova, jen melodii, která ho udržovala v pohodlně polobdělém stavu. Když se pohnul, šustilo pod ním listí; noční vánek byl tichý jako dech. Nakonec upadl do hlubokého spánku s pocitem, že všechno bude v pořádku.

Po další dva dny neviděli žádné známky života kromě ptáků a veverek, a pak, třetího dne odpoledne, najednou vyběhl z lesa černobílý pes, postavil se jim do cesty a začal hlasitě štěkat. Kedrigernův černý kůň si odfrkl a pozvedl stříbrné kopyto velikosti salátové mísy, ale pes nečekal. Hlasitě zaštěkal, uskočil stranou a zůstal stát s očima upřenýma na cestovatele. Zdálo se, jako by je chtěl na cestě zadržet.

"To očividně není divoké lesní zvíře. Někde poblíž musí být lidské obydlí," řekl Kedrigern.

Princezna přijela blíž k němu. "Někdo společenský, ale opatrný," usoudila.

"Jak to můžeš vědět?"

"Musí být opatrný, protože má hlídacího psa. Ten je však příliš malý, než aby útočil na lidi, takže jeho majitel musí být společenský a dobrácký a má rád hosty," vysvětlila.

"Velmi chytré, má drahá. A jelikož žije hluboko v lese, určitě si velice váží soukromí."

"Jistě - a je to hodný muž. Ten pes vypadá jako dobře živý."

"Ano, ale jsi si jista, že jeho vlastníkem je muž?"

"Docela ano," řekla Princezna tiše.

"Pak bychom ho měli vyhledat."

"Není třeba, je tamhle za tím bukem," řekla Princezna a zamávala naznačeným směrem.

Zpoza stromu vykročil velice vysoký štíhlý muž, mladý vzhledem, ale starý vystupováním. Opatrně Princezně oplatil její zamávání, a když se na něj Kedrigern usmál a také srdečně zamával, přišel blíž.

"Nevystrašil vás Rampy, že ne?" zeptal se znepokojeně.

"Trochu nás překvapil, ale to je všechno," odpověděl čaroděj.

"Je opravdu velice přátelský. Neublížil by živé duši," řekl muž a sklonil se k psu, aby ho k jeho nelíbené radosti poškrábal za ušima. "To je v pořádku, Rampy. To jsou přátelé," ujistil ho. Pak si poprvé všiml koní a poděšeně vzhledl: "Jste přátelé, že ano?"

"Samozřejmě, že jsme. Tohle je Princezna, moje žena. Já jsem Kedrigern z Hor tichého hromu. Jsme jistým způsobem na výpravě."

"Na výpravě? Jak vzrušující!"

"Ano, hledáme pro naše zakleté přátele ztracené království," vysvětlila Princezna. "Můj manžel je čaroděj. A já létám." Dramatickým - a pečlivě nacvičeným - gestem si shodila z ramen plášť a s tichým bzučením křídel se zvedla ze sedla, zakroužila a zase hladce přistála před usmávajícím se mužem.

"Ty jsi kmotřička víla?" zeptal se.

"Ne. Na kmotřičku vílu jsem moc velká," odpověděla a nevraživě při tom hodila pohledem po Kedrigernovi, který se honem podíval stranou. "Jsem princezna. Jenomže mám křídla."

"Ach, to je báječné! To je víc, než jsem se odvážil očekávat! Můžete se u mne zastavit na večeři? A zůstat na noc? Má chýše je nedaleko a mám pro vás hezký a útulný pokoj. Tolik byste mi pomohli, kdybyste u mne nějaký čas zůstali a poslechli si pár mých věcí."

"Jakých věcí?" zeptala se Princezna.

"Mých pohádek. Jmenuji se Zorilon. Jsem spisovatel v oboru pohádek. A mám problém."

"Jak ti můžeme pomoci?" zeptal se čaroděj poněkud zmateně.

"Jste přece odborníci!" zvolal Zorilon "Čaroděj a princezna - dokonce princezna s křídly - a na výpravě za ztraceným královstvím - musíte přece znát čarodějnice, draky, elfy a... a..."

Ve vzduchu to zazvonilo a ženský hlas zavolal: "A kouzelný meč!"

"Ach, to je báječné! Skvělé!" Zorilon pustil psa a začal tleskat rukama, raduje se jako malé děcko v hračkářství. Pes ňafal a vrněl a poskakoval stejně šťastně jako jeho pán. "Ach prosím, zůstaňte! Zůstaňte alespoň na jedinou noc, prosím!" naléhal Zorilon.

Muž a pes byli tak dychtiví a šťastní, že odmítnout nebylo vůbec možné. Zorilon pak všechny odvedl úzkou stezkou přes mýtinu porostlou vysokým plevelem k malé a poněkud nepořádné chatrči, omlouvaje se na každém kroku za nedostatečnou šíři stezky, plevel a nepořádek. Oprášil pro ně židle a řekl: "Kdybych byl čaroděj, udělal bych jen malé kouzlo a všechno by bylo v okamžiku čisté a uklizené."

"Tomu nevěř, chlapče," řekl Kedrigern. "Žádný čaroděj, který plýtvá svou magií na domácí práce, ještě nepřežil své první století. Na to máme sluhy."

Zorilonův obličej zazářil. "To je jedna z informací, které mi mohou pomoci, mistře Kedrigerne! Úklidové metody čarodějů... jak čarodějnice mluví se svými košťaty... jaký nábytek může člověk najít v jeskyni lidožravého obra... takové podrobnosti zvyšují hodnověrnost pohádek, ale velice těžko se shánějí." Kývl hlavou k Panstygii, která odpočívala na židli u stolu a řekl: "Například, nikdy jsem nevěděl, že kouzelné meče nemají pochvu. Prostě jsem si myslel, že každý meč, kouzelný nebo obyčejný, musí mít svou pochvu."

"Nakolik já vím, mladíku, mají," řekl černý meč. "Jenže jsem nikdy nenarazila na žádnou, která by mi seděla správně. Všechny mne škrtily u jílce."

"Ach tak," řekl Zorilon a sáhl po peru, které leželo na blízském stole, a učinil si krátkou poznámku.

Snědli dobrou večeři, skládající se z hovězího a drůbeže, a pak zůstali sedět u stolu a vyměňovali si novinky o posledních událostech. Zorilon zaznamenal v minulých dnech v lese mimořádný ruch a dychtil dozvědět se něco o Hamarakovi a jeho převzetí moci nad Dendorikem. Popsal poznámkami tři listy pergamenu a přitom se radoval, jak báječná pohádka z toho bude.

Když pak sklídil ze stolu, přistoupil Zorilon k prádelníku a vytáhl odtamtud hromadu popsaných listů a svitků pergamenu. Přitáhl si židli před své hosty, kteří seděli u krbu s Panstygii mezi sebou, a nesměle si odkášal.

"Zajímalo by mě, jestli by vám nevadilo... chtěl bych vám přečíst... mám tady několik pohádek, které jsem napsal,"

zamumlal s očima upřenýma na papíry ve svém klíně.

"Velice rádi si je poslechneme, Zorilone," řekla Princezna.

"Děkuji vám!" odpověděl Zorilon. "Víte, chtěl bych slyšet váš upřímný názor. Nešetřete mne, prosím. Vím, že tam jsou hluchá místa, která inteligentní lidé, jako jste vy, se znalostí z oboru, hned udeří do očí, a chtěl bych, abyste mi o nich řekli a navrhli vylepšení. Víte, to všechno je moje vlastní práce."

"A proč ses do něčeho takového vůbec pouštěl? Myslela bych, že pohádek je všude dost," řekla Panstygia.

Zorilon vážně nakrabatil čelo a řekl: "To jsem si myslel taky, když jsem začínal. Plánoval jsem si, že budu putovat po kraji a sbírat pohádky, které vyslechnu od místních venkovanů, trochu je učešu a sestavím z toho hezkou sbírku pro děti. Ale sotva jsem se do toho pustil, zjistil jsem, že slyším pořád dokola stejný příběh. Když jsem se zastavil ve mlýně a požádal mlynáře, aby mi vyprávěl nějakou pohádku, uslyšel jsem pohádku o hezké mlynářově dceři, která si vzala krásného prince. Když jsem se zastavil na statku, vyprávěli mi o sedlákově hezké dceři, která si vzala krásného prince. Kovář mi vyprávěl o kovářově hezké dceři, která si vzala krásného prince a hostinský... hm, však mi rozumíte. Jednou za čas to byl sedlákův nebo mlynářův nebo kovářův hezký syn, který se oženil s krásnou princeznou, ale nic jiného se nezměnilo. Slyšel jsem ten příběh aspoň třistakrát. Jedinou další variantou byl příběh o mlynářovi, kovářovi nebo sedlákově, který v lese potkal podivného malého mužička a lstí ho připravil o hrnec zlata."

"Tady je máte, prostý lid," odfrkla si Panstygia. "Nemají v hlavě nic jiného než sex a prachy."

"Překvapuješ mě, Zorilone," řekl Kedrigern. "Vždycky jsem věřil, že prostý lid je hotovou pokladnicí pohádek."

"To si myslí každý, mistře Kedrigerne, ale není to pravda. A v tom jsem viděl svou velkou příležitost. Každý předpokládá - stejně, jako ty - že mezi lidmi kolují stovky pohádek, ale není to pravda. Proto jsem se rozhodl dát se do toho a sepsat je sám."

"To je od tebe velice záslužné," řekl Kedrigern a Princezna se pochybně usmála.

"Díky. Místo toho, abych ztrácel čas splněními přáními a fantazií, rozhodl jsem se psát pravdu a pracovat s takovými životními realitami, jako jsou kouzla, čarodějnice, draci, kouzelné prsteny -"

"A kouzelné meče. Nezapomínej na kouzelné meče," přerušila ho Panstygia.

"Určitě nezapomenu, meči. Tak jsem se nastěhoval sem, kde mám na práci klid, a teď už jich mám celou hromadu. Mohu vám jednu přečíst?" zeptal se Zorilon. Přikývli a začali souhlasně mručet a on přehrabal hromadu pergamenů, až konečně jeden vytáhl a začal číst:

O NÁROČNÉ PRINCEZNĚ

Před nějakým časem žil jeden král, který měl dceru tak půvabnou, že ji ani nebylo možno slovy popsat. Krásný mladý princ ze sousedního království ji jen okem zahlédl, když jel na svůj rodný hrad, a ihned upadl do mdlob, ze kterých se nepřebral sedm dní a sedm nocí. Když se nakonec probudil, jeho první slova byla: "Miluji princeznu ze sousedního království a jen tu chci za ženu a žádnou jinou." Ta krásná princezna byla ale velice domýšlivá a dala rozhlásit, že nepřijme žádného nápadníka, který by jí předem neodpřisáhl, že buď splní tři jakákoliv její přání, nebo přijde o hlavu. Když to princův otec a matka uslyšeli, snažili se ho odradit, ale on řekl, že když si nebude moci vzít princeznu, stejně umře, a tak ho nakonec pustili. Než však odjel, dal mu jeho bratr zelenou stužku a řekl: "Nos ji na ruce, pod kazajkou," a on to udělal. Jeho královský otec mu dal stříbrný řetěz a řekl: "Nos ho na krku, pod pláštěm," a on to udělal. Jeho matka královna mu dala prsten se skleněným očkem a řekla: "Nos ho na prstě, pod rukavicí," a on to udělal a pak se vypravil sám do království domýšlivé princezny.

Když dorazil, přivítala ho u brány paláce a řekla: "Jsi připraven nechat si useknout hlavu, když nesplníš kterékoliv z mých přání?" Byl tak omráčen její krásou, že pouze přikývl, a ona řekla: "Tak dobře. Za prvé, musíš mi dát zelenou stužku." A on jí dal zelenou stužku, kterou měl na ruce. "A teď chci stříbrný řetěz," řekla a on jí dal stříbrný řetěz, který měl na krku. "Moje třetí přání je prsten se skleněným očkem," řekla náročná princezna, a tak jí krásný princ dal prsten se skleněným očkem, který měl na prstě. Tak se vzali a žili poměrně šťastně, s ohledem na poměry.

Zorilon hrdě pohlédl na své hosty: "Líbilo se vám to?" zeptal se s úsměvem na tváři.

"Je to velice... zajímavé," řekla Princezna opatrně.

"Ano. Zajímavé," přidal se k ní Kedrigern, zatímco Panstygia zůstala zticha. Pes začal vyvádět okamžitě, jak jeho pán utíchl. Rozběhl se kolem místnosti, skákal, ňafal a honil se za ocasem, prostě dával všemožně najevo svou radost.

"Rampy má moje pohádky rád," řekl Zorilon a přátelsky se na psa usmál. "Tohle dělá vždycky, když mu nějakou přečtu."

"Rampy je pro psa dost neobvyklé jméno, ne?" zeptal se čaroděj, aby zamaskoval zívnutí.

"To je zkratka od Rampelnika."

"To je ještě neobvyklejší jméno," poznamenala Princezna.

Zorilon se na ni překvapeně podíval: "Vážně? V naší rodině to neobvyklé jméno není. Vůbec ne. Mám staršího bratra, který se tak jmenuje. A strýčka Rampelnika z matčiny strany."

"Zajímavé," řekl Kedrigern ospale.

"Možná, že kdybych vám přečetl ještě jednu nebo dvě pohádky, udělali byste si lepší představu o mém stylu. Mám jednu po ruce," řekl Zorilon, listuje ve svazku. Místností se rozlehl kovový zvuk a Panstygia se změnila v hůl.

Princezna s Kedrigernem se na ni závistivě podívali a Zorilon vytáhl arch pergamentu, uhladil ho a začal číst nahlas:

RUŽENKA A ŽÁRLIVÁ KRÁLOVNA

Před několika lety měli král a královna dceru jménem Růženka, kterou každý v království miloval, neboť byla půvabná a měla mírnou povahu. Když královna zemřela, oženil se král se skvělou ženou, která vlastnila kouzelné zrcadlo. Každé ráno se do něj nová královna podívala a zeptala se:

"Zrcadlo moje ze všech nejvzácnější
kdopak je v naší zemi nejkrásnější?"

a zrcadlo jí každý den odpovídalo:

"Krásná, je krásná naše paní královna
není u nás žena, jež se jí vyrovná!"

Avšak jednoho dne, zrovna na Růženčiny šestnácté narozeniny, položila královna svou obvyklou otázku a zrcadlo odpovědělo:

"Krásná, je krásná naše paní královna
Růženka se jí však stokrát vyrovná."

a královna začala velice zuřit a přemýšlela, co by s Růženkou udělala, aby byla zase nejkrásnější v zemi. Zatímco o tom přemýšlela, přijel na hrad krásný princ ze vzdáleného království na státnickou návštěvu. Když se setkal s Růženkou, zamilovali se do sebe na první pohled. Královna si toho všimla a přiměla svého manžela, aby je v tom podpořil, a on to udělal, a Růženka si vzala krásného prince a odstěhovala se s ním do jeho království na druhém konci světa, kde byli velice šťastni. Královna už byla zase nejkrásnější v zemi, a tak byla šťastná taky. Králi Růženka tu a tam sice trochu chyběla, ale vcelku byl taky docela šťastný.

"To už je celé?" zeptala se Princezna. Zorilon přikývl a ona řekla: "Aha." Kedrigern mlčel a pohled jeho očí byl skelný. "Možná, kdybych vám přečetl ještě jednu, mohli bychom je prodiskutovat... podrobit skutečně důkladné kritice... větu po větě," řekl Zorilon dychtivě. Odpověděli na jeho návrh jen tichým apatickým zamumláním, které ho v jeho dychtivosti jenom povzbudilo. "Tahle je dobrá. Je to má vlastní verze toho zprofanovaného tématu o mlynářově hezké dceři, která se dobře vdala, ale vymyslel jsem tam důmyslnou zápletku. Tuhle vám tedy ještě přečtu a pak je prodiskutujeme všechny tři," řekl Zorilon živě. Princezna se usmála mdlým úsměvem. Kedrigern se zavrtěl a pokusil se ovládnout zívnutí, ale marně. Zorilon si toho nevšímal. Odkášlal si, vzal pergamen a začal číst:

KRÁSNÁ MLYNÁŘOVA DCERA A MALÝ MUŽÍČEK

Před mnoha a mnoha lety měl jeden chudý mlynář velice krásnou dceru. O její kráse se dozvěděl král a chtěl se s ní oženit, ale trval na bohatém věnu, protože to byl hrdý a urozený král. Mlynář si žádné věno dovolit nemohl, a tak v zoufalství králi řekl, že jeho dcera dokáže příst ze slámy zlato. Král si ji pozval na zámek a tam ji zavřel do komnaty plné slámy. "Upřed' z toho sena zlato a staneš se mou královnou. Když se ti to ale nepodaří, přijdeš o hlavu a tvůj otec jakbysmet," řekl a zamkl ji tam.

Jenže dívka nedokázala upříst ze slámy zlato o nic víc než vy nebo já, a tak začala usedavě plakat a přála si, aby její otec raději držel jazyk za zuby. Vtom se před ní objevil malý mužíček a zeptal se jí, proč tak pláče. Když mu to vysvětlila, řekl: "Jestli hledáš někoho, kdo umí upříst zlato ze slámy, pak jsem ten pravý. Musím ale dostat svou odměnu."

"A co by sis přál?" zeptala se dívka.

"Musíš mi dát své prvorozené dítě," řekl malý mužíček. Mlynářova dcera začala plakat ještě usedavěji a bědovala: "Copak neexistuje žádná jiná možnost?" a ten mužíček jí řekl: "Pokud uhodneš mé pravé jméno, můžeš si dítě nechat. To je fér nabídka, nezdá se ti?" Dívka souhlasila a mužíček se pustil do práce.

Když král ráno otevřel dveře a viděl, že komnata je plná zlata, okamžitě se s dívkou oženil. Do roka se jim narodila hezká holčička a ještě toho dne, kdy dítě přišlo na svět, přišel si pro ně mužíček. "Když uhodnu tvé pravé jméno, mohu si ho nechat," připomněla mu mlynářova dcera. "Dobře, tak hádej," řekl on. Na chvíli se zamyslela a pak řekla: "Jmenuješ se Larry."

"Někdo ti to musel prozradit!" zaječel zuřivě, ale ona přísahala, že to byla jen šťastná náhoda. Tak mužíček odešel a mlynářova krásná dcera si ponechala dítě. Žili pak ještě dlouho, ale nic zajímavého se jim už nepříhodovalo.

Zorilon se opřel v židli, rozhodil ruce a pyšně se usmál.

"Hezké," řekl Kedrigern.

"Zajímavé," řekla Princezna. "Opravdu docela... zajímavé."

"Ano. A hezké," souhlasil čaroděj.

Zorilon se předklonil a potěšeně, ale vážně se na ně podíval. "Jsem rád, že se vám to líbilo. Opravdu tam ale není nic, co by se dalo vylepšit? Možná přehodit nějaké to slůvko, nebo něco přidat?"

Jeho hosté se po sobě podívali. Princezna se zamračila, kousla se do rtu a řekla: "No, já bych myslela..."

"Ano? Prosím, pokračujte, má paní. Skutečně mne zajímá vaše upřímné mínění. Nešetřete mne."

"Chybí tam konflikt," vyhrkla.

"Konflikt?"

"To je to, konflikt. Zápletka. Komplikace. Nepřekonatelné překážky, které je třeba zdolat. Neřešitelné problémy, které je nutno vyřešit. Nemyslíš, Keddie?"

"Cože? Ach ano, má drahá, konflikt. To je ono."

Zorilonův obličej se prodloužil. "Vždyť je tolik konfliktů v obyčejném životě... Já bych chtěl, aby mé postavy byly šťastné, aby nemusely zápasit s problémy a zdolávat nepřekonatelné překážky. Příběhy plné štěstí, to se dneska žádá. O lidech, kterým se všechno daří, ne o strádání a smutku. Určitě jste pochopili, co se pokouším dokázat? Možná, kdybych vám je přečetl znovu -"

"Ne! Pochopili jsme!" vykřikl oba zoufale a Princezna dodala: "Velice se nám to líbilo. Ovšem myslíme si, že kdybys tam přidal prvek konfliktu, byly by tvé příběhy ještě lepší. Blíže skutečnému životu."

"Nestačilo by jen dodat trochu magie? V tom byste mi mohli poradit."

Princezna zavrtěla hlavou. "Konflikt," prohlásila pevně.

Zorilon nepřítomně přikývl a zahleděl se do ohně. "Mohla byste být konkrétnější? Mohla byste mi naznačit, kam bych ten konflikt měl vložit? Navrhnout, jaký konflikt by to měl být?"

"No, například bys to měl Růžence zprvu trochu ztížit," navrhla Princezna. "Aby se ji třeba královna pokusila otrávit, nebo najmout lovčího, aby ji zavedl do lesa a podřizl ji hrdlo. Něco na ten způsob."

Zorilon se na ni vyděšeně podíval. "Copak královny dělají takové věci?"

"Častěji, než by sis myslel," ujistil ho Kedrigern suše.

"Předpokládal jsem... kdyby se jí nic nestalo a všechno se v dobré obrátilo..."

Kedrigern, kterému se to začalo líbit, navrhl: "Zamilovaný princ v tvé první pohádce by to taky neměl mít tak lehké.

Náročná princezna by si měla přát mnohem fantastičtější věci. Měl by se vystavovat nebezpečí života a současně být spalován láskou."

"Co by si tedy měla přát? Myslel jsem, že princezna by mohla chtít mít hezký prstýnek, stříbrný řetěz a báječnou zelenou stužku."

"Většina princezen má takových věcí dost," poukázala Princezna.

"Tohle má být obzvlášť náročná princezna. Sám jsi to řekl. Takže by měla chtít spíš... hm, orlí pero z hnízda, které je na vrcholku nejvyšší hory světa," navrhl čaroděj.

"Černou perlu ze škeble, která leží na dně nejhlubšího oceánu!" dodala Princezna a radostně zatleskala rukama.

"Kroužek z nosu lidožravého obra," řekl Kedrigern, "nebo šupinu z brady ohňomilného draka. Co na to říkáš?"

Zorilon zmateně zavrtěl hlavou. "Vypadá to, že chcete mým postavám udělat ze života peklo. Neměly by ale být postavy v pohádkách šťastné až navěky?"

"Jen ty dobré. A dostanou se k tomu až po spoustě utrpení. Víc si toho váží, když kvůli tomu musí tak strádat," řekla Princezna. "Je to jako v reálném životě, až na to, že v reálném životě nebývá tolik šťastných konců."

"Ano... já myslím, že chápu..."

"Neměli by být ani tak příliš šťastní. Myslí, že 'být šťastní až na věky' je trochu silné. Žádný manželský pár není šťastný po celou dobu."

Kedrigern se na ni podíval s bolestně překvapeným výrazem. "Má drahá, já si vždycky myslel, že my... zdálo se mi... nejsi snad...?"

Princezna ho vzala za ruku a konejšivě mu ji stiskla. "Samozřejmě, že jsme šťastní, ale my nejsme obyčejný pár. Já mluvím o všech těch ostatních lidech. Ti mívají problémy, i když si vezmou krásného prince nebo krásnou princeznu. Jen si vzpomeň na některé ze svých klientů. Ani velcí králové nebo královny nejsou pořád jen šťastní."

"To je pravda, má drahá. Pravděpodobně daleko méně, než by si kdo vůbec pomyslel."

Zorilonovy rysy se najednou rozzářily a on zvolal: "Mohli by třeba žít šťastně nějaký čas a potom prásk! To zařídím! Krásná princezna by mohla dostat ty hrozné migrény a krásnému princovi by se mohlo přihlásit staré zranění na noze, které si tenkrát pořádně nevyléčil, jejich nejstarší syn by se nevyvedl a o jejich dceru by se mohl zajímat drak a... v jejich království by mohl vypuknout mor! Takový mor by s nimi mohl pořádně zatřást!"

Princezna přikývla. "To je dobrý nápad. Jenom to nepřežej."

Kedrigern se naklonil dopředu, zvedl ukazováček a pak řekl: "Ohledně králů a královen má moje žena absolutní pravdu, hochu. Je to vůbec nešťastná cháska. Vezmi si třeba ten příběh o mlynářově dceři: mohl bys toho krále udělat trochu chamtivějšího. Mohl by to děvče přinutit, aby spřádalo zlato po druhé a po třetí -"

"Spoustu zlata! Celé hromady!" dodala Princezna

"A neměla by mu slibovat své prvorozené dítě hned."

"Rozviň to! Vytvoř stupňující se napětí!"

Zorilon vzrušeně navrhl: "Mohla by mu dát nejprve náramek... a potom... potom prstýnek a pak, až by byla zoufalá, až potom by mu v slzách a zdráhavě slíbila své prvorozené dítě! Samozřejmě!"

"Jeho jméno taky nemusí uhodnout hned napoprvé," řekla Princezna. "To je nepravděpodobné."

"A to jméno se musí změnit. Myslí 'Larry'. Víš, Larry je mezi mužičky dost rozšířené jméno."

"Opravdu?"

"Ano, celé tucty se jich tak jmenují," ujistil ho Kedrigern.

"Já žádné mužičky neznám. Není snadné se s nimi setkat. Myslel jsem, že je to docela vhodné jméno. Jak bych mu tedy měl říkat?" zeptal se Zorilon a poškrábal svého psa za uchem.

"Co třeba 'Rampelník'? Možná, že je to běžné jméno ve vaší rodině, ale mezi malými mužičky je velice řídké."

Zorilon se zvedl, předal psa Kedrigernovi a chopil se pera a pergamenu, udělal si místo na stole a řekl svým hostům:

"Moc jste mi pomohli. Chtěl bych si vaše návrhy zapsat, dokud je mám v čerstvé paměti."

"Dobrý nápad. My zatím půjdeme do postele a nebudeme tě při práci rušit," řekl Kedrigern, postavil psa na zem a vzal Princeznu za ruku.

Ráno je Zorilon přivítal s rudými kruhy pod očima, zívající, ale šťastný. Celou noc přepisoval své pohádky a dělal si poznámky k jiným, a celý hořel dychtivostí si o nich pohovořit. Jen na opakované Kedrigernovo a Princeznino naléhání jim všechny své nápady rovnou nevypověděl, ale začal je rozpracovávat do literární podoby.

Doprovodil je do stáje a po celou dobu bědoval, že se jim celým svým pohostinstvím nemůže dostatečně odměnit za jejich cenné rady a jejich přínos pro jeho tvorbu. Omlouval se, ještě když Kedrigern sedlal jejich koně a balil jejich zavazadla, když tu náhle se na něj čaroděj podíval a usmál se.

"Myslím, že vím, jak by ses nám mohl odvděčit, Zorilone," řekl a položil ruku na mladíkovo rameno. "Při svém pátrání jsi toho hodně procestoval. Slyšel jsi někdy o království Zpívajícího lesa?"

Zorilon se nad otázkou zamyslel, zamračil se a řekl: "Ne." Když se Kedrigern s odevzdaným povzdechem zase otočil, zeptala se Princezna: "Možná jsi slyšel vyprávět příběh o zlém čaroději? Nechutném starci, který proměnil členy královské rodiny v meč, štít a korunu?"

"Ach tohle. Ano. 'Pomsta Vorvase Mstivého' se to jmenovalo," řekl Zorilon věcně. "Slyšel jsem ho jen jednou a nebyl ani zdaleka tak populární jako příběh o hezké mlynářově dceři, která se vdala za krásného prince, nebo ten o mužíčkovi a hrnci zlata."

"Neříkal vypravěč, kde se ten příběh odehrál?" zeptal se čaroděj.

"Před dávnými věky v království na západě."

"Nezmiňoval se o nějakých orientačních bodech?" otázal se Kedrigern zamračeně.

"Nechtě mne přemýšlet... Bylo tam něco o řece. Ano, musela se přebrodit Sténající řeka, tak to bylo. A bylo tam varování: střežte se Zeleného něčeho," řekl muž.

"Nic jiného?"

"Ne. Je mi líto."

"Nemusíš se omlouvat, Zorilone. Moc jsi nám pomohl," řekla Princezna. "Vydáme se na západ a budeme poslouchat, až uslyšíme sténat řeku. Co může být jednodušší?"

"Sehnat kroužek z nosu lidožravého obra nebo šupinu z brady ohňomilného draka," řekl Kedrigern polohlasně.

Princezna se na něj ostře podívala. Pokrčil rameny a nevinně se usmál. Graciózně se vznesla a usadila se v sedle, Kedrigern nasedl na své černé zvíře a vyrazili na cestu. Ujeli sotva pár kroků, když Princezna luskla prsty, obrátila svého průzračného oře a vrátila se k Zorilonovi.

"Ještě jedna věc, Zorilone. Tvoje úvody by měly být živější," řekla.

"Živější, má paní?"

"Jsou nevýrazné. Nevytvářejí potřebný dojem, který má čtenáře zaujmout a připoutat. Chci říct, že: 'Před časem...' nebo 'Před několika lety...' pozornost zrovna nepřitahuje."

"Má pravdu, Zorilone. Mne tedy nepřitáhly," potvrdil Kedrigern. "Co třeba: 'Jednou, před dávnými časy...?'"

"Ano, něco takového. 'Jednou před mnoha a mnoha lety...'"

"Nebo snad: 'Bylo nebylo, dávno tomu...'" navrhl Kedrigern.

Zorilon se rozzářil. "To je ono! To je dokonalý úvod! Ach, tolik vám oběma děkuji!"

"Taky bys měl zapracovat na závěrech. Lidé nemají rádi neuzavřené příběhy. Chce to něco na závěr... něco na zakončení," řekl Kedrigern.

"Keddie má pravdu. Musíš vylepšit konce." Princezna si přitiskla ruku na čelo a zatvářila se zamyšleně a pak řekla:

"Včera v noci, když jsme mluvili o nutnosti konfliktu, jsi použil jednu frázi. Chtěl jsi, aby tvé postavy žily šťastně... ach, jak jen to bylo?" Všichni napjatě mlčeli, až Princezna najednou vykřikla: "A žili spolu šťastně až na věky! To je ono, Zorilone. Myslím, že by to mohl být báječný závěr pro pohádky!"

"Ale má paní, včera v noci jsi tolik prosazovala opačné stanovisko!"

"Opravdu?"

"Opravdu, má drahá," přidal se Kedrigern.

"Přesvědčovala jsi mne, že kromě tebe samotné a mistra Kedrigerna lidé nežijí šťastně až na věky. Já vím, že žít nemohou. Možná, že to prostě nezkoušejí, ale v jejich případě žít šťastně nemohou."

Princezna se zamyšleně zadívala do dále a pak řekla: "Tak jim dovol, aby si od toho oddechli, Zorilone. K čemu jinému jsou pohádky?"

"Ale má paní, co všechno to strádání? Překážky? Morové rány a draci a nehody a lidožraví obři a tak?"

Princezna se sklonila a jemně ho pohládila po tváři. "Pokus se, Zorilone. Nech je, aby žili šťastně až na věky, udělej to pro mne."

Vzal ji za ruku a uctivě ji políbil. "Pro vás vše, má paní."

"Díky, Zorilone. A pamatuj si: pokud se ti podaří napsat opravdu dobrý příběh, můžeš vždycky připsat pokračování."

< Šest >

Prokletá vznětlivost

Zastávka v Zorilonově chatrči byla příjemnou mezihrou. Mladíkovy informace jim přes svou útržkovitost pomohly, ale čím dál jel Kedrigern na západ, tím víc ho znepokojovaly staré pochyby. Kolem vrcholil podzim, a když jednou přijde podzim, může být zima daleko? Jistě ne. Velice brzy bude všude sníh a led a nepříjemně chladno, o neprůjezdných cestách, vlčích a omrzlinách ani nemluvě. Již viděl všechny potíže, které ho čekají se zoufalým sháněním přístřeší a skrovného jídla, ale co bylo nejhorší, jejich odloučení od teplého a pohodlného domova v Horách tichého hromu se stále prodlužovalo.

Zimní rána mohou být docela příjemná, když se člověk probudí v teplé posteli pod tlustou přikrývkou nebo dvěma nebo třemi, s Princeznou stulenou po boku. Dokonce velice příjemné. Sněhová vánice je celkem zajímavá, když ji člověk pozoruje přes okno a přitom ho hřeje roztopený krb. Vzdálené vytí vlků mohlo být docela zábavnou hudbou, pokud měl člověk mezi sebou a vlky pevné dveře a zdi domu. Ale zima venku, v drsné divočině západu, strávená hledáním polozapomenutého království a neznámých vzdálených příbuzných, to byla představa bezpochyby nanejvýš nepříjemná, ba přímo strašná.

Kusé informace jeho inspiraci příliš nepovzbuzovaly. Nejprve musí překročit Sténající řeku (ne Šťastnou řeku, nebo Smějící se řeku nebo Řeku naděje. Ne - Sténající řeku). Zpívající les, jestli ho vůbec najdou, bude pravděpodobně zpívat jen rekviem. A kdo - nebo co - byl ten Zelený něco a co to - nebo ta nebo ten - mělo společného s jejich záležitostmi?

I kdyby nějak našli cestu do Luisina rodného domu, neměli žádnou jistotu, že se tím přiblíží svému cíli. Co když je Wanda a zbytek rodiny někde ve stromě jako Luisa? To mají chodit po celém Zpívajícím lese a ptát se každého stromu, jestli neukrývá některého Luisina příbuzného? Čím víc o tom všem Kedrigern přemýšlel, tím hůř se cítil.

Své pochybnosti si nechával sám pro sebe. Princezna, která znala jeho nálady, se na příčiny jeho dlouhého mlčení neptala. Ovládal se několik dní, až se jednoho studeného deštivého odpoledne neudržel a propukl v rozhořčené tirády. Princezna ho nechala vymluvit, a když mu došel dech, pohladila ho po ruce a řekla sladkým hlasem: "Ty něco určitě vymyslíš."

Příští ráno bylo slunečné, suché a teplé skoro jako v létě. Nad listím pokrytou cestičkou se zvedal ranní opar a Princezna si přehodila plášť přes sedlo a vzlétla nad koruny stromů, aby prozkoumala terén. Bylo příjemné uniknout těsnosti přízemního světa a trochu si procvičit křídla. Snášela se střemhlav a kroužila, vznášela se a točila; náhle se však rychle snesla zpět ke Kedrigernovi.

"Před námi jsou ozbrojení muži!" vykřikla zadýchaně.

"Lupiči?"

"To bych neřekla. Mají na sobě šaty... jako zbrojnoši."

"To je dobré znamení. Ale stejně..." Kedrigern zamával černou holí. Ve vzduchu to zazvonilo a v ruce měl Panstygiu, Matku temnot.

"Nějaké potíže?" zeptala se.

"Je to možné," odpověděl Kedrigern.

"Viděla jsem na cestě před námi tři ozbrojené muže. Myslím, že jsou spíš přátelští," vysvětlila Princezna.

"Řekl jsem si, že budou ještě přátelštější, když budu mít v ruce velký černý meč," dodal Kedrigern. Panstygia si povzddechla. "Když to bude absolutně nezbytné, učiním tě nejlepším bojovníkem na světě, ale doufám, že se budeš moci vyhnout násilí. Nemám ráda sekání a bouchání."

"Ani já ne," ujistil ji Kedrigern.

Princezna odletěla ke svému koni, usadila se na něm a přijela blíž ke Kedrigernovi. Dál jeli pomalu a ostražitě. Když projížděli stínem mezi dvěma obrovskými duby, které se tyčily jako sloupy po obou stranách cesty, objevila se před nimi postava a ozval se hlas, který volal: "Stůjte poutníci, je-li vám libo."

Kedrigern, který jel vpředu, přitáhl otěže a jeho kůň zastavil. Princezna zastavila po jeho boku a tiše poznamenala: "Na lupiče je příliš zdvořilý."

"Doufejme," odpověděl Kedrigern; pak se nadechl a zavolal na postavu na cestě: "Co po nás chceš? Mluv, cizince."

"Nic, jste-li obyčejní poutníci. Můj pán a vládce, král Ezrainmis, byl zle postižen," odpověděl muž a vydal se jim vstříc.

"Byla na něj seslána kletba a hledá pomoc... pomoc... čačača..." Hlas se mu roztrásl a pak ztichl. Muž vypouklil oči a brada mu poklesla.

"Čaroděje?" zeptal se Kedrigern laskavě.

Muž přikývl. Němě zíral na úzké rudé oči a šroubovitý stříbrný roh černého oře, který se před ním tyčil, a černý meč položený na jezdcově rameni. Jezdec sám vypadal docela obyčejně. Byl oblečený v prostých šatech z ručně tkaného plátna, slušivých, ale nikterak křiklavých, a jeho rysy byly smělé, ale nikterak bojovné. Žena po jeho boku byla oblečena trochu lépe než on a nosila stříbrnou čelenku. Její krása byla omračující. Seděla na koni, který jako by tu byl jen napůl. Tito lidé nebyli obyčejní poutníci.

Zbrojnoš stál a civěl. Po chvíli se k němu připojili další dva a následovali jeho příkladu.

"Možná bychom tvému králi mohli pomoci. Já jsem Kedrigern z Hor tichého hromu a tohle je Princezna, má žena. Máme jisté znalosti čarodějnického umění," řekl čaroděj.

"Přesněji řečeno velké," poopravila ho Princezna.

První zbrojnoš si oddechl úlevou a řekl: "Můj pán a paní budou potěšeni, až vás uvidí. Budete bohatě odměněni.

Kdybyste nás laskavě následovali, je to jen -"

"Žádné léčky!" zvolal jasný hlas a všichni tři ozbrojenci poskočili a semkli se do hloučku. "Jsem Panstygia, Matka temnot, velký černý břit západu. Žádné vojsko neobstojí před mou zlobou!"

"Slyšeli jste ji," řekla Princezna.

"Žádná léčka, přísahám! Věřte mi, žádná léčka!" dušovali se zbrojnoši.

"Tak tedy dobrá. Ved'te nás," přikázala Panstygia.

Bylo to od ní trochu neomalené, pomyslel si Kedrigern, ale nechal si svůj názor pro sebe. Princezny, pomyslel si - s jedinou šťastnou výjimkou, kterou tvořila jeho žena - byly zhýčkaná a umíněná stvoření. V tom směru na tom byly stejně zle jako princové, a princové, které znal, byli nemožní. Králové a královny bývali ještě horší. Mohl jen doufat, že král Ezraminis, o kterém dosud slyšel jen velmi málo, nebyl jako většina z jeho stavu.

Krátká jízda je přivedla k hezkému hradu na kopci, s pěknou zahradou a báječnou vyhlídkou na jih. Byli uvedeni přímo

do trůnního sálu a představení malé šedovlasé ženě s laskavým mateřským obličejem. Její postava měla skoro dokonale kulovitý tvar. Závistivě se podívala na Princeznu a rozplakala se, ale rychle se ovládla.

"Přivedl jsem čaroděje, vaše vznešenosti," řekl zbrojnoš a hluboce se uklonil.

"Ach dobří a šlechtití čarodějové, můžete nám pomoci?" zeptala se královna hlasem, který by dojal srdce lidožravého obra.

"Věřím, že můžeme, vaše vznešenosti. V případě zakletí jsou nejdůležitější věci fakta. Mohla byste nám vše podrobně vyprávět? Zvlášť důležité je, abychom znali přesné a doslovné znění kletby."

"Ach, to vám mohu povědět," řekla královna "Dovolte jen, abych se představila, pak si dáme malou svačinku a hned můžeme začít."

Královna se jmenovala Pensimer a to, co si představovala pod malou svačinkou, by stačilo zdravé, těžce pracující dvanáctičlenné rodině. Zatímco Kedrigern a Princezna jedli jen skromně, královna hltala talíř za talířem, nappávajíc se nezřízeně ovocem a chlebem, masem a máslem, koláči, pudinky, rybami, omáčkami a jinými dobrotami, které se jí dostaly na dosah. Když byli po jídle, klesla zpátky do svého obrovského křesla, zasténala a ztlumila dlaní hlasité řihnutí.

"Nikdy jsem takhle nejedla. To je součást kletby," vysvětlila smutně.

"Možná byste nám o té kletbě měla říct něco víc," navrhl Kedrigern, naklonil se v křesle, spojil konečky svých ukazováčků a upřel pozorný pohled na ženu na druhém konci stolu.

"Ani přesně nevím, jak to začalo. Procházela jsem se, zatímco Ezrammis - to je zdejší král, můj manžel - se hádal s čarodějem Ashanem. Jsou už dlouho přátelé, ale oba mají trochu vznětlivou povahu a často se spolu hádají. Ashan mu zjevně vyhrožoval, že z důvodu mně neznámého uvalí kletbu na naše děti, ale když jsem vešla, změnil patrně názor a proklel místo toho mne a Ezrammisa. Bylo to hrozné. Zvedl své kostnaté ruce, ukázal na mého ubohého manžela a začal deklamovat:

"Ať ti všechny zuby vypadají
až do posledního, jeden každý měsíc;
a zatímco žít budeš na mléce a kaši
tvá žena bude tloustnout stále víc,
dvojitě obědy i večeře
každý den zhltná bez potíží,
a zatímco ty budeš chřádnout, hubnout,
ona nakyne jak těsto v díži."

To se stalo před třemi měsíci. Od té doby ztratil Ezrammis dvě stoličky a jeden třenový zub a moje váha se zdvojnásobila," řekla královna nešťastně.

"Myslím, že bychom s tím něco mohli udělat, vaše vznešenosti," řekl Kedrigern s profesionální sebejistotou. "Je to přímočará kletba, a přestože jsem Ashana nikdy nepotkal osobně, je v branži znám jako impulzivní muž - jeho zakletí nejsou komplikovaná a zálučná. Mohu vidět tvého manžela?"

Okamžitě byli zavedeni do královské ložnice, kde odpočíval král Ezrammis, vyzáblý, šedovousý muž středních let, hubený jako lunt. Kedrigern znovu probral celou záležitost s králem, který setrval v mlčení a reagoval jen pohyby hlavy a gesty o kolísavé intenzitě. Když bylo vše jasné, posadil Kedrigern královský pár bok po boku na královskou postel a začal pracovat na patřičném odeklinadlu.

Když dořekl poslední slovo, král Ezrammis vzhlédl. Opatrně si přejel jazykem po dásních. Vyzkoušel přední horní zuby palcem a spokojeně se zašklebil. Velice opatrně jimi zavíklal. Pak radostně zatleskal a zvolal: "Pevné jako zdi věznice! Dobrá práce, čaroději! Teď si dáme něco pořádného k jídlu. Tři měsíce mléko a kaše, to by jednoho zabilo!"

"Fuj! Prosím, nemluv mi o jídle, drahý. Už jen při pouhé myšlence na ně se mi zvedá žaludek. Není to skvělé?" zajásala královna Pensimer.

Kedrigern a Princezna se dvorně uklonili a tiše odešli, aby dopřáli královskému páru možnost radovat se o samotě. Viděli se zase až u večeře. Král Ezrammis si čistil párátkem zuby po studeném kapounu, kterého si dal na svačinu, zatímco královna Pensimer, jakoby už o trochu štíhlejší, upíjela ze sklenice čistou vodu. Poblíž seděl a podřimoval staříčků sluha.

"Odvedl jsi dobrou práci, čaroději. Velice dobrou," řekl král srdečně a podpořil svá slova naditým měšcem zlata "A ty taky, má drahá lady," dodal, vzal Princeznu ruku a natáhl jí na prst prsten s diamantem o velikosti žaludu. "Nevím, jak se to stalo, že se nám věci tak vymkly z rukou, ale jsem vám opravdu vděčný za vaši pomoc. To vůbec není Ashanovi podobné, že by se zlobil tak dlouho. Čekal jsem, že kletba bude trvat několik dní, možná týden... ale tři měsíce! Jsem rád, že jste jeli kolem."

"Nikdy jsi mi to vlastně nevysvětlil," řekla Pensimer. "Za celou tu dobu jsi mi nevysvětlil, jak se to seběhlo."

"A jak jsem to měl udělat? Když jsem se o to pokusil, znělo to, jako bych měl pusou plnou kostek domina. Mimoto jsi byla pořád zaneprázdněná jídlem a neměla jsi mne kdy poslouchat."

Kedrigern se zmateně zeptal: "Bylo to snad nedopatření?"

"Dalo by se to tak nazvat. Nikdy jsem si neuvědomil, jak je Ashan citlivý co se týče kleteb. Vyprávěl mi, jak uvrhl na jednoho zlého rytíře kletbu tím způsobem, že všechny jeho syny obdařil špatným trávením a dcery nečistým dechem, a já se mu vysmál. 'To že má být kletba?' řekl jsem. 'Vždyť to je má rodinná historie! Když mě syny popadne po večeři nadýmání, zní to jako zemětřesení doprovázené bouří. Moji hoši snědí kůrku chleba a zapijí to hltem vody a pak dvě hodiny bouří jako sopky. A moje dcery by dechem mohly leptat sklo.'"

"Byla bych ti vděčná, kdybys tak o našich dětech nemluvil," řekla Pensimer a zamračila se.

"Lžu snad? Tak nebo tak, Ashana se to velice dotklo a řekl, že problémy mých dětí by dokázal vyléčit učedník, ale na uzdravení rytířovy rodiny by bylo potřeba prvotřídního kouzla. Slovo dalo slovo a najednou jsem viděl, že je Ashan rozzlobený až na půdu, zuby v ústech mi vlají jako košile na prádelni šňůře a Pensimer by nejraději snědla všechno, co před ní neuteklo," Ezrammis se odmlčel, povzdechl si a smutně zavrtěl hlavou. "Doufám, že je Ashan v pořádku. To mu není podobné, že se neukázal tak dlouho."

"Kam odešel?" zeptal se Kedrigern.

"Stráže hlásily, že na západ. Odporný kraj země leží tím směrem."

"Je tam snad nějaká zvláštní odpornost, o které bychom měli vědět? Míříme stejným směrem."

"Musíte? Hodní lidé jako vy by tam neměli jezdit," řekla královna Pensimer.

"Hledáme pro jednu známou ztracené království."

"No, buďte na sebe opatrní," doporučil jim Ezrammis. "Dávejte si pozor na toho zeleného idiota - toho bláznivého obra, co vyskakuje na poutníky a nutí je, aby hádali jeho hádanky."

"Co když je neuhádnou?" zeptala se Princezna.

"Sní je. Taky tam jsou začarované cesty. Dávejte si na ně pozor. A Sténající řeka. Ponuré místo, říká se."

"Neví snad vaše výsost něco o království Zpívajícího lesa, které by se tam někde mělo nacházet?" otázal se Kedrigern.

"Nikdy jsem o něm neslyšel, ale poptám se po hradě. Možná by něco mohl vědět starý Jossall. Byl tady, už když můj otec byl malý chlapec," řekl král a jemně zatřásl starým dřímajícím sluhou. Muž otevřel oči a řekl vysokým trslavým hlasem: "Jistě, vaše výsosti, to je absolutní pravda. Ano, nade vši pochyby pravda, o tom nemůže být sporu, vaše výsosti. Správně řečeno, slovo od slova, právě jako -"

"To je v pořádku, Jossalle. Jen jsem se tě chtěl na něco zeptat," přerušil ho Ezrammis. "Slyšel jsi něco o království Zpívajícího lesa někde na západě?"

Starý muž se zadíval na krále, pak na čaroděje a nakonec na obě dámy a v obličeji měl při tom zmatený výraz. Jeho oči se pomalu zavřely, hlava mu poklesla a už už se zdálo, že zase upadne do spánku, když ji náhle škubnutím zvedl a řekl:

"Ano! Slyšel jsem ten příběh, velice dávno... smutný příběh, vaše výsosti... trojnásobné zakletí... mladý a silný princ a dvě statečné princezny... zloba černokněžníka známého svou pomstychtivostí... ano, tragický příběh to je, vaše výsosti, a poučením pro nás pro všechny," pronesl Jossall truchlivým hlasem a přitom smutně potřásl bělovlasou a bělovousou hlavou.

"Znáš cestu k tomu království?" zeptal se Kedrigern.

"Nikdo už tam nechodí."

"Kdyby tam někdo jít chtěl, dokázal bys mu ukázat směr?"

Jossall se na něj neklidně podívala, zkomatovanými očima a nakonec řekl tichým roztrouseným hlasem: "Cesta k němu leží za Sténající řekou, za kouzelným lesem, skrz panství Zeleného Hádankáře. Ale ty ne -"

"Kdo je ten Zelený Hadrář?"

"Hádankář. Je to obr, který nutí poutníky, aby hádali jeho hádanky. Pokud je ne -"

"Sní je. Už jsme byli varováni," řekl Kedrigern. To jméno mu připadalo podivně známé, ale nemohl si vybavit, kde je slyšel. Četl snad o něm v nějakém cestopisu nebo v pověstech? Byl to snad někdo, s kým už se někdy setkal? Nemohl si vzpomenout. Bylo pravděpodobné, že to byl všechno nesmysl, ale stejně ho to zneklidňovalo.

"Jak jsem právě chtěl říct," pokračoval Jossall, "ty nejsi ten pravý, na kterého to království čeká."

"Že ne?"

"Kraj je teď pustý," pokračoval Jossall tónem člověka, který si vzpomíná na dávnou modlitbičku z dob svého dětství, ignoruje Kedrigernovu otázku, "a královská síň je prázdná, ale jednoho dne přijde hrdina, aby obnovil slávu starých časů. Tak říkají proroci. Už teď putuje po zemi, u pasu prázdnou pochvu, a hledá velký černý meč, který mu pomůže zrušit Vorvasovu kletbu."

"Vorvas? Vorvas Mstivý?" zeptal se král Ezrammis ostře.

"Právě ten, vaše výsosti."

"Není to ten Vorvas, který zaklel každého, koho potkal? Seslal kletbu i na jednu ze sester mého praděda. Musíš se na to přece pamatovat, Jossalle."

Starý muž seděl dlouho mlčky, až konečně odpověděl: "Byl jsem tehdy ještě velice mladý, vaše výsosti, ale pamatuji se na tu dobu velice dobře. Princezna Gazura byla postižena prokletím otevřené mluvy. Přišla o všechny nápadníky.

Nakonec bylo nutno ji izolovat úplně."

"Ten Vorvas byl ďábel," zvolala Princezna rozhořčeně.

Ezrammis souhlasně přikývl, ale dodal: "Měl fantazii, to se mu zase musí nechat. Jakou kletbu to seslal na tvé přátele?"

Kedrigern vytáhl s královým svolením Panstygii, takže mohla vyprávět příběh svými vlastními slovy. Ezrammis a Pensimer naslouchali s rostoucí sympatií, Jossall byl naprosto fascinován.

"To je ten meč z proroctví!" prohlásil, když skončila. "Je to předpovězený meč! Až přijde hrdina, kletba bude zrušena!"

Panstygia trochu kousavě řekla: "Nemám v úmyslu čekat, až se dostaví nějaký hrdina, děkuji pěkně. Když nám ukážete cestu k tomu království, tak se na tu kletbu podíváme."

"Máš s sebou dobrého čaroděje. Sejme z tebe kletbu takhle," ujistil ji Ezrammis a luskl prsty.

Kedrigern skromně řekl: "Odeklinadla a protikouzla jsou už dlouho mou specializací."

"Slyšeli jste o Pustině ztracených králů?" zeptala se Princezna ostatních. "Byla to hrozná sraženina odporné magie, která pořád vřela a kypěla a tvořila svou vlastní ještě odpornější magii. Kedrigern se s ní vypořádal jednou rukou."

Kedrigern se tvářil ostýchavě a neřekl nic. Král a královna dali najevo zdvořilý zájem, ale Jossall řekl vážně: "Můžeš být zkušený čaroděj, ale udělal bys lépe, kdybys nechal věcem volný průběh a spolehl se na proroctví. Co se týče kleteb, byl Vorvas nejlépeší ze všech."

"Ne, nebyl," řekl Kedrigern prostě. "Vrcholu se sice velice přiblížil, ale největší zaručeně nebyl. Ten titul náleží Flaine Čtvera osudu."

Zvuky, gesta a výrazy tváří, které naznačovaly zvědavost a údiv, daly Kedrigernovi jasně najevo, že jeho posluchači o Flainině osudu nevědí vůbec nic. Sesedli se těsněji, a zatímco šero v hradu houstlo a svíce v královské ložnici dohasínaly, začal vyprávět ten neuvěřitelný příběh.

FLAINE ČTVERA OSUDU

ČÁST 1.: KLETBA

Nepřiliš dávno šířili zemí strach čtyři zlovolní rytíři. Byli velice zlí a velice silní. Byli tak silní, že byli známi jako Giles Silný, Otto Silný, Bruce Silný a Dennis Silný nebo také Čtyři silní lotři. Jejich chamtivost, divokost a zhýralost rostla s každým jejich zločinem a nikdo se jim nedokázal postavit.

Jednoho zimního dne se vraceli na hrad Gilese Silného poté, co provedli něco zvlášť odporného se skupinou nevinných poutníků, když tu v lese narazili na malou chýši. Den byl chladný a pochmurný a oni měli mrzutou náladu. Rozhodli se, že nejdříve snědí a vypijí všechno, co v chýši najdou, a pak ji i s jejími obyvateli zapálí, aby si mohli ohřát ruce a potěšit se křikem a úpěním.

Jenže rytíři nevěděli, že chýše je domovem Flaine, čarodějky zhnusené zlobou lidí, která se usídlila hluboko v lese, aby zde studovala a věnovala se meditacím. Když Dennis Silný zabušil na její dveře, řekla jim, aby táhli pryč. Když pak spolu s Brucem Silným začali dveře rozbíjet, vyřkla kouzlo, kterým učinila chýši nedobytnou. Tu Čtyři silní darebáci shledali, že se jejich plán hroutí, a vymysleli jiný.

Toho podzimu zuřily zvlášť silné bouře a všude kolem bylo plno poražených stromů. Ti čtyři nasbírali velkou zásobu dřeva a nakupili ho kolem chýše, načež upozornili její obyvatele, že pokud hned nevyjdou, vypálí ji do základů. Flaine jim odpověděla tak, že přivolala průtrž mračen, ale vyšla už ze cviku a její moc zeslábla, takže se jí povedla pouze krátká přehánka. Čtyřem darebákům se podařilo rozdělat oheň a brzy byla celá chatrč obklopena ohnivou stěnou.

Flaine si držela oheň od těla celou noc. Ti čtyři ho však štědře přikrmovali a ona zeslábla. Ráno, když zjistila, že se její konec už blíží, otevřela dveře a vyšla do plamenů, které se před ní rozestoupily. Čtyři rytíři popadli meče a vrhli se vpřed, ale ona proti nim obrátila z posledních sil plameny a tak je zahнала. Pak pozvedla ruce, ukázala na ně a pronesla tato slova:

"Za všechno zlé, co vykonali jste dosud,
vy vrazi čarodějů, poslyšte svůj osud:
Led a železo, dřevo a voda,
ukončí životy, jimž vládla zloba.
Dřevo a voda, led a železo,
přivábí vás mocí svou
na schůzku tajemnou,
kde stihne pomsta má jako blesk z nebe.
Tebe, tebe, tebe i tebe."

S posledním slovem ji opustila veškerá moc. Plameny se kolem ní s hučením uzavřely. V příští chvíli jimi byla strávena.

"Velice působivé prokletí. Hladce rýmované," poznamenal král Ezrammis.

"A nesmíte zapomínat, že jej vyřkla svým posledním dechem," zdůraznil Kedrigern.

Jossall si mávnutím kostnaté ruky sjednal pozornost. "Ano, ano, ale co to zakletí? Působilo?"

Kedrigern se usmál. Odkáslal si, pohodlně se opřel a pokračoval ve vyprávění svého příběhu:

ČÁST 2.: NAPLNĚNÍ

Čtyři silní darebáci byli sice z nečekaného vývinu situace rozmrzeli, ale nijak zvlášť to jimi neotřásl. Byli proklínání svými umírajícími oběťmi tak často, že se z nich stali znalci, a přestože uznali, že Flainin styl a podání byly prvotřídní, nepřikládali obsahu kletby větší váhu než babským tlachům.

Najedli se a vyrazili na další cestu k hradu Gilese Silného. Kolem poledne se dostali na louku, kde najednou vyjel z lesa osamělý rytíř, oblečený od hlavy až k patě v červeném, a zatroubil na roh svou výzvu.

Čtyři silní darebáci se zaradovali z nečekané možnosti si zasportovat a sáhli po zbraních, aby se do osamělého rytíře pustili. Rudý rytíř však vyrazil takovou rychlostí, že je všechny překvapil, srazil z koně Dennise Silného a zmizel cestou, po které přijeli.

Dennis Silný ležel na zemi, sténal a klel, a hrud' měl proklatou dřevěným kopím se železným hrotem, které se v ráně zlomilo. Volal po vodě. Žádnou neměli, a tak mu dali vodu z louže a posadili ho na jeho koně a přivázali ho k sedlu, aby ho odvezli na hrad Gilese Silného, kde se mu mohlo dostat pomoci. Obloha se zatáhla a silně se ochladilo. Dennis Silný začal blouznit a divoce křičel a oni poznali, že voda byla nakažená. Byl mrtev, než dojeli na hrad - ale jestli zmrzl nebo se otrávil nakaženou vodou nebo jestli zemřel na následek zranění způsobeného dřevěným kopím se železnou špičkou, to nikdo říct nedovedl.

Když dojeli na hrad, dosáhl Giles Silný padacího mostu jako první. Z nějakého důvodu sesedl a vydal se přes něj

pěšky. Zakopl o železný bodec, uklouzl na zledovatělém dřevě, udeřil hlavou o trám a zřítel se do hluboké temné vody hradního příkopu. Sluhové našli jeho tělo až druhého dne ráno.

Otto Silný a Bruce Silný spali tu noc docela dobře a ráno se vydali do svých vlastních tvrzí, cestující z důvodu přátelství a bezpečí spolu, ačkoliv ani jeden z nich vůči tomu druhému žádné zvláštní přátelství necítil a neměl ani pocit bezpečí. Jejich bydliště však ležela blízko u sebe.

Když šli po skalnatém hřebenu nad mělkou řekou, zaslechl nad sebou Bruce Silný praskání. Podíval se a uvi-děl, jak se ulomila ledem obalená větev a srazila Otta Silného z koně. Otto znehybněný vahou svého brnění se sku-tálel po svahu dolů do řeky. Než k němu Bruce Silný do-běhl, byl Otto mrtev.

Bruce Silný uháněl v panice domů, dokud se jeho kůň neschvátil a nepadl mrtev. Tam Bruce svlékl brnění, neprozradil nikomu své pravé jméno a vydal se na jih, do-kud nedošel do pouště, kde se usídlil. Našel si jeskyni a jedl syrové jídlo z hliněných nádob. Nikdy se nemyl a místo vody pil kozi mléko. Když znovu do určité míry získal schopnost uvažovat, sepsal vše, co potkalo jeho společníky. Kdysi býval studentem, takže psát uměl.

Poslední stránka napsaná roztřesenou rukou hovořila o tom, jak se jednoho rána probudil svíravou žízni, s tělem vysušeným do poslední kapky. Začal se chvět náhlým záchvatem zimnice, která ho prostoupila až do morku kostí.

Nikde nebylo žádné dřevo, a tak si nemohl rozdělat oheň, proto vyběhl z jeskyně, aby vyhledal teplo slunce.

Podářilo se mu vyškrábat na vrcholek jednoho nízkého kopce. Uviděli ho pastýři koz a křičeli na něj, ale než se k němu dostali, byl Bruce Silný mrtev.

"Tomu tedy říkám kletba," mlaskl si pochvalně král Ezrammis. "Jsem rád, že jsem se nepohádal s Flaine. Ta se ve svém řemesle vyznala."

"Flaine byla nejlepší ze všech," řekl Kedrigern. "Byla to opravdová profesionálka."

Jossall se však s jeho soudem smířit nechtěl. "Nebyla lepší než Vorvas! Její kletba přece na Bruceovi Silném nakonec selhala, nebo ne? Všechny ostatní smrti obsahovaly led a dřevo a vodu a železo, ale v jeho případě tam žádné železo nebylo."

Kedrigern řekl klidně: "Ještě jsem příběh nedopověděl."

ČÁST 2.: NAPLNĚNÍ (ZÁVĚR)

Pasáci koz si mysleli, že žijí dlouho a viděli už mnoho zvláštních věcí, ale něco takového ještě neviděli. Ustrašený, jak místní lidé říkali Bruceovi Silnému, se vyplazil ze své jeskyně a vyškrábal se na kopec. Tam se roztřeseně postavil na nohy a stál s rukama rozpřaženými a s tváří nastavenou slunci. Jak tam tak stál a ohříval se, něco se sneslo z nebe, udeřilo ho do prsou a srazilo k zemi. Byl to kus solidního železa o velikosti lidské hlavy, hrubý a teplý na dotek. Pouštní lidé nazývali tu věc 'meteorit'.

Po Kedrigernově příběhu se rozhostilo hluboké ticho. Nakonec pronesl Jossall hlubokým, zahanbeným hlasem: "Možná, že Vorvas byl druhý, pokud šlo o kletby. Byl však těsně druhý."

< Sedm >

Ve spárech Zeleného Hádankáře

Král Ezrammis byl neochvějný: "Nedovolím, abyste na západ odešli jen tak. Jste možná oba dobří čarodějové a máte kouzelný meč, ale stejně je to nebezpečné. Pošlu s vámi jednoho ze svých zbrojnošů."

"Vaše výsost je velice laskavá, ale to opravdu není nutné," řekl Kedrigern. Koně už byli osedláni a všechno bylo připraveno, a on už dychtil vyrazit na cestu. Král se však přesvědčit nedal.

"Jmenuje se Dyrax. Přišel sem jednoho dne minulého podzimu a požádal mne, abych ho vzal do služby. Zastal tady hodně práce. Je dost zasmušilý, ale se všemi dobře vychází."

"Nepochybuji o tom, že je to ryzí muž, vaše výsosti, ale my -"

"Zná to tady. Ukáže vám cestu. Může vás dovést k Sténající řece, aniž byste promarnili zbytečně moc času. Dostanete se tam dřív, než se zhorší počasí."

"No, uvidíme."

Ezrammis do něj lehce strčil a lživě se zasmál. "Myslím, že svůj názor změníš. Kromě toho, kdybys někde narazil na Ashana nebo nějakou zprávu o něm, chci to vědět a ty se kvůli tomu vracet nebudeš, takže budeš potřebovat posla. Dyrax je spolehlivý. Tichý hoch, odvážný jako lev, hodný a společenský. Nikdy o sobě nemluví, ale pochází z dobrého rodu, tím jsem si jist."

"Děkuji vaší výsosti ještě jednou. Kdybychom se něco dozvěděli o Ashanovi, okamžitě pošleme Dyraxe zpět."

"Nespěchej tak, čaroději. Nechte ho nejdříve, aby vás dovedl k vašemu cíli a nasměroval vás na zbytek cesty," poradil mu Ezrammis, pak se odmlčel a dodal dojatě: "Najdi mi Ashana. Pravděpodobně si myslí, že se na něj zlobím kvůli té kletbě, ale já se nezlobím. Rád jsem se s ním hádal. Chybí mi. Řekni mu to. Čaroději uvěři."

"Řeknu mu to, pokud se s ním setkám, vaše výsosti."

Princezna už se rozloučila s Pensimer i Ezrammisem. Když vykročila ke svému koni, přiskočilo několik sluhů, aby jí pomohli. Kedrigern se rozhlédl, ale žádného zbrojnoše neviděl.

"Jen nasedni. Dyrax čeká u brány. Nemá rád davy," řekl Ezrammis. Když dojeli k bráně, skutečně tam uviděli silného, dobře stavěného hochu ušlechtilých rysů a zasmušilého vzhledu. Seděl na hezkém kaštanově hnědém hřebci a vedl s sebou dva plně naložené nákladní koně.

"Jsem Dyrax, váš průvodce a ochránce," řekl smutným, kultivovaným hlasem. "Můj meč a můj život jsou vám k

službám."

"To je od tebe velice hezké, Dyraxi, ale my potřebujeme spíš někoho, kdo nám ukáže cestu," řekla Princezna.

"Na západ už jsem cestoval, má paní. Divné a nebezpečné věci tam číhají."

"No, já i můj manžel se vyznáme v magii a máme s sebou kouzelný meč. Opravdu neočekáváme žádné potíže. Pouze běžné problémy, které se vyskytují při cestování."

Dyrax ukázal rozmáchle ke dvěma nákladním koním a řekl: "Král Ezrammis vás se svou obvyklou štědrostí dostatečně vybavil proti všem běžným problémům."

"Je moc hodný," řekl Kedrigern, "a jsem si jist, že nám budeš velice prospěšný, Dyraxi. Můžeme vyrazit?"

Dyrax se dvěma nákladními koni jel v čele. Za ním jela Princezna a Kedrigern jejich malý průvod uzavíral. Čas od času jeli s Princeznou bok po boku a přitom spolu klábosili, nebo se jen tak těšili ze své tiché společnosti, ale Dyrax se nikdy neohlížel a mluvil, jen když byl přímo vyzván. Večer rozbil na hezkém místě tábor, připravil prosté, ale výživné jídlo a postavil přístřešek pro oba čaroděje. První noc jim oznámil, že bude hlídat, ale o tom nechtěli ani slyšet. Jednoduché výstražné kouzlo bylo mnohem spolehlivější než jednočlenná armáda s očima unavenými nevyspaním, a mimoto nechtěli, aby se mladý a zdravý muž tak zbytečně připravoval o spánek. Komu by prospělo, kdyby se zbytečně unavoval? Dyrax dlouho neodporoval. Čtvrtého večera od jejich odjezdu od Ezrammise a Pensimer leželi Kedrigern a Princezna ve svém přístřešku stuleni pod příkrývkou lehkou jako pavučina, ale teplou a pohodlnou jako peřina.

Princezna zívla a řekla: "Nemohl bys něco udělat pro Dyraxe? Je tak smutný."

"Taky sis toho všimla? Pořád vzdychá," Kedrigern se odmlčel, aby rovněž zívla, a pak řekl: "Žádný dobrý vtíp neznám."

Na vyprávění vtípů jsem nikdy moc nebyl."

"Nepotřebuje vtípy. Šírá ho láska, tím to je."

"Jak to víš?"

"Podle toho vzdychání. Jeho hluboké, srdceryvné povzdechy mluví jasnou řečí."

Po chvíli zamyšleného ticha se Kedrigern zeptal: "Co s tím můžeme dělat?"

"Nejprve bychom měli znát celý příběh. Nemůžeme vědět, jestli mu můžeme pomoci, když nevíme, o co jde. Poslouchej - už zase zavzdychal - !"

Opatrně se zvedli a vykoukli ven. Dyrax seděl u ohně, bradu si držel zamyšleně v dlani a nevraživě hleděl do plamenů. Každou chvíli ze sebe vydal hluboký, zoufalý povzdech. Občas místo toho zasténal. Nakonec vstal a s hlavou skloněnou odešel pomalým, smutným krokem k místu, kde ležela jeho příkrývka.

"Promluví s ním zítra," rozhodl Kedrigern.

Když však ráno vyšlo slunce, byl Dyrax příliš melancholický, než aby se k němu vůbec dalo přiblížit. Připravil pro čaroděje snídani a pak se posadil opodál a s hlasitými vzdechy žvýkal chlebovou kůrku. Kedrigern odpovídal na Princezniny netrpělivé pohledy jen uklidňujícími gesty, a tak se stalo, že ten den vyrazili v naprostém tichu. Třikrát se Princezna zastavila, aby se ocitla po Kedrigernově boku a pokusila se ho zuřivým syčením a planoucími pohledy přimět, aby si s mladíkem promluvil, ale on třikrát odmítl. Konečně, někdy kolem poledne, čaroděj zrychlil, povzbudivě mrkl na svou ženu, zanechal ji v péči Panstygie a dojel Dyraxe

"Krásný den, což?" řekl a srdečně se usmál.

Dyrax zvedl hlavu, podíval se na oblohu a rozhlédl se kolem. "Nebe je modré. Není ani příliš vedro, ani příliš chladno. Listy jsou zářivě barevné. Ano, mistře Kedrigerne, člověk by mohl říct, že je krásný den."

"To nezní jako by to byl i tvůj názor."

Dyrax si zhluboka povzdechl a řekl: "Krásný je slovo, které jsem vymazal ze svého slovníku spolu se slovy báječný, štěstí a radost."

"To je zlé. Existuje něco, v čem bych ti mohl pomoci? Rád udělám, co bude v mých silách, opravdu."

"Nikdo mi nemůže pomoci. Nikdo nemůže odčinit, co se stalo, ani vzít zpět, co bylo řečeno. Postižen prokletím paměti žiji v hlubině bolesti a hledám zapomnění."

Chvilí jeli tiše tmavší, hustší částí lesa, kde se cesta zúžila a větve stromů zakrývaly oblohu. Za těchto okolností začal Kedrigern sám propadat ponuré náladě svého společníka a začal mít dojem, že to zase tak krásný den přece jen není. Ale ovládl se, zaplašil podobné myšlenky a řekl sebejistě: "Pokud opravdu hledáš zapomnění, mohu ti snadno pomoci."

"Ne, šlechetný čaroději. Kdybych zapomněl na příčinu svého žalu, zapomněl bych i důvod, pro který žiji."

"Znám nějaká dobrá selektivní kouzla. Mohl bych to zařídit tak, že zapomeneš jen to špatné."

Dyrax pomalu zavrtěl hlavou. "Nesmím zapomenout. Je mým osudem pamatovat si a trpět."

Kedrigern zjistil, že takhle se nikam nedostane, a tak změnil téma rozhovoru: "Zdá se, že les nějak zhoustl."

"Ano. Jsme na panství Zeleného Hádankáře. Musíme být ostražití. Je krutý a silný a jeho síla je silou deseti mužů. Je dvakrát vyšší než obyčejný muž. Naše životy jsou každým okamžikem v hrozném nebezpečí," řekl Dyrax stále stejným monotónním hlasem.

"Myslíš, že by bylo rozumnější jet jinou cestou?"

"Neexistuje cesta, kterou by bylo možno se Zelenému Hádankáři vyhnout. Jestliže se s ním budeme muset utkat, budu vás bránit, dokud s mečem v ruce nepadnu."

"Doufám, že to nebude nutné."

"Se Zeleným Hádankářem si jeden nemůže být nikdy jistý."

Kedrigern, chtěje zarazit ten nepřetržitý proud negativismu plynoucí z Dyraxových úst, řekl: "Možná nemám sílu deseti mužů - jsou rána, kdy mám sotva sílu jednoho - a dvojnásobně nepřevyšuji nikoho, kromě trpaslíků a dětí, ale jsem čaroděj. Dokážu vládnout magií."

"Totéž se říká i o Zeleném Hádankáři."

"Ano? Ale o tom se dosud nikdo nezmiňoval."

"Možná všichni předpokládali, že to víš."

"Přál bych si, aby raději nepředpokládali. Nemám nijak zvlášť rád překvapení," řekl Kedrigern poněkud rozzlobeně.

Ujeli několik desítek kroků, aniž někdo z nich promluvil, pak se čaroděj nadechl a řekl: "Tak moment. Já toho Zeleného Hádankáře znám. Nikdy jsem se s ním sice osobně nesetkal, ale četl jsem o něm. No ano, samozřejmě. Je to přítel sira Gawaina; sice trochu zlomyslný, ale jinak celkem slušný. Má nějaké rudimentární znalosti magie, ale nepatří k těm, kteří je zneužívají." Odmlčel se, spokojeně se usmál a pokračoval: "Nemusíme se ničeho bát, Dyraxi. Všechny ty povídačky o tom, že Zelený Hádankář pojídá lidi, jsou nesmysly. Je to docela milý chlapík. Nic se nám nestane."

"Bojím se, že se pleteš, mistře Kedrigerne. Zelený Hádankář sice říkal, že má bratra, který byl ve spojení s Camelotem, ale on sám je nanejvýš odporný netvor," řekl Dyrax.

"Hm. A má magické schopnosti, říkáš?"

"Alespoň tak jsem to slyšel a věřím tomu."

Kedrigern se zatvářil ustaraně. "No, pak tedy budeme muset zjistit, či magie je silnější."

Příležitost pustit se do zkoušky, o které mluvil, přišla dřív, než očekával. Ujeli sotva sto kroků hustým a temným lesem, když se dostali na mytínu, a ve stejné chvíli, kdy na ni vjeli z jedné strany, objevil se na druhé straně Zelený Hádankář. Jeden po druhém vyšli z lesa jeho lidé a rozestavili se kolem mytiny. Hádankářovi muži byli obyčejní lesní lupiči, ošuntělí, oblečení v hadrech a zvířecích kůžích, v rukou měli klacky, dýky a hrubé oštěpy a ve tvářích měli výraz přihlouplé zlovolnosti. Jejich vůdce byl nezaměnitelný. Byl zářivě zelený od hlavy až k patě - jeho vlasy, vousy, kůže i oblečení byly zelené jako jarní tráva - a vzdálenost mezi těmito body byla alespoň dvakrát větší než u ostatních mužů. Cestovatelé zastavili v kruhu sverepě se tvářících mužů tváří v tvář jejich vůdci. Hádankář si založil ruce, zvědavě si prohlédl trio před sebou a pak se zasmál hlubokým chraptivým smíchem, který naznačoval velice zlý smysl pro humor. "Připrav si zbraň, čaroději," řekl Dyrax chladně. "Budeme bojovat bok po boku až do posledního dechu."

"Neukvapuj se. Možná, že existuje jiný způsob, jak se z toho dostat," řekl Kedrigern.

"Neexistuje. Zelený Hádankář je nemilosrdný."

"Neměl jsem v úmyslu prosit ho o milost."

Zelený Hádankář zvedl jednu ruku na pozdrav. Kedrigern gesto zopakoval. Než sestoupil z koně, zjistil, že obr už došel až k němu, a tak udělal rychlé ochranné kouzlo pro sebe a své přátele.

"Dobré odpoledne velikáne," řekl zdvořile.

"Dobré odpoledne tobě, pocestný. Vítám tě v mém panství. Přijel jsi právě včas na dobrou večeři," zahřměl Hádankář.

"Je to od tebe milé, že nás zveš, ale my jen projíždíme na západ. Navíc je na večeři ještě brzy," namítl Kedrigern.

"Vůbec není brzy. Jedete zrovna včas. Vy jste ta večeře!" zvolal Hádankář, propukl v divoký smích a ukázal prstem na čaroděje. "Ty sám budeš předkrmem. Ten mohutný bojovník bude hlavní chod a dáma bude velice delikátním zákuskem."

Když se pobavený smích Hádankářových mužů trochu utišil, Kedrigern řekl: "Bojím se, že tě zklameme. Nezůstaneme tu."

"To říkali všichni. A všichni nakonec zůstali."

"Všichni? Má to znamenat, že ani jediný neunikl?"

Obr samolibě prohlásil: "Jsem Zelený Hádankář, cizinec. Mám pověst poctivce. Pokud někdo uhádne tři hádanky, které mu položím, může cestovat bez úhony a pod mou ochranou až ke břehům Sténající řeky."

"Výborně, výborně. Tak nám řekni svou první hádanku. Nemá smysl zdržovat to," odpověděl Kedrigern, založil si ruce, aby napodobil obrův postoj a vyčkávavě se na něj podíval.

Obr se pobaveně rozhlédl a usmál se, přičemž odhalil obrovské zelené zuby. Pak začal recitovat:

"Nejsem žena, přesto rodím
děti, jež žíví se vzduchem pouhým,
neviditelné lidským očím.
I když se rozhodnu je zabít,
moje dcery nikdy nezemřou;
a moji synové věční jsou.
A teď se tě ptám - kdo jsem já?"

Kedrigern tuhle hádanku nikdy neslyšel, ale cítil, že zná správné řešení. Měl ho v hlavě, docela čerstvé, skoro na povrchu. Poškrábal se na nose, přetřel si zátylek, zamnul si bradu a zkřivil obličej ve výraz hlubokého soustředění, zatímco Hádankář cenil zuby na Princeznu a Dyraxe. Pak náhle čaroděj vymrštil jednu ruku a zvolal: "Vypravěč pohádek!"

Zelený Hádankář se zamračil. Jeho muži se zatvářili kysele a zklamaně zamručeli. Kedrigern se usmál a dvorně se uklonil. "Soudím z tvého výrazu, že jsem uhádl správně. Další hádanku, prosím," řekl a luskl prsty.

"Tuhle neuhádneš. Myslíš si, že jsi kdovíjak chytrý, ale dvě hádanky po sobě neuhádneš," bručel obr.

"No tak, nezdržuj to."

Obr zavrčel a vycenil zuby, zatímco se jeho muži po sobě podívali a pozvedli zbraně. Kedrigern si jich nevšímal a Hádankář nakonec řekl:

"Bez matky a bez otce,
narozený bez kůže, promluví, když na svět přijdu

a víckrát už nikdy ne,"

položil si ruce v bok a vítězoslavně se podíval na Kedrigerna.

Čaroděj se kousl do rtu. Ta hádanka mu byla povědomá. Někde už ji slyšel, před mnoha a mnoha lety, ale najednou měl v hlavě dočista prázdno a čím usilovněji se snažil přemýšlet, tím méně ho napadalo. Objevila se jen nejasná vzpomínka na sebe sama před mnoha lety, když byl ještě malý chlapec, Tarrendinův služebník. Práce to byla těžká, ale Tarrendine byl laskavý pán a tak měl Kedrigern dost času pro sebe. Nedaleko byla hospoda. Občas tam za horkého letního dne zašel, aby se napil piva. Někdy dával hostinský k lepšímu příběhy nebo písničky, nebo hádanky. Často byly toho nejhrubšího zrna...

Zelený Hádankář se začal nehezky pochechtávat. Přejel trojici poutníků hladovým pohledem. Kedrigern se zamračil. Odpověď na hádanku mu probleskla hlavou a on se začerveněl, zahrozil pěstí a rozhořčeně zvolal: "Ty chrapoune! Ty sprostáku! Klacku jeden neotesaný! Ty zatracený špinavý a nevychovaný dobytku! Jak si dovoluješ dávat takové hádanky v přítomnosti dámy!"

Obr zahanbeně ucouvl: "Vždyť je to jen hádanka," řekl.

"Ale nanejděš vulgární hádanka, kterou by nikdo jiný než obr před dámou nikdy nevyslovil a já požaduji, aby ses mě ženě ihned omluvil. No tak, bude to?"

Hádankář sklonil hlavu a zamumlal: "Omlouvám se, madam."

Princezna odvrátila pohled a kývnutím potvrdila, že omluvu vzala na vědomí. Kedrigern se trochu uklidnil a řekl: "Tak další hádanku. A mírni svůj vkus."

Zelený Hádankář se odmlčel, zamyslel se a podezíravě si změřil čaroděje přimhouřenýma očima. "Moment. Ještě jsi neuhádl tuhle."

"Samozřejmě, že jsem ji uhádl, ale nemíním odpověď vykřikovat," odpověděl Kedrigern a naznačil obrově, aby se sehnul. Když to udělal, zašeptal mu do ucha: "Je to pšouk."

Hádankář bolestně zavyl. Hrubě odstrčil několik svých mužů stranou, odešel ke stromu na okraji lesa, objal rukama jeho kmen a velkou silou ho vyrvál i s kořeny a odhodil stranou. Pak si oklepal hlínu z bot, zahrozil pěstí k nebi, hlasitě si zabubnoval na prsa a zařval.

Kedrigern, na kterého to neučinilo žádný zvláštní dojem, řekl: "Jestli už jsi skončil, rád bych se zase vrátil k hádankám."

Obr zařval podruhé a vrhl se k odhozenému kmeni. Zvedl ho vysoko nad hlavu a pomalu ho začal ohýbat. Ve tváři přitom získal tmavě zelený odstín listů ibišku. S hlasitým zapraskáním se kmen zlomil na dva kusy. Obr oba odhodil a vrátil se ke Kedrigernovi. Když se vydýchal, blýskl očima po čaroději a řekl svou třetí hádanku:

"Jeden drží jedno pod jedním;
dva holé vršky pod sluncem zářivým;
tři bílé tyčky vrhají tam stín;
jedna klepe; druhá pleská;
třetí pak zvuk nevydá.
Pověz, co ta scéna znamená?"

Kedrigern si pohrdavě odfrkl a řekl: "Bledý, plešatý a bosý jednonohý žebrák s bílou berlou stojí v zimě pod břízou."

Hádankář na něj vytřeštil své zelené oči. Čaroděj se otočil, nasedl na koně a klidným hlasem dodal: "Pokud to bylo opravdu to nejlepší, co dokážeš vymyslet, pak bys měl začít uvažovat o nějakém jiném zdroji obživy. Třeba dřevorubectví. A teď, pokud mi se svými muži laskavě uhneš z cesty, musím už doopravdy jet."

"Jak jsi uhádl mé hádanky?" zeptal se Zelený Hádankář hlasem ječivým zlostí a zklamáním.

"Vždyť to zase tak těžké nebylo," zabručel Kedrigern ledabyle.

"Už vím! Ty jsi podváděl!"

"Budeme muset bojovat, mistře Kedrigerne. Prosekáme si tou lůzou cestu, nebo tady zemřeme," řekl Dyrax.

"Trpělivost, můj hochu. Boj si ponecháme až jako poslední možnost. Nejprve to zkusíme chytrostí," řekl Kedrigern tiše.

Pak se obrátil na obra a zavolal nahlas: "To není fér, Hádankáři. Uhádl jsem tvé hádanky a ty mne musíš nechat projít.

Není třeba, abys nás doprovázel až k Sténající řece, ale ocenili bychom, kdybys nám pověděl o nějaké zkratce."

Zelený Hádankář se stále nehýbal z cesty. Jeho muži rozpačitě přešlapovali z jedné nohy na druhou, předvídjíce potíže a toužíce ukončit všechno to mluvení a začít jednat. Obr si založil ruce na prsou a řekl: "Je naprosto jasné, že jsi podváděl. Nikdo nemůže uhodnout mé hádanky, aniž by podváděl. Proto tě sním. To tě naučí."

"Než se do něčeho pustíš, dovol, abych ti dal taky jednu hádanku. Když ji neuhodneš, rád ti odpověď prozradím sám," řekl čaroděj.

"Nesnaž se mě nějak přelstít."

"Nemíním tě přelstít. Já chci, abys tu hádanku vyluštil. Připraven?"

Obr přikývl a Kedrigern řekl: "Kdo jede lesem v míru s celým světem, bez jediného nepřítele, všem přeje jen to nejlepší a přitom má moc proměnit kohokoliv, kdo by ho napadl, v malou myšku?"

"To není žádná hádanka. Ani se nerýmuje," zabručel Hádankář zamračeně.

"Dopřej mi tu radost. Zkus to. No tak, do toho."

Obr si chvíli něco mručel. Hlasitě se poškrábal na hlavě a v hustých zelených vousech. Obrátil oči v sloup, zavrtěl hlavou a na-konec řekl: "Nevím. Kdo?"

"Kedrigern, čaroděj z Hor tichého hromu. A to jsem já," oznámil mu čaroděj. "Doufám, že teď už je mezi námi jasno."

Jenže Zeleného Hádankáře nebylo snadné přesvědčit. "Ty nejsi žádný čaroděj. Vůbec jako čaroděj nevypadáš."

"Podívej se na mého koně," poradil mu Kedrigern trpělivě. "Mohl by někdo jiný než čaroděj jezdit na takovém koni? Odvážil by se toho? A podívej se na koně mé ženy, jestli to dokážeš."

Obr si pečlivě prohlédl velkého černého hřebce se stříbrným rohem a marně se snažil objevit Princeznina koně, který byl v při-mém slunečním světle neviditelný. Na chvíli jako by zaváhal, ale pak zaječel: "Nestarám se o to, jaké máš koně! Nevěřím, že jsi čaroděj! Vypadáš jako... jako kupec!"

"To si vážně myslíš, že se budu oblékat jako čaroděj jen proto, abych ti udělal radost? Je to tak, že nic takového nepotřebuji. Nemusím nosit špičatý klobouk, ani dlouhé roucho pokryté kabalistickými znaky, abych prokázal svůj status. Necítím nutnost oblékat se jakkoliv jinak, než jak sám chci, a pokud se rozhodnu oblékat se jako kupec, je to jen a jen moje věc. Proč ty se tu potloukáš celý zelený a přerostlý, ptám se? Co se tím snažíš dokázat? Řekl bych, že stejně žádný obr nejsi," řekl Kedrigern pohrdavě.

"Jsem obr! A nebojím se ani čarodějů. Zrovna v létě jsem chytil čaroděje Ashana, který se snažil proplížit lesem, nedokázal vyřešit mé hádanky, a tak jsem ho snědl!" Kedrigern poskočil v sedle a jeho černý hřebec si odfrkl a pohodil hlavou, až se jeho stříbrný roh zlověstně zableskl na slunci. Muži Zeleného Hádankáře ucouvli. Kruh se rozpadl. Pak se věci začaly rychle hýbat. Kedrigern uslyšel tichý svist a když se otočil, uviděl, že Dyrax svírá v ruce meč. Ve vzduchu ucítil přítomnost magie a Zelený Hádankář rozhodil ruce, ale jeho kouzlo se roztříštilo o Kedrigernovo ochranné zaklínadlo, a než si obr uvědomil, co se stalo, soustředil Kedrigern všechnu svou moc do velkého transformačního kouzla, které vrhl před a kolem sebe na Hádankáře a jeho muže. V jediném okamžiku všichni zmizeli a zůstalo po nich jen nepatrné hemžení v trávě.

Dyrax se s mečem napřaženým k ráně divoce rozhlížel kolem a křičel: "Kam zmizeli? Co se s nimi stalo?"

Kedrigern mrkl, odkašlal si a odpověděl unaveným hlasem: "Jsou někde tady kolem. Proměnil jsem je v myšky."

"Keddie, jsi v pořádku?" volala Princezna, spěchajíc k čaroději.

"Je to dobré, má drahá," ujistil ji a slabě jí stiskl ruku. "Jsem jen trochu vysílený, to je všechno. Musel jsem do zaklínadla dát mnoho magie a udělat to rychle."

"Pojeďme odsud," naléhala.

"Ano, hned. Veď nás, Dyraxi."

Jeli trochu rychleji než předtím, protože chtěli být co nejdál od mýtiny, na kterou měli tak hroznou vzpomínku. Zpráva o Ashanovu osudu na ně dolehla jako šok a Kedrigern ji stále nemohl vypudit z mysli. Přes všechnu svou mohutnost a neohrabanost byl Zelený Hádankář v kouzlech velice rychlý a kouzlo, kterým se je snažil zasáhnout, bylo velice silné; kdyby Kedrigern nebyl tak opatrný a nezaštilil sebe i své přátele předem, mohlo to pro ně velice špatně skončit.

Ubohého Ashana musel zaskočit zcela nepřipraveného. Bylo to smutné pomyšlení a poskytlo Kedrigernovi látku k přemýšlení o vrtkavé štěstěně čarodějů a všeobecné nevěřivosti jednotlivých obyvatelů světa. Bylo dost těžké zajistit si bezpečí ve svém vlastním domě, ale vydat se na cesty do neznámých zemí, to byla čirá lehkomyšlnost. A to všechno jen pro jedinou kouzelnou hůlku. Pomyslel si, že přece musí existovat jednodušší způsoby, jak ji získat.

Avšak byla tu ještě Panstygia - nebo spíš Luisa. Pro princeznu v nesnázích člověk musel udělat, co bylo v jeho silách. Ne že by se zrovna teď dalo něco podstatného udělat. Zatraceně hloupý podnik. Stačila chvilková nepozornost a dopadli všichni jako Ashan, nebo ještě hůř.

Zbytek dne jel Kedrigern v zachmuřeném tichu. Princezna, která věděla, jak dokáže takové kouzlo čaroděje vysílit, ho po očku sledovala, ale jen ve vši tajnosti. Věděla, že ho pochmurné meditace docela těší, a tak ho nerušila.

Setkání s nebezpečím mělo podivuhodně ozdravný účinek na Dyraxe. Jako by se v sedle trochu napřímil. Oči mu zářily a jeho kroku se vrátila pružnost. Když večer připravoval tábor, našel si pohodlnější místo než obvykle, s výhledem na malý vodopád.

Princezna trvala na tom, že se o ochranné kouzlo na tuto noc postará sama a Kedrigern proti tomu nic nenamítal. Stále byl ještě unavený, cítil se slabý a byl rád, že ze sebe nemusí vydávat další magii. Šel spát hned po jídle a spal tvrdě jako malé dítě - dokud s ním Princezna nezatřásla a neprobudila ho.

"Někdo se blíží, Keddie. Cítíš to?" zašeptala ve tmě.

"Ano," řekl omámeně a protřel si oči. "Mnoho lidí. A blíží se rychle. Pojďme."

Dyrax vyskočil při jejich prvním slově, a tak jim trvalo jen chvíli, aby se znovu vydali na cestu. Těsně před úsvitem se dostali na vrcholek kopce. Kedrigern zavelel, aby zastavili, a obrátil svého velkého hřebce. Pak vytáhl medailon cechu a podíval se přes Hledáček pravdivého vidění v jeho středu.

"Co vidíš?" zeptala se Princezna dychtivě.

"Jsou tam muži v černém... velcí muži... dvaadvacet jich je... ne, dvacet sedm... třicet... třicet šest. Všichni statní a oblečení v černém. Kromě jejich vůdce jich je třicet šest a ženou se po naší stopě."

"Co budeme dělat?"

"Utkáme se s nimi s mečem v ruce a budeme bojovat až do posledního dechu!" zvolal Dyrax radostně.

"Zbláznil ses, Dyraxi? Utečeme!"

"Tohle je nebezpečné místo, mistře Kedrigerne. Nedaleko odsud se rozprostírá začarovaný les a v tomhle slabém světle můžeme snadno sejít z cesty."

"Princezna a já obvykle přítomnost magie vycítíme. Přímé nebezpečí nám v tomto směru nehrozí, Dyraxi."

"Mohla bych udělat malé kouzlo, abych spletla ty lidi, kteří nás pronásledují," nabídla se Princezna.

"Skvělá myšlenka - ale jenom velice malé, má drahá. Budu potřebovat několik dní, abych získal zpět všechnu svou moc, a nesmíme plýtvat tou tvou."

"Nemůžeme tu prostě zůstat a postavit se jim? Rád bych měl příležitost zemřít hrdinskou smrtí."

"Hrdinskou ano, ale sebevražednou ne," řekl čaroděj suše. "Utečeme, Dyraxi. Až budeš připravena, pusť se do toho kouzla, má drahá."

Princezna se obrátila k cestě a vyhrnula si rukávy. Pak se podívala na Kedrigerna a řekla: "Zmatu je jen na jeden den. Víc nebude třeba. Vlastně ani nevíme, jestli nás doopravdy pronásledují. Mohli by to být docela dobře i přátelé." "Velcí zamračení muži oblečení od hlavy až k patě v černém by sice mohli být přátelsky naladěni, ale nějak o tom pochybuji. Pusť se do toho, má drahá." Princezna rozpráhla své štíhlé paže. Zavřela oči a něco zamumlala příjemným, sotva slyšitelným hlasem. "Hotovo," oznámila, upravila si rukávy a odstranila si z očí zbloudilý pramínek vlasů. Kedrigern, který pozoroval jejich pronásledovatele Hledáčkem pravdivého vidění, ji vzal za ruku, políbil ji a pozvedl ve vítězném gestu. "Udělal jsi to skvěle! Jsem na tebe hrdý, drahá. Teď se tam jen motají a obviňují se navzájem, že sešli z cesty. Máme spoustu času jim uniknout." Jeli celé ráno a až v poledne si udělali krátkou přestávku, po které vyrazili ještě rychleji a stále na západ. K večeru ucítil Kedrigern ve vzduchu slabé chvění a přijel blíž k Princezně. "Cítím poblíž magii. Necítíš nic?" zeptal se. Rozhlédla se, zammula si ruce a nakonec řekla váhavě: "Ne, nic. Ale víš, že mi to pořád ještě moc nejde." "Chce to jen víc praxe," namítl. "Zdá se, že magie je někde tímhle směrem," řekl a máchl rukou doleva. "Pak pojedeme tamtudy," řekla Princezna, pozvedla černou hůl a ukázala jí doprava. "Vypadá to jako les, má drahá. Neproniknutelný. Pojedeme ještě chvíli a snad objevíme nějakou cestičku. Tudy. A Luisu mi můžeš zase dát. Staráš se o ni už od včerejška." "To mi nevadí, Keddíe. Ponesu ji, dokud se úplně nezotavíš," "No dobře, když myslíš... Poslyš, raději upozorním Dyraxe na tu magii. Nechceme přece, aby se do něčeho dostal," řekl Kedrigern a popohnal svého koně vpřed. Princezna se za ním dívala, jak objíždí nákladní koně a dohání Dyraxe. Kedrigern něco řekl a Dyrax odpověděl a zdálo se, že jejich rozhovor nabírá na živosti. Princezna kvůli vzdálenosti a hluku kopyt nic neslyšela, ale viděla jejich gesta, a usmála se. Muži mají pořád takové problémy domluvit se mezi sebou klidně a rozumně. Vždycky se tak hádají a srší emocemi. Pak se náhle vzduch zavlnil, jako když po klidné hladině rybníka přeběhne vlnka, a oba muži zmizeli. Přední nákladní kůň zařehotal, zastavil na místě a opatrně kopytem vyzkoušel půdu, ale pak se uklidnil a pokračoval v cestě. Neozval se žádný jiný zvuk a nebyl vidět žádný pohyb, jako by i vítr pojednou ustal; zůstalo jen slabé chvění ve vzduchu, které zmizelo v tu chvíli, kdy ho ucítila.

< Osm >

Princezna bez Kedrigerna

"A jéje," řekla Princezna tiše. Dojela na místo, kde naposledy viděla Kedrigerna a Dyraxe, a rozhlédla se všemi směry, pro jistotu i nahoru a dolů. Zmizeli beze stopy. Otisky kopyt jejich koní končily náhle, bez známky zápasu nebo zastavení, jako by se jediným krokem dostali z této roviny do nějaké jiné; což, pomyslela si Princezna, patrně taky udělali.

"Keddíe? Keddíe, slyšíš mě?" zavolala. Žádná odpověď se neozvala. "Pokud nemůžeš mluvit, dej mi znamení." Žádné znamení neviděla. "Keddíe, udělej něco! Cokoliv!" Nic se nestalo.

Přitáhla si plášť úžeji kolem sebe, jako by se jím chtěla ochránit, a pak ho odhodila, aby si odkryla křídla, pro případ, že by musela vzlétnout. Nákladní koně pokračovali kupředu a ona věděla, že je musí dohonit; ale nechtělo se jí opustit místo, kde zmizel Kedrigern. Možná, že byl v nebezpečí. Možná, že potřeboval její pomoc. Nebo byl možná v bezpečí, ale dělal si o ni starosti, stejně jako ona o něj. Mohl být nebo si myslit nebo cítit skoro cokoliv.

Pokusila se vcítit do Kedrigernovy situace a uhádnout, co asi udělá. Nebylo to k ničemu. Mohl se pokusit vrátit zpět, nebo dál pokračovat k Sténající řece nebo až do Zpívajícího lesa, protože čekal, že se tam spolu zase sejdou. Nacházela podpůrné argumenty pro každou z těchto možností, ale žádný ji nepřesvědčil natolik, aby ostatní zamítla. Náhle se jí začalo stýskat po někom, s kým by si mohla promluvit, kdo by jí pomohl zvážit alternativy, navrhnout jiné cesty, nebo ji jen uklidnit; ale byla sama uprostřed hlubokého lesa, na míle od přátel, pomoci a rady.

Tu si uvědomila, že není tak docela sama. Pozvedla černou hůl a trochu s ní zatřásla. "Luiso, chtěla bych s tebou mluvit," řekla.

Hůl v její ruce se pohnula. Ve vzduchu se ozvalo zazvonění a náhle místo ní držela velký černý meč. Byla to masivní zbraň stvořená pro silné zápěstí zkušeného šermíře a bojovníka, ale ona ji držela lehce a elegantně. A přestože měla vždycky - nebo alespoň pokud její paměť sahala - averzi ke zbraním a těm, kdo jimi vládli, přistihla se teď při myšlence, že by z ní s tímto mečem v ruce mohla být docela dobrá bojovnice. Když pak stiskla jílec a pozvedla meč do výšky, pocítila, že by byla velice dobrá bojovnice; přesněji řečeno, mohla by být nejlepší bojovnice na světě. Barbaři, loupeživí rytíři a protivní obři jako Zelený Hádankář by pod jejím mečem padali jako klasy pod kosou, kdyby se postavili na odpor mocné Princezně. Byl to slavnostní pocit.

"Volala jsi mě?" zeptala se Luisa chladným a věčným hlasem.

Princezna sebou trhla a zamrkala. "Ano, volala. Jde o Kedrigerna. Zmizel a Dyrax s ním. Jsme samy."

"Nákladní koně zmizeli také?"

"Ne. Šli vpředu."

"Pak bys měla vyrazit za nimi, než odejdou příliš daleko. Jejich náklad se ti bude hodit."

"Co když se sem však vrátí? Neměla bych tu raději počkat?"

"Kedrigern se sem nevrátí," řekl meč přesvědčivým hlasem. "Najde si cestu do mého království a bude čekat, že uděláš totéž. Určitě si nebude myslet, že budeš sedět na místě a čekat na něj."

"Ne, myslím, že ne. Určitě ne. Dokáže se o sebe postarat sám a čím dřív se dostaneme z lesa, tím lépe se budu cítit,"

řekla Princezna a pobídla svého průzračného koně.

"O svou bezpečnost mít strach nemusíš. Pokud se naskytne nutnost, abys mne použila, bude z tebe nejlepší bojovník na světě."

"To jsem pocítila už ve chvíli, kdy ses proměnila v meč, Luiso. Máš talent k dodávání sebedůvěry."

"To je od tebe hezké, že to říkáš. Člověku to udělá dobře, když cítí, že je užitečný. Ale když to všechno zvážím, stejně bych raději byla zase princeznou," řekl meč. Po chvíli dodala: "Pokud nastane nutnost, abys mne použila, doufám, že nezapomeň, že mě máš označovat jako Panstygii."

Nákladní koně dohonili poměrně brzy, ale Princezna si nebyla jista, co dělat dál. Byla vychována jako princezna, a ne jako koňář nebo pasák dobytka, nebo jak se vlastně nazývali lidé, kteří měli co do činění s velkými zvířaty. Všimla si, že se od prvního koně táhne po zemi provaz, a tak ho zachytila a pak jela nějaký čas vedle koně, držela provaz a cítila se poněkud hloupě. Takhle se to určitě nedělalo. Nakonec koně předjela a uvázala provaz na hrušku sedla. Několikerým ohlédnutím přes rameno se přesvědčila, že nákladní koně za ní jdou celkem ochotně a to jí dodalo trochu sebejistoty. Měla veškeré vybavení; cesta byla zřetelná a dala se snadno sledovat; Luisa jí pomůže vypořádat se s každým útočníkem, se kterým si neporadí pomocí své magie; kdyby došlo k nehoršímu, může prostě uletět. Kdyby jen měla jistotu, že Kedrigern je v bezpečí.

Kedrigern se o sebe samozřejmě uměl postarat, jak řekla před chvílí Luise. Jeho magie sice byla po setkání s obrem ještě na velice nízké úrovni, ale věděla, že se dokáže vzpamatovat velmi rychle a s podobnými situacemi měl už své zkušenosti. I ona se o sebe dokázala postarat, pomyslela si a připomněla si Grodze, toho rádobyuchvatitele, kterého proměnila v ropuchu a uvěznila v jeho vlastní holince. Vzpomínka na první velké kouzlo ji povzbudila, stejně jako vědomí, že se od té doby naučila pár nových. Všechno bude v pořádku, řekla si.

Její samolibost však zaznamenala vážnou trhlinu, když provaz náhle povolil, a ona, když se obrátila, uviděla, že nákladní koně zmizeli. Neslyšela žádný hluk a nikoho kolem neviděla. Žádní lupiči nevybíhali z lesa, ani neseskakovali s převíslých větví. Žádní zbrojnoši loupeživého rytíře nechytali jejího koně za uzdu. To nebyla práce lidských rukou. To mohla být jenom magie. Přitáhla si konec provazu a uviděla, že je hladký jako sklo. Ano, bezpochyby magie.

Nebyl to šťastný vývin událostí. Nákladní koně vezli všechnu jejich výstroj - stan, nástroje, potřeby na vaření - a také jídlo, kromě trochu suchého chleba a sýra, které měla v sedlové brašně. Bez koní byla bezmocná. Po chvilce uvažování připustila, že by nebyla ani o trochu méně bezmocná, kdyby jí koně a všechno ostatní zůstalo. Neměla ani tu nejmenší představu, jak je vyložit nebo s nimi udělat cokoliv jiného, kromě ježdění na nich. Nedokázala rozdělat oheň ani postavit stan, a přestože doma občas pekla moučnický z jemného listkového těsta, většinu vaření vždycky nechávala na Spotovi. Nikdy neměla potřebu se takovými věcmi zabývat, ani jako princezna, ani jako ropucha, ani jako čarodějova žena. A Luisa, jejíž životní zkušenosti byly limitovány zkušenostmi princezny a meče, jí asi také moc neporadí.

"Hezky se to zašmodrchalo," zamumlala Princezna.

"Mohlo to být horší," uklidnila ji Luisa. "Pokud jde o mě, myslím, že ti bez těch koní bude lépe. Jen by ses o ně musela starat."

"Ty to máš jednoduché, Luiso. Prostě se proměníš v hůl a máš vystaráno. Já musím najít vodu, místo na spaní, musím si rozdělat oheň a udělat něco se svým koněm... kdyby ještě ten zmizel, nevím, co bych si počala!"

"Řekla bych, že už zmizelý je," poznamenala Luisa pobaveně.

"Když je to správné světlo, tak je vidět docela dobře," odpověděla Princezna popuzeně. "Vážně, Luiso, to není legrace."

"Nerozčiluj se. Přinejhorším můžeš letět."

"Ano, myslím... ano, to bych mohla." Princezna si povzdychla. "Máš pravdu, Luiso, neměla bych se rozčilovat. Měla bych se raději soustředit na nalezení vhodného místa, kde bych strávila noc. Ostatním se budeme zabývat až ráno."

"To je ten správný postoj. Nikdy nesmíš zapomínat, že jsi princezna," prohlásila Luisa pevně.

Než se setmělo, našla Princezna velký dub s pěkným suchým dolíkem vysoko v koruně, kde mohla strávit noc když už ne v pohodlí, tak alespoň v bezpečí. Poblíž tekl potůček. Napila se, smyla si z rukou a z obličeje prach, naplnila si vodou láhev a napojila koně. Průzračný kůň se zdál docela spokojený, a tak ho uvázala na dosah vody a vyletěla do svého nočního útočiště. Tam si rozprostřela plášť, usadila se a povečeřela suchý chléb se sýrem a vodu.

"Není to lehké být princeznou," řekla smutně.

"Lehčí, než být mečem," opáčila Luisa.

"Jistě, to ano. Nebo být ropuchou, například. Je toho tolik, co nás neučili. Nemohu si vzpomenout na podrobnosti, ale jsem si jistá, že se mi dostalo klasického vzdělání princezen - vyšívání, dvorní etiketa, hra na loutnu, zpívání - a takové věci."

"A určitě taky tanec. Já měla taneční hodiny každé pondělí a čtvrtek, hned po recitaci. Nenáviděla jsem to."

"Určitě jsem se učila i tančit. Pořád si ještě pamatuji některé kroky. Jenže teď by mě zajímalo, k čemu to vlastně bylo dobré, Luiso?"

"Vylepšuje to držení těla. Alespoň mi to takhle vždycky říkala maminka."

"Já myslím praktický význam. Teď jsem tady v lese a kdybych neměla svá křídla a magii, byla bych naprosto bezmocná. Kdybych byla venkovanka, věděla bych, jak rozdělat oheň, vyrobit si přístřešek, chytit si něco k jídlu a uvařit si to. Věděla bych, co dělat s koňmi a jak zabránit, aby mi kouř nešel do obličeje, jak si udělat pohodlné lůžko z větví a listů, jak se řídit podle slunce a měsíce na stromech a ještě spoustu jiných užitečných věcí. Obyčejní lidé se to všechno učí. Proč ne my?"

"Oni se to učí - protože jsou obyčejní lidé," odpověděla Luisa váhavě. "A my ne - protože jsme princezny."

"To mi moc jako odpověď nepřipadá, Luiso."

"Na lepší jsem nikdy nepřišla," řekl meč. "Myslela jsem, že by ti to mohlo pomoci."

"Pak už sis sama musela položit stejnou otázku!" zvolala Princezna potěšeně.

"Úplně stejnou ne. Vždycky mne zajímalo, proč se já a Alice neučíme bojovat, a William ano. Království bylo v neustálém ohrožení a každý bojovník navíc by byl dobrý, ale moje maminka vždycky říkala: 'Na válčení jsou vojáci, Luiso. Oni bojují - protože jsou vojáci. Ty ne - protože jsi princezna.' Vždycky mě tím hrozně rozčilila. Zlost jsem si pak vybíjela na svém tanečním mistrovi."

"Bojovat ses však učila stejně, že?"

"Dívala jsem se, jak cvičí muži mého otce, a tajně jsem si to zkoušela. Můj bratr William mi dal meč a naučil mě všechno, co sám uměl. Učila jsem se rychle. Alice o takových věcech neměla nikdy ani páru. Prostě na to nebyla. Zajímala se o politiku. Takže když nás pak napadli, jeli jsme William a já v čele vojsk a Alice zůstala doma. Fungovalo to tak docela dobře, dokud se neobjevil ten prašivý Vorvas... ach, ten darebák!"

"Musel být hrozný," poznamenala Princezna soucitně.

"Všichni muži jsou hrozní. Jediní slušní muži, které jsem kdy potkala, byli můj otec a můj bratr William. Velice brzy jsem zjistila, že muži jsou na světě jen z jediného důvodu - aby tě při nejbližší příležitosti proměnili v něco odporného."

"Nechápu, jak můžeš říct, že jsou všichni hrozní, Luiso," namítla Princezna rozhořčeně. "Kedrigern sešel z cesty, aby se o tebe postaral. Nikdy by tebe nepotkal, kdyby nejel do Dendorriku hledat dárek pro mne. To je jen to, na co si teď vzpomínám."

"No... on je výjimka," připustila Luisa váhavě.

"To tedy určitě. Hamarak byl také docela slušný, ne?"

"Tak dobře. Dvě výjimky, ale většina mužů je absolutně nemožných. Nemohou prostě vidět princeznu, aby ji hned neproměnili v meč, v ropuchu nebo v růžový keř. Na nic jiného nemyslí."

"Takoví nejsou jen muži, Luiso. Mne proměnila v ropuchu bahenní víla, a znám jednu půvabnou malou princeznu - Laloree se jmenuje - kterou žárlivá čarodějka uvěznila mezi ohnivé stěny."

"Laloree aspoň zůstala princeznou. Neproměnila se v ropuchu."

"Tehdy ne. Až později."

"Aha!" vykřikla Luisa vítězoslavně. "Určitě jí to udělal nějaký muž!"

"Ne, muž ne. Ani žena. Způsobila to magická mlha. Udělala tehdy spoustu věcí, dobré i špatné. Naši koně byli docela normální, dokud je mlha neproměnila v... no, v to, čím jsou teď. Mne proměnila z ropuchy zpátky v princeznu, a navíc mi dala křídla."

"Myslela jsem, že tě proměnil tvůj manžel," zeptala se Luisa podezíravě.

"To bylo poprvé. Podruhé to udělala magická mlha."

"Zdá se, že jsi měla na kouzla opravdu smůlu."

"Měla. Dlouhý čas jsem střídala jedno za druhým." Princezna zmlkla a zadívala se do tmy, vzpomínajíc na ty dny; pak se napřímila a řekla: "Ale dostala jsem se z toho docela dobře, Luiso. Však vidíš sama."

Meč hned neodpověděl. Konečně řekl tiše: "Vlastně na tom teď nezáleží. Nikdy se nemohu cítit bezpečná. Chci říct, i když se z toho zakletí dostanu, mohu se ocitnout v magické mlze a proměnit se v kopí, pánev na smažení, nebo něco podobného." Obě byly nějakou dobu zticha, až si Luisa nakonec povzdychla a řekla: "Měla jsi pravdu. Není to lehké být princeznou, Princezno."

"Princi na tom nejsou o nic lépe," poznamenala Princezna smutně. "Zнала jsem jich dost, kteří byli proměněni v ropuchy, medvědy, labuť a různé netvory. Tvůj vlastní bratr je štit."

"Připadá mi to hrozně nespravedlivé. Člověk nikdy neslyší, že by se něco takového stalo králi nebo královně, nebo jiné šlechtě, a už vůbec ne obyčejným lidem. Vždycky je to krásná princezna nebo krásný princ. Co proti nám všichni mají?"

"Myslím, že prostě žárlí." Princezna si utřela prsty do listu, dopila poslední doušek vody a protáhla se. Pak se zavinula do pláště. "Půjdu spát, Luiso. Jsem unavená."

"Byl to pro tebe těžký den. Myslím, že zůstanu na chvíli na stráži. Jeden nikdy neví, co se na takovém místě může stát. Duby často přitahují podivná individua."

Princezna něco ospale zamumlala. Luisa, pevně usazená v rozsoše větve, obhlédla temný les. Skoro nic nebylo vidět ani slyšet, s výjimkou větru, který šuměl v korunách stromů. Byl to konejšivý, uspávající zvuk a Luisa se už už chtěla proměnit v hůl, když tu zahlédla v dálce záblesk světla. Na okamžik zmizelo a pak ho uviděla znovu; a pak zahlédla koutkem oka jiné světlo na opačné straně. Zdálo se, že se obě blíží k nim. Pozorně je sledovala, aby se o tom ujistila, a když se objevilo ještě třetí, pohybující se stejným směrem, rozhodla se vzbudit Princeznu.

Když jí pak vysvětlila situaci, řekla: "Pravděpodobně je to tlupa lupičů, kteří se scházejí, aby si rozdělili kořist. Nemusíš mít starost. Jen mě pevně sevři a uvolni se. O zbytek se už postarám."

Princezna utlumila dlaní zívnutí a zeptala se: "Co když jsou to ďáblové nebo démoni? Nebo čarodějnice? Jsme blízko zakletého lesa a teď je čarodějnická sezóna."

"Použij svou magii."

"Nevím, jestli se dokážu vypořádat se třemi. Hlavně, jedná-li se o zkušené čarodějnice. Čarodějnice z Ostrovů nebo Čarodějnice Chladných moří by se mnou byla hotova jedna dvě."

Luisa chvíli mlčela. Obě pozorovaly, jak se světla blíží ke stromu, a nakonec řekl meč tiše: "Tak buď prostě zticha a doufej, že si nás nevšimnou."

"Dobrý nápad," uznala Princezna. Posunula se ve svém útočišti, aby viděla na prostranství pod stromem, a Luisu upravila podobně. Pak už jen čekaly.

Před dubem se objevila postava v plášti a téměř okamžitě se k ní připojila druhá postava v plášti. Každá držela v ruce planoucí kouli. Položily je na zem, kde se okamžitě spojily v kaluž světla, která vzplála ještě jasněji, když k nim svou kouli přidala i třetí postava. Pak si všechny shrnuly kápě a odhalily rozčuchané bílé vlasy, svraštělé, bradavicemi

poseté tváře a špičaté brady. Lesem se rozlehl smích srdečného vítání.

"Vítej, sestro Čarodějnice Malých slizkých věcí! Kde jsi cestovala a co jsi viděla od našeho posledního setkání pod tímto ctihodným dubem?" zeptala se první příchozí. Jejím dotazu předcházelo a následovalo vzrušené kdákání ostatních dvou.

Druhá čarodějnice odpověděla: "Cestovala jsem k moři a způsobila jsem lehkou mořskou nemoc čtyřem tuctům a sedmi námořníkům. A kde jsi byla ty, sestro Čarodějnice Odněkud jinud, co jsi viděla a co jsi dělala?"

Po dalším kdákání poslední příchozí řekla: "Byla jsem na hradě krále od Temného jezera, kde jsem způsobila, že pukla střecha a všechny obtěžoval kouř z komína. A kde jsi byla ty, sestro Čarodějnice Bláta, a co jsi tam dělala?"

Čarodějnice, která přišla jako první, řekla: "Dělala jsem čarodějné kruhy, které způsobily, že se hrnčírům rozbíjely džbány a talíře, hospodyním kysl mošt a pálily se koláče a hospodským se kazilo pivo."

Kdákání pokračovalo, ale už mnohem méně nadšeně. Zvolna sláblo, až zmlklo docela a nastalo dlouhé ticho. Někdo si povzdychl. Jedna z čarodějnic řekla unaveným hlasem: "Zase jeden rok za námi."

"Je to nuda, co?" poznamenala jedna z jejích sester. "Mohla jsem docela dobře zůstat doma, sedět si u krbu a žvýkat kůrku chleba."

"Kdybych já měla kůrku chleba, seděla bych u krbu a žvýkala ji, to mi můžeš věřit."

"A to chození. Kdybych jen nebyla tak unavená z toho věčného chození. Není to špatné udělat tu a tam nějakou tu neplechu, ale už nejsem žádná holčička a pořád jsem se ještě nezmohla na pořádné koště."

"Koště? Já si nemohu dovolit ani kočku!"

"Už je to dávno, co jsem musela prodat svůj kotel, abych zaplatila nájemné za chýši."

"Podívejte se na můj plášť! Vždyť je to hadr. Hanba, říkám vám."

Vzájemné stížnosti pokračovaly v podobném duchu dál. Princezna a Luisa pozorně poslouchaly. Když se tři čarodějnice začaly hádat, která má nejvíce děr v botách a nejroztřanější šaty, zašeptala Princezna meči: "To asi nebudou moc zkušenské čarodějnice."

"Vypadá to tak," odpověděla Luisa.

Hovor dole už dospěl do toho stadia, kdy si každá z čarodějnic vedla svou, aniž by poslouchala, co říkají její sestry. Pomalu se dostaly do tripolární harmonie stěžování, které pomalu umlklo. Náhle se jedna z čarodějnic zvedla a poškrábala se.

"Možná, že se všechno obrátí k lepšímu," řekla nepříliš přesvědčivě.

"Slyšela jsi snad nějakou novinku? Jednou se přece musí stát něco, co nám poskytne příležitost k pořádnému darebáctví," řekla druhá.

"Někdo prý vyčistil Pustinu ztracených králů, to jsem slyšela. Přišel tam pár čarodějů a roztřískal všechnu tu magii na kousky."

"Ne! A proč to udělali?"

"Řekla bych, že se jenom tak chtěli předvést. Znáte čaroděje."

Na stromě Princezna jemně strčila do Luisy. "To mluví o mně a o Keddiem," zašeptala hrdě.

Jeden z hlasů dole řekl: "Bylo to hezké místo, ta Pustina ztracených králů. Strašná kouzla a kletby a čáry tam bublaly a vařily se... kolem se vždycky plazilo spoustu ďasů..."

"A démonů. Nezapomínej na demony."

"Ano, a taky spoustu démonů. Bylo tam krásně, tam v Pustině."

Nastalo ticho, přerušené tu a tam nostalgickým povzdechnutím. Pak jedna ze sester řekla: "Je to hanba, jak se ta stará místa mění. Člověk by mýsl, že čarodějové pro nás ostatní budou mít trochu porozumění."

"Je to zvláštní sebranka, ti čarodějové."

"Myslí jen na sebe, taková jsou. Vždycky jsem říkala, že čarodějové na nikoho neberou ohledy."

Princeznino chřipí se rozechvělo; stiskla však zuby a mlčela. Luisa jí tiše zašeptala: "Nevšímej si jich."

"Slyšela jsem, že se znovu objevil Rytíř prázdné pochvy. Potlouká se někde kolem s bandou svých věrných," řekla čarodějnice.

"Pěkný prostřáček to je."

"To ano. Stejně jako jeho otec. A jeho děda."

"Nikdy ji nenajde. Matka temnot se ztratila, už když jsem byla malá holčička. Nebo ještě dřív."

Luisa na ta slova poskočila. Princezna položila ruku na její jilec a jemně ji pohládila, aby ji uklidnila a zabránila jí vykřiknout. "Už jsem v pořádku," zašeptala Luisa po chvíli. "Lekla jsem se, když jsem uslyšela své jméno."

"Chápu, Luiso. Poslouchejme, co budou říkat dál," zašeptala Princezna.

Čarodějnicím se zjevně zlepšila nálada. Znovu se rozkvokaly a občas vybuchly jízlivým smíchem.

"Ach, ten Vorvas. To byl správný čaroděj," řekla jedna z nich vesele.

"V životě neudělal jediný dobrý skutek. Ten by se s Pustinou nikdy nešpinil, jedině že by ji chtěl udělat ještě horší."

"Byl to expert na vykazování princezen na jejich místo, ten Vorvas," poznamenala druhá a zahájila tím další spokojené kvokání.

"Ten drzý fracek Blamarde tu spí pro svou pýchu už skoro sto let."

"A ta dvě zrzavá dvojčata z hor. Vorvas jim ukázal, kde je jejich místo."

"Ale nejlepší to bylo stejně tady poblíž, v království Zpívajícího lesa, když proměnil tu krávu Luisu a její sestru a bratra a -"

"Vy ježibaby! Ztracené báby prašivé!" zaječela Luisa, až Princezně začalo zvonit v uších. Meč se rozvibroval zlostí.

"Připravte se na svůj konec! Já, Panstygia, Matka temnot, velký temný břit západu, se pomstím!"

S ječením a vriskáním se čarodějnice vrhly k zářící louži a vytáhly z ní své svítící koule. Pozvedly je vysoko do

vzduchu, pátrající po nějakém pohybu, rozhlížely se kolem a ukazovaly si do houští na všechny strany. "Tam! Ne, tamhle! Je to démon! Kde?" křičely.

"Tak, teď jsi tomu dala," řekla Princezna.

"Nemohla jsem se udržet," odpověděla Luisa a hlas jí stále přeskakoval nekontrolovaným hněvem.

"To jsem pochopila. Udělej mi laskavost a nech mě, abych od této chvíle jednala já. Sestoupím dolů a promluví si s nimi."

"Promluvit si s nimi? Rozsekáme je na kousky! Nic jiného si nezaslouží! Jen se uvolni, Princezno, a nech mě sekat a bodat."

"Žádné sekání nebude, Luiso. Ani bodání."

"Tak aspoň pár pěkných ran plochou meče. Prosím."

"Ty čarodějnice vědí věci, které nám mohou být užitečné."

"Hm... ale kdyby se o něco pokoušely, budu připravena."

"Dobře, Luiso." Princezna pevně sevřela meč a několikrát obletěla strom, aby tiše přistála za zády povykujících čarodějnic. "Hledáte někoho?" zeptala se

Otočily se a poplašeně vyjekly. V sálém světle kouli byl na Princeznu impozantní pohled. Stála vzpřímeně, v obou rukou svírala velký černý meč a tvářila se přísně. Čelenka se jí třpytila bledou září.

"To je kmotřička víla!" vykřikla Čarodějnice Bláta.

"Ty nebvají tak velké," namítla Čarodějnice Odněkud jinud.

"Nejde o to, jak je velká, sestro, ale podívejte se na ta její křídla. To jsou křídla kmotřičky víly, dejte na má slova."

"To, co má v ruce, nevypadá jako kouzelná hůlka."

Třetí čarodějnice záupěla: "To je Panstygia! Matka temnot!"

"Velký černý břit západu!" zaječela první.

Všechny tři začaly vískat a štěbetat jako o závod, rozhazovaly ruce v divokých zoufalých gestech a volaly něco o meči, kletbě a odplatě. Princezna je pozorovala tiše a nehnutě. Konečně všem třem sestrám došel dech. Zadívaly se na Princeznu pozorněji.

"Co tady dělá taková krásná a milá bytost jako ty?" zeptala se Čarodějnice Odněkud jinud sladce. "Polekala jsi nás," řekla Čarodějnice Bláta. "Ano. Nečekaly jsme, že mezi nás někdo jen tak vpadne, tady uprostřed lesa," dodala Čarodějnice Malých slizkých věcí a odhalila v křivém úsměvu svůj jediný zažloutlý zub.

"Zvláště ne někdo, kdo drží v ruce velký černý meč," řekla Čarodějnice Bláta.

"Myslím, že je pro tebe až moc velký, má drahá. Přesto ti sluší. Hodí se ti k vlasům," dodala druhá a její sestry horlivě přikyvovaly.

"Řekla bych, že musí být hrozně těžký. Tvé ubohé štíhlé ruce už musí být od té tíhy celé bolavé," řekla Čarodějnice Odněkud jinud starostlivě.

"Proč si ho neodložíš a neposadíš se sem k nám? Můžeme si trochu poklábosit," navrhla Čarodějnice Bláta.

"To by bylo opravdu báječné, no ne? Mladé lidi potkáváme teď zřídka a málokdy máme možnost si s nimi trochu pohovořit," přidala se Čarodějnice Malých slizkých věcí. "Pojď, má drahá. Zahod' ten starý ošklivý meč a posad' se k nám."

Meč se zlostně zachvěl. Princezna začala Luisu šeptem konejšit, dokud se neuklidnila, a pak řekla čarodějnicím: "To není žádný starý ošklivý meč. To je Panstygia, Matka temnot, jak samy dobře víte."

"Ale no tak, má drahá, v překvapení člověk vykřikuje různé hlouposti. Když jeden uslyší hlasy shůry a hned nato uvidí takovou rozkošnou malou bytůstku s velkým černým mečem v ruce... tak se těžko ovládne," řekla Čarodějnice Malých slizkých věcí.

"Teď, když ho vidím lépe," přidala se Čarodějnice Bláta a zastínila si oči rukou, "jsem na pochybách. Řekla bych, že ten meč nemá dost široký břit, aby to byla Panstygia."

Nocí zahřměl kovový hlas meče: "Prašivé ježibaby! Vězte, že jsem Panstygia a vrátila jsem se, abych se ujala svého království!"

"Ne! To nemůžeš!" zaječely podivné sestry unisono.

"Mohu a udělám to," prohlásil meč a Princezna k tomu dodala: "A já na to dohlédnu."

Čarodějnice byly těmito slovy jako omráčené. Civěly na Princeznu a její černý meč a pak se na sebe podívaly.

"Kouzlo bude zrušeno," řekla Čarodějnice Odněkud jinud zlomeným hlasem.

"Kletba pomine!" zasténala Čarodějnice Bláta.

"Naše moc bude zlomena!" zavyla Čarodějnice Malých slizkých věcí. "Musíme se jí zmocnit a sebrat jí ten meč!"

Obrátily se na Princeznu a napřáhly své kostnaté nice. Princezna si připravila meč. Luisa - nyní Panstygia - jí pohodlně ležela v ruce, dokonale vyváženě. "Nezkoušejte to, dámy. Víte, co ten meč dokáže," řekla Princezna suše.

Čarodějnice zaváhaly a ucouvly. Princezna o krok postoupila a pozvedla meč. To bylo na čarodějnice příliš. S křikem: "Utečme, utečme!" a "Spas se, kdo můžeš!" a "Zachraňme svou vlastní kůži!" popadly své svítilny a rozutekly se do temného lesa. Malá reziduální kaluž indukovaného světla plápolala a pomalu pohasínala, jako když se voda vsakuje do země.

"Zajímalo by mě, o čem to vlastně mluvily," řekla Princezna.

"Vypadá to, že jakmile pomine mé zakletí, stane se něco i s tímto stromem. Což bude jediné dobře," řekla Luisa.

"Škoda, že jsme se nedozvěděly víc, než utekly," povzddechla si Princezna.

"Co mohly víc vědět? Jsme blízko mého království a sám fakt, že se ty baby tak vyděsily, znamená, že mám slušnou šanci stát se zase sama sebou."

"Ale proč se vyděsily? Zdálo se, že jsou na tvém zakletí nějak závislé. Znalý Vorvase. Celá ta záležitost může být

daleko komplikovanější, než se zdálo."

"Odmítám dělat si starosti s blábolním nějakých ježibab desáté kategorie," prohlásila Luisa důstojně.

"A kdo je Rytíř prázdné pochvy? Ať už je to kdokoliv, zdá se, že tě hledá a pravděpodobně očekává, že budeš meč."

"Já zase doufám, že se zklame."

"Luiso, nezaujímeš k tomu všemu zrovna moc vstřícný postoj. Mluvíme o magii, zakletí o velkém potenciálu, které přetrvalo několik generací a nijak nezesláblo. Skutečně bys měla brát tyhle věci vážněji."

Luisa hned neodpověděla; pak řekla pohnutým hlasem: "Ach, Princezno, je tak hrozné být mečem a já bych opravdu moc chtěla být zase ženou! Jednoduše nedokážu přijmout možnost, že bych takto měla zůstat navždy. Nechci o tom slyšet a nechci na to ani myslet."

"No tak," řekla Princezna a pohladila Luisu něžně po jílci. "Já ti rozumím. Často jsem se cítila stejně, když jsem ještě žila v močálu. Také jsem nenáviděla být ropuchou."

"Pak musíš vědět, jak mi je."

"Ach ano, vím. A cítím s tebou, ale myslím, že stejně bylo horší být ropuchou. Chci říct, byla jsem jen jednou z mnoha ošklivých ropuch. Močál jich byl plný. Ty jsi aspoň něco zvláštního."

"Neříkej mi, o co hůř jsem na tom mohla být a jaké mám vlastně štěstí, Princezno. Nemyslím, že bych to mohla dlouho vydržet," zasyčela Luisa hrozivě.

"Dobře, Luiso. Myslím, že jsme obě unavené. Vylétneme nahoru a trochu se prospíme. Ráno vyrazíme brzy."

< Devět >

Kedrigern bez Princezny

Varování čtenáři

Následující kapitola obsahuje několik ošklivých scén a ten, kdo tuhle knihu čte pro radost a zábavu, by jimi mohl být rozrušen. Na druhé straně však ten, kdo tuto kapitolu přeskóčí, přijde o důležité informace a klíčové detaily týkající se Dyraxova života, užitečné, ale řídké se vyskytující hemonie a šokující zlovolnosti Vorvase Mstivého. Takže by bylo nejlepší přečíst si i tuto kapitolu, ale opatrně. A ne těsně před jídlem.

"A jéje," řekl Kedrigern tiše.

"Něco se stalo?" zeptal se Dyrax.

"Princezna je pryč. Musela odbočit do začarovaného lesa. Nákladní koně zmizeli také."

"Možná, že jsme odbočili my, mistře Kedrigerne. Tohle místo je divné."

"Jak to myslíš, divné?"

"Mám z něj divný pocit. Mravenčení. Jako by ze všech stran vál velice jemný chladný větřík, jenomže není opravdu chladno a je bezvětří."

Kedrigern se rozhlédl, nasál do nosu vzduch, pak se rozhlédl ještě jednou a pozorně si prohlédl oblohu, stromy a cestu: "Myslím, že máš pravdu, Dyraxi. Nějak jsme zabloudili, ale nechápu, jak k tomu mohlo dojít, aniž bych si toho všiml," přiznal čaroděj rozpačitě.

"Říkal jsi, že tvá magie je vyčerpána," navrhl Dyrax.

"Ale zase ne tak vyčerpána. Magii bych měl cítit vždycky. Jedině... možná, že tohle je velice jemná a složitá magie."

"Je velice stará. Alespoň se to říká."

Kedrigern popuzeně zavrčel. "Taky jsem to slyšel. Staré zakletí bez patřičné pravidelné údržby postupně ztrácí svou moc. Jenže tohle je pořád dost silné. Musel to být mistrovský kousek, když bylo nové."

"Možná, kdybychom jeli velice opatrně zpátky, odkud jsme přišli..."

"To by nebylo k ničemu. Do začarovaného lesa se dá snadno vejít, ale ven už to tak lehce nejde. Aby člověk unikl, musí zlomit zakletí."

"Mohli bychom zavolat tvou paní. Mohla by nám pomoci svou magií."

Kedrigern zavrtěl hlavou. "Neslyšely by nás. Tyhle věci jsou zvukotěsné. Jsem si jist, že nás v tuto chvíli volá, ale my nic neslyšíme. Nebo snad ano?"

"Vůbec nic."

"Tak vidíš." Kedrigern si zamyšleně zammul bradu a pak řekl: "Princezna je v bezpečí. Umí létat. Ovládá magii a má nákladní koně se vším vybavením. A kdyby došlo k nejhoršímu, má ještě Luisu. Takže uděláme nejlépe, když se soustředíme na to, abychom se odsud dostali a došli do království Zpívajícího lesa. Ona to jistě udělá a bude očekávat, že se tam s námi setká."

"Pak tedy plánuješ... jít dál? Tam?" zeptal se Dyrax přidušeným hlasem a ukázal na cestičku, která se před nimi ztrácela v temnotě.

"Nic jiného nám nezbyvá. Vlastně vůbec nezáleží, kterým směrem vyrazíme. Začarované lesy jsou v tom ohledu vždycky ošidné. Cesty v nich mají vlastní hlavu. Chtěl bych se odtud dostat tak rychle, jak jen to bude možné."

"Ano. Ano, jistě," přisvědčil Dyrax, ale stále se neměl k tomu, aby se hnul z místa.

"Tak co je s tebou? Ještě před chvílí ses nemohl dočkat, až se budeš moci bít s celým vojskem. Copak už nechceš zemřít hrdinskou smrtí?"

"Ano, ale dal bych přednost tomu vojsku. Kouzla mne znervózňují."

"Trocha kouzel ti neublíží, Dyraxi. Věř mi. Hned, jak zase načerpám síly, budu schopen si poradit se vším, co by nás mohlo potkat."

"Co když nás to potká dřív, než načerpáš síly, mistře Kedrigerne?"

Čaroděj sebevědomě mávl rukou: "Tak budu improvizovat. Nebo dostaneš příležitost zemřít hrdinskou smrtí." Popohnal svého velkého černého koně kupředu. Když ujel několik kroků, obrátil se a mávl na Dyraxe: "Tak pojď," zavolal srdečně. Mladík ho váhavě následoval a přitom se obezřetně rozhlížel na všechny strany a držel ruku poblíž jílice svého meče.

Ačkoliv navenek přímo sršel sebedůvěrou, byl si Kedrigern velice dobře vědom potencionálního nebezpečí, které jim hrozilo. Začarované lesy byly zpravidla místy, kde se mohlo přihodit doslova cokoliv. Skutečnost, že nikdo nevěděl, jak a proč a kam a od kdy je tento konkrétní les začarovaný, ho příliš nepovzbudila. Dokonce i na vrcholu svých sil by si nemohl být jist, že tudy projde bez úhony. Ale teď, vysílený po souboji se Zeleným Hádankářem, musel spoléhat spíš na štěstí než na své schopnosti.

Měl medailon; i to něco znamenalo. A cítil se už trochu silnější než minulý večer. Kdyby našel správné byliny, pomyslel si, mohl by obnovit svou magii a s ní by dokázal ochránit sebe i Dyraxe před největším nebezpečím, dostat se ke zdroji zakletí a vypořádat se s ním. Zpomalil a začal si víc všimát okrajů cesty. Dyrax se na něj zvědavě podíval, ale na nic se neptal. Když však takto ujeli skoro celou míli a Kedrigern už napůl visel ze sedla, zblízka si prohlížel každou květinu a nosem nasával vzduch jako ohař, Dyrax se neovládl.

"Děje se něco? Sešli jsme snad z cesty?" zeptal se.

"Ne, postupujeme velice dobře. Jen se dívám po bylinách."

"Po bylinách?"

"Ano. S bylinami se dá udělat spousta užitečných kouzel, když znáš ty správné. A když víš, co s nimi máš dělat."

"Myslel jsem, že byliny jsou dobré jen na to, aby člověku napravily zkažený žaludek nebo proti bolesti zubů a tak."

"Vůbec ne, milý hochu. S bylinami můžeš dokázat velké věci. Navíc je to hezká čistá magie. A když se kouzlo nepovede, můžeš je vždycky dát do salátu. S bylinami prostě nemůžeš neuspět."

Dyrax nedokázal vymyslet vhodnou odpověď, a tak jen přikývl. Dál jeli trochu rychleji, když tu Kedrigern najednou zajásal, zastavil svého oře a seskočil na zem, kde padl na kolena před zářivě zlatou květinou.

"Hemonie!" zvolal. "Pravá a nefalšovaná hemonie, Dyraxi. V plném květu jsem ji ještě ani neviděl!"

"A je ta hemonie užitečná, mistře Kedrigerne?" zeptal se Dyrax, když také slezl z koně.

"Je báječná! Hemonie je vůbec nejlepší proti všem zakletím a duchovním zjevením. Taký je dobrá proti plísni a vlhkosti."

"Opravdu? Nevadilo by, kdybych nějakou nasbíral? V případě, že bych se někdy vrátil domů, mohla by být užitečná při údržbě hradu. Můj otec vždycky říkal -" Dyrax se náhle zarazil a začal s očima sklopenýma trhat malé žluté kvítky.

Kedrigern si ho chvíli upřeně prohlížel a pak řekl: "Trhej je i s kořeny. V nich je jejich síla."

"Kořeny. Ano. Děkuji," odpověděl Dyrax s očima stále sklopenýma. "Pověz mi, mistře Kedrigerne, jak ses o té báječné rostlině dozvěděl? Nezdá se mi, že bych ji někdy viděl."

"Rostlinu už jsi možná viděl, ale určitě ne v květu. Aby kvetla, potřebuje zvláštní půdu. Po většinu času má tmavé listy, pichlavé jako bodlák. Velice nevzhledná. Slyšel jsem o ní od jednoho ovčáka. Moc na sebe nedbal, ale znal každou léčivou bylinu a užitečnou rostlinu na světě a rád o nich mluvil. Jednou mi ukázal vysušený kořen a řekl, že se jmenuje 'hemonie'. Na ochranu je lepší než divoký česnek, říkal, a to znamená hodně. Řekl mi, jak ji poznám, ale od té doby jsem ji nikdy neviděl tolik jako tady," řekl čaroděj a vyhrnul si rukávy. "Musím si jí natrhat pořádnou zásobu. Tvůj otec je král, že?"

"Ano, můj otec je Lutermine. Král -" odpověděl Dyrax, zaskočený nečekanou otázkou. Pak se zarazil a podíval se rozpačitě na Kedrigerna.

"Myslel jsem si to. Dobrý rod se těžko tají. Za to se přece nemusíš stydět, chlapče."

"Není to můj rod, za co se stydím, mistře Kedrigerne. Právě naopak, jsem hrdý na své rodiče a velice mi chybějí."

"Tak proč jsi je vlastně opustil?"

Mladík řekl vážným hlasem: "Nešťastně jsem se zamiloval, mistře Kedrigerne."

"To není u zdravého mladého muže nic tak neobvyklého. Ale právě to je ten čas, kdy potřebuje svou rodinu, aby se o ni mohl opřít."

"Ano, jenže oni čekají, že si budu chvíli zoufat, budu bledý a budu vzdychat a chodit po hradě jako tělo bez duše, a nakonec svůj žal překonám a najdu si novou lásku."

Kedrigern opatrně odhrabal hlínu od kořenů hemonie a poznamenal: "Řekl bych, že to tak obvykle chodí."

"Možná u jiných. Ale já vím, že už nikdy milovat nebudu. Jako princ mám své závazky a jako oddaný syn musím poslouchat své rodiče. A oni by mne chtěli ve státním zájmu oženit s nějakou hezkou mladou princeznou."

"Tak to zkus, Dyraxi. Možná, že budeš příjemně překvapen."

Mladík si povzdechl, smutně zavrtěl hlavou a přetrhl stonek hemonie. "Ne, šlechetný čaroději. Pro mne neexistuje žádná žena kromě spanilé Kressimondy."

"To je hezké jméno."

"Jméno, které plně odpovídá její výjimečné kráse," řekl Dyrax vášnivě. "Kressimonda, ach Kressimonda! Její vlasy mají barvu žhavého uhlí, oči má jako polední nebe v době zni, kůže jako mléko, dech má sladký a jemný jako vůně květin na rozkvetlé louce..."

"To zní báječně," zamumlal Kedrigern.

"Pružná je jako kočka, něžná jako laň, neposedná jako motýl, její smích je jako ptačí zpěv, hlas jako křišťálový zvonek v jarním vánku, má hedvábnou ručku, útlu nožku... ach, Kressimonda, Kressimonda!" zvolal mladík uchváceně.

"Ta dáma ti zjevně učarovala. Neexistuje nějaká možnost zkusit to u ní znovu?"

"Provdala se za jiného," odpověděl Dyrax pohřebním hlasem. "Přinucena svými vypočítavými rodiči, provdala se za chlupatého starce, bohatého pána, který žije ve skvělém paláci, kde jedí ze zlatých talířů přibory posázenými diamanty."

Tak jsme byli my, kteří jsme se milovali už od dětství, kteří jsme si přísahali věčnou lásku, ještě když jsme stěží dokázali vyslovit svá jména, odtržení jeden od druhého. Hrabivostí svého otce byla vržena do náručí starého lakomce."

"Jak starý je ten lakomec? Možná že je to jen otázka času, roku nebo dvou..."

"Je mu už alespoň osmadvacet. Možná i třicet," řekl Dyrax opovržlivě.

"Aha. To bys mohl čekat dlouho."

"Nejsem ten, který čeká, mistře Kedrigerne. Hned, jak jsem se dozvěděl o Kressimondině svatbě, vzal jsem svůj meč a vyjel na hrad toho darebáka. Probil jsem se stovkou zbrojnošů, než jsem se k ní dostal, a zvolal mocným hlasem: 'Přišel jsem si pro tebe, Kressimondo! Tvé trápení skončilo! Odvezu si tě s sebou do své tvrze v horách a tam budeme žít šťastně až do konce svých dnů!'"

"A...?" zeptal se Kedrigern dychtivě.

Dyrax vzdychl tak hluboce, až se zdálo, že z jeho těla unikl všechn vzduch i naděje. Divoce utrl trs hemonií a setřásl z něj hlínu tak vehementně, že se kolem rozsypaly okvětní lístky jako zlatý déšť a několik hrudek zasáhlo i Kedrigerna. Po dlouhé odmlce řekl Dyrax přeskakujícím hlasem: "Řekla mi, že její muž je k ní milý, štědrý a velice ji miluje. Mluvila o jeho skvělém smyslu pro humor. Řekla, že jsou spolu šťastni, a vyjádřila své přání, abych se jim oběma stal bratrem. Její slova mne zasáhla přímo do srdce, mistře Kedrigerne. Opustil jsem hrad se srdcem zlomeným, ale ještě před tím jsem prohlásil před všemi přítomnými, že nemiluji nikoho jiného než Kressimundu a že si nikdy žádnou jinou nevezmu. Řekl jsem to před svědky, mistře Kedrigerne, a nemohu to vzít zpět."

"Jsou tu polehčující okolnosti. Řekl jsi to v silném afektu."

"Ne, mistře Kedrigerne. Svému slovu dostojím a získám svou Kressimundu zpět. Má čest si to žádá. Musím být pevný."

"Když myslíš, Dyraxi. Je to tvůj život. Jak jsi na tom s hemonií?"

"Mám jí dost. Víc, než unesu."

"Vezmu si všechnu, kterou nechceš. Znáám několik lidí, kteří by byli velice rádi, kdyby měli jedinou snítku. Jsi připraven jet dál?"

"Připraven, mistře Kedrigerne. Říkal jsi, že nás tahle rostlina ochrání proti zakletí?"

"Samozřejmě. Jen ji nos na holém těle, nebo si ji pověs na krk," řekl čaroděj, zatímco plnil rostlinami sedlový vak. Pak vybral jednu, očistil ji prsty a uvázal kolem řetězu, na kterém měl medailon. "Takto. Nebo si ji zastrč do opasku. Jenom se přesvědči, že se dotýká tvé holé kůže."

Nasedl na svého černého hřebce, který se spokojeně pásal u cesty, a vyrazil. Nyní už se cítil mnohem jistější a bezpečnější. I Dyrax vypadal sebejistěji a jeho rozhlížení teď bylo spíš vyzývavé než vystrašené. Takto jeli až do odpoledne, kdy se dostali k slibnému místu na odpočinek; země tam byla suchá a rovná, kolem bylo hojně dřeva na oheň a nedaleko tekla potůček.

"Připadá mi to jako docela dobré místo na noc," poznamenal Dyrax.

"Vypadá hezky. Cítíš ve vzduchu nějaké mravenčení?"

"Vůbec žádné."

"Ani já ne. Pak tu musí být bezpečno."

A bylo. Rozdělal oheň, připravili si ze svých skromných zásob prostou večeři a pak spali bez jakéhokoliv vyrušení až do úsvitu. Ráno se umyli v potůčku, ale pít vodu se z něj neodvážili, a tak k tomu účelu použili raději vodu, která jim zbyla v lahvicích. Po chvatné snídani se znovu vydali na cestu.

Zakrátko vyjeli z lesa na otevřené prostranství pokryté šedobílým strništěm. Vypadalo to skoro jako čerstvě pokosené pole, až na to, že strniště, místo aby bylo suché a křehké, vypadalo docela živě. Krátká stébla se neustále vlnivě pohybovala.

Jejich cesta vedla přímo středem pole a dělila koberec vlnících se stvolů na dvě půlky. Kedrigernův kůň po ní vykročil klidně, ale Dyraxův se začal vzpínat, divoce koulet očima a stavět se na zadní.

"Nechce jít dál, mistře Kedrigerne. Bojí se," zavolal Dyrax na čaroděje.

"Čeho by se bál? Je to jen prázdné..." Kedrigern se podíval na strniště pozorněji a jeho hlas ztlchl. Pokynul Dyraxovi, aby zastavil, a sám sesedl z koně a sklonil se.

Nebyla to pokosená stébla. Byly to prsty.

Kedrigern polkl a olízl si náhle úplně suché rty. Pak řekl tlumeným hlasem: "Dyraxi, myslím, že bude lépe, když svému koni zakryješ oči a převedeš ho. A drž se cesty. Dávej si pozor, abys z ní nesešel a nešlápl na ty... do toho strniště." Dyrax se na nic nevyptával a zachoval se podle čarodějovy rady. Pole přešel, aniž se díval doprava nebo doleva, oči strnule upřené na záda Kedrigerna, který šel před ním.

Kedrigern, ačkoliv se snažil budít zdání klidu, byl vyděšen. Ty černající nehty a loupající se hnijící maso ho silně rozrušily. Pole prstů mrtvých mužů - a mrtvých žen a dětí, soudě podle velikosti některých z nich - to bylo něco velice odporného. Jako by nebyl dost zlý pohled na to, jak trčí všude kolem ze země, prsty se vlnily, jako by mu mávaly a zvaly ho k sobě. Ať už to místo zaklel kdokoliv, byla to velice ošklivá kletba, s jakou se člověk neseťkává rád, když je jeho vlastní magie natolik vyčerpána.

Navíc se musí kvůli Princezně dostat ven co nejdřív a neměl jinou možnost, než najít zdroj zakletí a neutralizovat ho. Jak to udělá, nevěděl, ale čím víc přemýšlel o tom poli hnijících prstů, tím míň měl chuť setkat se s jeho tvůrcem. Doufal, že ho dál nečeká příliš mnoho takových demoralizujících pohledů.

Bohužel, jeho naděje se nesplnily. Přesvědčili se o tom krátce poté, co znovu vešli do lesa.

Cesta se rozšířila, a tak mohli jet bok po boku. Navzdory své blízkosti byli oba zticha. Kedrigern se snažil vylovit z paměti co nejvíc informací o hemonii a Dyrax přemýšlel, jestli na tom poli viděl doopravdy to, co se bál, že viděl, a doufal že ne, ale přitom si byl až příliš jist, že ano. Zahlédl to pouze koutkem oka, ale stále na to nemohl zapomenout.

Potřeboval si pořádně odpočinout a čím dříve, tím lépe. Na malé vyvýšenině u cesty stál velký osamělý strom, obklopený mýtinou, a Dyrax na něj ukázal.

"Mistře Kedrigerne, tohle mi připadá jako dobré místo na malý odpočinek," řekl.

"Cože? Ach ano, odpočinek. Dobře. Pod tím velkým stromem?"

"Ano. Vypadá to tam čistě a je tam rozhled na všechny strany."

"Uvažuješ velice předvídavě, Dyraxi," řekl Kedrigern, zkoumavě si prohlížeje místo, o kterém mluvili. "Mimochodem, co bys řekl, že je to za strom?"

"Těžko říct. Vypadá to jako... dub, řekl bych."

"Ale podívej se na ty plody. Co to je, jablka?"

"To přece nemůže být jabloň. Jabloň vypadá jinak. A plody jsou příliš velké. Možná, že to je..." Dyrax přijel blíž a náhle zděšeně vykřikl, sklouzl z koně a začal divoce zvracet u okraje cesty. "Ach, mistře Kedrigerne," řekl slabým hlasem, když se trochu uklidnil. "Něco takového jsem ještě neviděl... To je... To jsou..."

Kedrigern ho konejšivě poklepal po rameni a pak popohnal svého koně blíž. Bylo to ještě horší, než se obával. Nebyly to plody; na větvích visely lidské hlavy s opuchlými obličejí oběšenců a jejich oči doširoka rozevřené ve smrtelné agónii se k němu pomalu obracely. Ústa mely dokořán a pomalu pohybovaly rty, ale nevydávaly žádný zvuk kromě sotva slyšitelného přidušeného chroptění. Kedrigern se přinutil odvrátit zrak. Když uviděl, co leželo na zemi pod stromem, křečovitě zavřel oči, těžce polkl a jen stěží ovládl svůj vzpouzející se žaludek. Ty pokroucené načervenalé plátky nebyly spadané listy, ale jazyky. Jeho velký černý kůň k nim přičichl, zafrkal a ucukl hlavou, až se jeho stříbrný roh zableskl na slunci.

"Můžete mluvit? Zlomím tohle zakletí, když budu moci, a osvobodím vás," zavolal Kedrigern na hlavy, které se nad ním kolébaly. Neodpovídaly, jen tiše bolestně kvílely. Obrátil se a připojil se k Dyraxovi.

"Nic podobného už nesnesu, mistře Kedrigerne," přiznal se roztřesený mladík.

"Ani já ne," odpověděl Kedrigern.

"Co budeme dělat?"

"No, tady zůstat nemůžeme."

"Ne!" vykřikl Dyrax důrazně.

"Tak půjdeme dál."

"Kam? Je to čím dál horší. Představ si, co leží před námi!"

"Přemýšlel jsem o tom, Dyraxi. Věř mi, přemýšlel jsem o tom. Ale nemáme na výběr."

Dyrax mlčky sklopil hlavu. Pak nasedli na koně a jeli dál. Žádnou další hrůzu už na cestě neviděli. Až do poledne pokračovali bez dalších příhod, pak se zastavili, aby se najedli a odpočinuli si. Na další cestu vyjeli už v trochu lepší náladě. Neujeli daleko, když Kedrigern zastavil svého koně a obrátil se na Dyraxe.

"Cítím chvění ve vzduchu," oznámil mu vzrušeně.

"Já necítím nic."

"Ale já ano. Nedá se to přehlédnout. Mé síly se obnovují. Hemonie zabrala."

"Co to bude tentokrát, močál vnitřností?" zeptal se Dyrax s obavami.

"Cítím spíš kouzlo víly. Nic odporného."

Dyrax přikývl a dál jeli mlčky. Zanedlouho přijeli na vršek, ze kterého uviděli skvělý palác, ježící se věžemi a věžičkami ze zářivě bílého kamene, který se zvedal z ostrůvku uprostřed jezera, obklopeného vysokými stromy. Nebyl to nijak zvlášť velký palác a vůbec nevypadal hrozivě ani nedobytně. K jeho bráně vedl z protějšího břehu široký most a padací most byl spuštěný.

"Myslíš, že tam žije nějaká lidožravá obluda?" zeptal se Dyrax. Jeho hlas zněl mnohem méně sebevědomě než předtím, když vešli do začarovaného lesa.

"Těžko říct," odpověděl Kedrigern zamyšleně.

"Nebo obr?"

"Jestli tam bydlí obr, tak tam má ztraceně málo místa," odpověděl Kedrigern a sáhl pro svůj medailon.

"Doufám, že je to něco, čemu se mohu postavit s taseným mečem a vykonat hrdinský čin," řekl mladý muž dychtivě.

Kedrigern se na zámek podíval Hledáčkem pravdivého vidění. Prohlédl si věžičky, bránu a dlouho se díval na sochy, kterých tam byla možná celá stovka, a které stály v různých výklencích a ve skupinkách v parku. Byly to sochy mužů a žen v uctivých a pietních pózách; docela určitě to byli svatí. Zamrkal, protřel si oči a s úsměvem se obrátil na Dyraxe:

"Bojím se, že nebudeš mít příležitost vykonat hrdinský čin, hochu, a dokonce se nejspíš ani nezapotíš."

"Jak to myslíš, mistře Kedrigerne?"

"Uvidíš. Pojďme."

Kedrigern popohnal koně z vršku a Dyrax se vydal za ním. Podkovy jejich koní zaklapaly na kamenném mostě, zabubnovaly na padacím mostě a nakonec zazvonily o dlažbu nádvoří, kde zůstali stát. Všude byl klid. Nikdo se je nepokusil zastavit. Čekali několik minut, ale neobjevil se nikdo, kdo by s nimi chtěl bojovat. Nic nena-rušilo mrtvé ticho.

"Divné místo, mistře Kedrigerne," řekl Dyrax a dotkl se rukou jílce svého meče.

"Jen začarované."

"Jaké jsou to čáry? Jaká příšera nebo zloduch tady bydlí, že se neodvažuje ukázat nám svou tvář? Jsem zde, já, Dyrax, syn Luternův, a vyzývám vás na souboj!" zavolal silným hlasem. Ozvěna se odrazila od zdí a věžiček a pořád se neukázala žádná známka života.

Kedrigern sesedl a odvedl svého koně ke stájím. Uvnitř leželo v nehybných pózách několik koní, pacholků a pár koček.

"Zbabělá vražda!" vykřikl Dyrax a tasil svůj meč.

"Mrtví muži nechápou," namítl Kedrigern. "Podívej se na ně. Všichni dýchají." Jako na potvrzení jeho slov změnil jeden z pacholků svou polohu u kočka šklubla packou, jak ve snu pronásledovala imaginární myš. "Je to uspávací kouzlo, to je vše."

"Pak je musíš odčarovat."

"Ne," řekl čaroděj a zavrtěl hlavou. Pak se usmál. "Ty je musíš odčarovat."

"Já? Já nejsem čaroděj."

"Tohle kouzlo většinou vyžaduje krásné prince. A ty jsi nejen princ, ale i docela slušně vypadající hoch, takže plně vyhovuješ."

"Jaký hrdinský čin musím vykonat?"

"Někde v zámku docela určitě spí princezna. Až ji najdeme, políbíš ji a kouzlo se tím zlomí."

"To je všechno?" zeptal se Dyrax schlíple.

"To je všechno. Nic to není."

"Samozřejmě, že to nic není. Políbit spící dívku není moc velký hrdinský čin."

"Ale věř mi, že ti za něj poděkuje. Pusťme se do toho. Ty běž nahoru a já se porozhlédnu v přízemí," řekl Kedrigern a zamířil k nejbližším otevřeným dveřím, které vedly do kuchyně.

Dyrax vyběhl nahoru po schodech a pustil se do hledání, ale Kedrigern otálel v kuchyni, fascinován tím, co viděl. Ve velkém krbu hořel oheň a nad ním visel kotel s bublající vodou. Jak dlouho už ten oheň hořel a voda v kotli vřela, to se nedalo říct, ale vody bylo v kotli stále až po okraj a oheň stěží strávil nejbližší poleno. To byla jemná čarodějnická práce.

Na druhé straně místnosti uviděl jinou věc, která potěšila jeho srdce odborníka. Umývač nádobí přeléval horkou vodu z jednoho vědra do druhého nehybným proudem, ale horní vedro bylo stále napůl plné a na podlaze pod ním nebyla jediná kapička. To zaklínadlo bylo dílem umělce, pomyslel si Kedrigern obdivně.

Z kuchyně se dostal do velkého sálu. Přepychově oblečené dámy a pánové jemných rysů leželi na podlaze tam, kde je zastihlo kouzlo, a hlasitě chrápali, jako když řeže pilou. Král a královna, důstojně vyhlížející pár, se stulili na svých trůnech s hlavami v dlaních v téměř identických polohách. Princeznu však nikde neviděl.

Pak Kedrigern nahlédl do malé místnůstky sousedící se sálem. Znovu byl uchvácen promyšleností a detailností tvůrce zakletí, protože na stolku stála svíce, která stále hořela, aniž by spotřebovávala vosk. Kedrigern se potěšeně usmál a pomyslel si, jak zřídka dneska člověk vidí tak profesionálně provedené kouzlo. Po těch odpornostech, kterých byl svědkem v lese, to byla opravdu vítaná změna.

Za stolem seděl s hlavou skleslou a s perem v ruce starý písař, uspaný v půli věty. Kedrigern, kterého vždycky zajímalo, co lidé považují za tak cenné, aby to zapisovali, mu nakoukl přes rameno. Sotva přeběhl očima po rozepsaném textu, vykřikl úžasem, protože zahlédl známé jméno. Nalistoval začátek pasáže a začal číst.

Tehdy Vorvas, zvaný Mstivý, přišel na zámek Cent Saints, aby se ucházel o ruku princezny Blamarde, která byla vyhledávána bardy a umělci, jež toužili spatřit její tvář, aby ji zvětčili svým uměním. Vorvas chtěl získat její lásku a těšit se její krásou. Její otec král, jehož moudrost nebyla menší než mstivost Vorvasova, se ale obával ho odmítnout, navzdory odporu své ženy, žalu krásné Blamarde i pláči a bédování všeho lidu. Blamarde, která cítila, že je ztracena, stanula před Vorvasem a takto mu pravila: "Špinavý starý čaroději, pácheš jako plná žumpa a raději zemřu, než bych byla tvou ženou. Pohrdám tvou mocí i strachem, který před tebou všichni mají." A on jí odpověděl: "Pak tedy zemřeš a všichni kolem zemřou s tebou," a vyslovil zaklínadlo, v jehož důsledku krásná Blamarde padla bledá k zemi a byla odnesena na své lože. Vorvas zmizel a všechny v zámku Cent Saints zachvátila hrůza. Královna si však vzpomněla na slib, jenž jí dala dobrá víla Zickoreena, kterou pozvali na Blamardiny krtiny a obdarovali ji zlatým šálkem a lžičkou a jídlem z královnina vlastního talíře, že přijde princezně na pomoc, až to bude potřebovat nejvíce; a tak poslala Zickoreeně vzkaz a pozvala ji do zámku. Víla přišla, vyslechla výčet Vorvasových zlých činů a řekla: "Nebojte se, neboť Blamarde bude žít. I když nemám moc, abych zlomila sílu kouzla toho zlého muže, mohu ho zmírnit a udělám to. Krásná Blamarde nezemře, ale bude spát sto let a všichni kolem budou spát s ní. Až tento čas vyprší, přijde na zámek Cent Saints krásný princ a s ním velký a mocný čaroděj, na jehož radu princ princeznu políbí a zlomí tak její zakletí. A od toho dne se zámek bude jmenovat Cent Sans Sens, neboť tu budou všichni sto let hluboce spát." Když víla pronesla tato uklidňující slova, zmizela, aniž vyčkala díky. Král nařídil připravit všechno na dlouhý spánek a přikázal

Zápis náhle končil malou kaňkou u posledního slova, kam dopadlo pero starého písaře zasaženého spánkem. Kedrigern dočetl s velkým uspokojením. Cítil kouzlo víly a také to kouzlo víly bylo; jeho síly se rychle obnovovaly. A protože se text zmiňoval o Vorvasovi, nemohlo být Luisino království daleko. Zdá se, že konečně nastal obrat k lepšímu. Vyšel z místnůstky a rozhlédl se, kde pátrat dál, když tu uslyšel křik. Vydal se za hlasem a sotva doběhl k patě schodiště, objevil se nahoře Dyrax, který divoce mával rukama a tvářil se trochu zmateně. "Mistře Kedrigerne, našel jsem ji!" volal. "Našel jsem spící princeznu! Rychle, tudy!"

< Deset >

Král bez královny

A co dělal Hamarak, zatímco Princezna a Kedrigern čelili dobré i zlé magii? Po pravdě řečeno, skoro nic.

Když poprvé spatřil Berrian, byl jejím zjevem uchváten. Berrian byla hezká dívka a zdálo se, že Hamaraka zbožňovala. To pro něj bylo něco úplně nového a docela se mu to líbilo. Jeho dřívější zkušenosti s hezkými děvčaty nebyly příliš povzbuzující. Mnoho jich za svůj život neviděl. A ty, které viděl, ho buď ignorovaly, nebo si z něj dělaly legraci, nebo mu říkaly, aby šel pryč. Berrian byla docela jiná.

Někde v zadním koutku Hamarakovy mysli se skrývalo vědomí, že pokud by si chtěl začít s nějakou ženou něco vážného, měla by to být princezna. Koneckonců, byl přece král a od krále se očekávalo, že se ožení s princeznou. Když se král rozhodne oženit se s husopaskou nebo hezkou pekařovou dcerou, vždycky se nějak ukáže, že husopaska nebo pekařova dcera byla vlastně celou tu dobu přestrojená princezna. Ve všech pohádkách, které kdy Hamarak slyšel, to takhle fungovalo. Nikdy nepřišel na to, proč tomu tak bylo, ale v pohádkách už to tak prostě chodilo.

Nepřipadalo mu nijak pravděpodobné, že by Berrian byla přestrojená princezna. Přesto by však dal přednost svatbě s Berrian před svatbou s nějakou princeznou.

Hamarakovy zkušenosti s princeznami byly omezené. Luisu navzdory společnému cestování moc dobře nepoznal.

Kromě toho Luisa byla meč. Ani od krále se snad nečekalo, že se ožení s mečem. Jediná další princezna, kterou znal, byla čarodějova žena s křídly. Připadala mu docela hezká, ale v určitých ohledech byla stejná jako Luisa: ráda zařizovala všechno po svém. Zdálo se, že čaroděj to ještě nepostřehl, ale Hamarak ano.

Berrian taková nebyla.

Samozřejmě, bylo třeba myslet i na věno. Král se vždycky ožení se ženou, která mu přinese země a hrady a truhly zlata, nebo alespoň sňatkem docílí podepsání nějaké důležité státnické nebo mírové smlouvy. V Berrianině případě budou pravděpodobně jediným dědictvím pekařské výrobky. Budou jistě báječné, ale chléb, rohlíky, rozinkové bochánky, koláče a vdolky nejsou totéž, co hrady a provincie.

Ve skutečnosti, pomyslel si Hamarak, jsou daleko lepší. S moučníky je určitě méně starostí než se zeměmi plnými chamtivé šlechty, nešťastných sedláků, lupičů, zakletí a podobných věcí. Vždyť jen s řízením Dendorriku měl práce dost a dost. Problémy jsou dokonce i s truhlami zlata a šperků, protože budiž v lidech závist a svádějí k nájezdům, nebo dokonce invazím. Lístkové cukroví naproti tomu nikomu neublíží.

Kralování je osamělá záležitost a hrad byl smutným místem. Berrian měla schopnost dělat všechno kolem sebe nějak hezčí. A nač bylo člověku, že je čarodějem, bojovníkem a králem, když byl osamělý a nemohl si dopřát mít kolem sebe hezké věci? Tato otázka nedávala Hamarakovi spát.

< Jedenáct >

Spánek beze snu

"Jmenuje se Blamarde. Hezká, že?" řekl Kedrigern. Stál vedle Dyraxe a prohlížel si spící princeznu.

Blamarde ležela na velké, pohodlné posteli. Překrásně vyšívanou příkrývkou měla vytaženou až k ramenům. Hlavu měla nakloněnou na stranu a rty lehce pootevřené. Dlouhé zlaté vlasy měla rozprostřené na polštáři jako svatozář. Jednu ruku měla přitisknutou k obličejí, prsty pevně sevřené v dětsky bezbranném gestu.

"Takhle jsem ji tu našel, mistře Kedrigerne. Ani jsem se jí nedotkl," řekl Dyrax rozpačitě.

"To bylo od tebe hezké, že jsi na mne počkal, Dyraxi. Tak se do toho pusť. Polib ji. Zlom kouzlo. Ať se všechno kolem zase rozhýbá," řekl čaroděj.

Dyrax se váhavě díval střídavě na čaroděje a na princeznu. Přeslapoval z jedné nohy na druhou, ale k Blamarde se nepřiblížil. Nakonec řekl: "Musel bych vlézt do její postele."

"Řekl bych, že ano."

"Ale když se všichni probudí a najdou mě v princeznině posteli, jak ji líbám..." Dyrax potřásl hlavou a odstoupil od lůžka. "Mám svou čest, mistře Kedrigerne."

"Pak se zachovej jako čestný muž. Ožení se s ní."

"Ale vždyť ji nemiluji! Miluji jinou. Vždycky budu milovat krásnou Kressimundu, vždycky, vždycky, mistře Kedrigerne!"

"Nebuď tak tvrdohlavý. Blamarde je krásná a tohle je moc hezký zámek. Ti dole mi připadají jako docela sympatičtí lidé. Mimo to jsi čestný princ a máš povinnost pomáhat princeznám v nesnázích."

Dyrax se na okamžik zamyslel. Přistoupil blíž k posteli, podíval se na Blamarde a řekl: "Ona je blondýnka. Já mám rád rudovlásky. Kressimonda měla vlasy jako podzimní nebe při západu slunce."

"Blamarde je má jako spředené zlato. Polib ji."

Po dalším zkoumání se Dyrax obrátil k čaroději a řekl zmařeně: "Je příliš hubená."

"Je štíhlá jako proutek, milý hochu. Útlá. No tak, polib ji."

Dyrax stále váhal. Rozpačitě si pohrával s prsty a nakonec jimi začal nervózně bubnovat na jílec svého meče. "Má suchou kůži," zamumlal.

"To je prach," namítl Kedrigern. Sklonil se nad spící princeznou a lehce dýchl na její tvář. Ve vzduchu zavířil malý obláček prachu. "Vidíš? Prach. Leží tady už velice dlouho."

"Má směšný nos."

"Je to roztomilý nosík."

"A je pihovatá. Podívej se na ty její pihy."

"Jsou rozkošné. Je to velice půvabná dívka, Dyraxi. Co se to s tebou děje? Kdybych já byl o sto padesát let mladší a smělý princ, nedostali by mě od ní ani párem koní. Přestaň si vymýšlet a polib tu dámu."

Dyrax vybuchl zoufalým hlasem: "Když ji políbím a ona se probudí, budu zavázán svou ctí, abych se s ní oženil! A já se nechci k nikomu vázat! Políbit spící princeznu, to není nijak zvlášť hrdinský čin. Já chci zabít draka nebo se postavit ozbrojené hordě nebo něco na ten způsob. Takhle bych se musel usadit."

"Ozbrojené hordě ses postavil, když sis probíjel cestu ke Kressimondě, nemám pravdu?"

"Ano, ale slyšel jsi, jak to dopadlo: žena, kterou miluji, mi řekla, že se vždycky cítila být mou sestrou. Za takových okolností se to dá stěží nazvat hrdinským činem, mistře Kedrigerne."

"Probudit princeznu z kouzelného spánku a zlomit stoleté zakletí uvržené na plný zámek lidí je hrdinským činem,

Dyraxi," namítl čaroděj.

Dyrax se na něj znepokojeně podíval a v obličeji se mu zračily pochyby: "Opravdu si to myslíš? Připadá mi to tak snadné."

"Snadné?! Jsi jediný, kdo to může dokázat!" zvolal Kedrigern. "Když odejdeš z této ložnice, budou ti lidé spát navždy!" "Opravdu?"

"Docela jistě. Na druhé straně," řekl čaroděj přátelštějším tónem a zešíroka se usmál, "jestli kletbu zrušíš, postarám se, aby se tvůj čin stal nesmrtelným. Znáš člověka, který z toho může udělat legendu. No tak, Dyraxi. Polib tu princeznu!" Dyrax několikrát rychle zamrkal a podíval se na Blamarde. Odepnul si meč a podal ho čaroději, pak vylezl na postel a po čtyřech se přiblížil k princezně. Ještě jednou se podíval na Kedrigerna, který se na něj povzbudivě usmál a pak Blamarde lehce líbnul na tvář.

Na okamžik se nestalo nic. Pak si princezna povzddechla, pomalu se protáhla a začala tiše pochrupovat. Dyrax se na ni chvíli díval a pak se obrátil se zoufalým výrazem ve tváři na Kedrigerna.

"Se ženami jsem nikdy neměl štěstí," řekl.

"Není divu, jestli takhle jednáš vždycky. Uvědom si, že nelíbáš svou starou babičku," odpověděl čaroděj popuzeně.

"Jak mám tedy jednat?"

"Jednej jako normální krásný princ, který líbá typickou krásnou princeznu. Jednej přirozeně, ty troubo!" odsekl Kedrigern.

Dyraxův obličej zrudl. Krátce přikývl a pak sevřel Blamarde do náručí a začal ji líbat na hrdlo, na ramena a na rty. Princezna ztuhla a zamrkala, váhavě zvedla jednu ruku a pak oběma rukama objala Dyraxe kolem krku a začala mu polibky vášnivě vracet.

"To je ono, Dyraxi. Teď jsi to dokázal," řekl čaroděj. Dyrax nepřestával líbat Blamarde, která se probírala prsty v jeho vlasech a pak ho začala štípat do ušního lalůčku. "Myslím, že už se probudila. Můžeš si zase vzít svůj meč," řekl Kedrigern. Dyrax, který jednou rukou neustále svíral Blamarde, mávl druhou v gestu, jakým se zahánějí dotěrní vetřelci. Kedrigern zaslechl hluk venku. "Všichni se ženou sem, Dyraxi. Vylez z té postele!" křikl.

Oba se na něj podívali. Blamarde zamrkala a protřela si oči, do kterých překvapeně hleděl Dyrax. "Kdo vůbec jsi?" zeptala se ho. "Znáš tě?"

Uchopil její ruku a několikrát ji hlasitě políbil. "Jsem Dyrax, princ ze vzdálené země. Přijel jsem sem, abych tě osvobodil z hanebného zakletí."

Zívla a zeptala se: "Nemáš nic společného s tím špinavým starým čarodějem, že ne. Jsi milý, ale jestli pracuješ pro něj, tak raději zase usnu."

Dyrax zmateně namítl: "Kedrigern je velice čistotný čaroděj."

"Kdo je Kedrigern?" zeptala se Blamarde.

"On," řekl Dyrax a ukázal. Kedrigern souhlasně přikývl a zamával rukou.

"Toho jsem nemyslela. Myslela jsem toho, co páchl jako žumpa za horkého dne. Chtěl si mě vzít." Odmlčela se, jako by pátrala v paměti, a pak vyhrkla: "On mne proklel! Řekl, že umřu!"

Kedrigern zvedl ruku a řekl: "Nestrachuj se, princezno Blamarde. Kletba byla zmíněna dobrou vílou. Nezemřela jsi, ale spala jsi sto let."

Její oči se rozšířily. "Sto let?" opakovala ohromeným hlasem.

"Byl to kouzelný spánek. Velice osvěžující. Nezestárla jsi ani o den," ujistil ji.

Dyrax už stál vedle Kedrigerna a upravoval si opasek s mečem a rozcuchané vlasy. Hluk za dveřmi zesílil. Ozývalo se volání, chodbami se rozléhaly kroky, bouchaly dveře, někdo klopýtl a hlasitě zaklel a ozval se zuřivý křik následovaný veselým smíchem. Dovnitř nakoukla hlava, zmizela a zase se objevila s udiveným výrazem ve tváři. Druhá hlava se připojila k první. Vešla žena, ukázala na postel a zvolala: "Ona je vzhůru! Princezna Blamarde se probudila!"

Do ložnice začaly proudit lidé, ukazovali si na princeznu a na cizince, vzrušeně si šeptali a volali tu dobrou zprávu těm, kteří zůstali venku. Kedrigern se důstojně usmíval na vzrůstající dav, přátelsky jim kynul, zatímco Dyrax se sklonil k Blamarde a podal jí ruku, aby jí pomohl vstát. Žena vyrazila vpřed, aby se plačíc vrhla princezně k nohám a pak se zase zvedla, aby ji pomohla patřičně se ustrojit. Ostatní začaly rychle snášet střevíčky a korunku, zatímco další ženy natřepávaly polštáře a uhlazovaly přikrývky na posteli, přičemž se zvedala velká mračna prachu.

Dav zhoustl a pak se náhle rozdělil, aby uvolnil průchod korunovanému páru, se kterým se Kedrigern setkal již dole. Koruny měli lehce nakřivo a brady otláčené v místech, kde si je podírali rukama, ale jejich vystupování bylo graciózní a důstojné.

Jako náhlý odliv, padli všichni dvořané na kolena a tiché hlasy skloněných hlav šuměly uctivě: "Jejich veličenstva." Kedrigern se zhluboka uklonil, ale nezdálo se, že by si toho někdo všiml.

"Mé dítě! Moje malá holčičko Blamarde!" zvolala královna a rozběhla se, aby sevřela princeznu do náručí a zasypala ji polibky. "Ty jsi živá! My všichni zase žijeme! Ach, díky dobré víle Zickoreeně jsme zase všichni naživu! Ale kdo je tohle?" zeptala se náhle ostrým hlasem a podívala se podezíravě na Dyraxe.

"On mě probudil, mami. Není báječný?" řekla Blamarde a věnovala červenajícimu se Dyraxovi zářivý úsměv. "Políbil mě a tím mě probudil a teď se vezmeme."

Dyrax sebou trhl a zoufale se podíval na Kedrigerna, který pokrčil rameny a usmál se. Ani jeden z nich nepromluvil.

"Vezmete?" opakovala královna.

"Ano, mami. Hned teď."

"Jak dlouho už jsi vlastně vzhůru?" zeptala se královna a její oči pátravě přeskakovaly z Blamarde na Dyraxe. "Ale nelži mi!"

"A kdo je ten člověk? Připadá mi jako prostý muž."

Dyrax pustil Blamardinu ruku, postoupil kupředu a poklonil se vybranou dvorností. "Jsem princ Dyrax, nejstarší syn Lutermína, krále Červeného lesa a Tadraxijských bažin. Žádám vás o ruku vaší dcery," řekl důstojně.

"Aspoň, že je to princ," zamumlala královna.

"Lutermine? Kdo je to Lutermine? V Červeném lese přece nikdo nevládne a v Tadraxii nejsou bažiny!" namítl král zuřivě.

"Když vaše výsost dovolí," řekl Kedrigern zdvořile. Když na něj všichni obrátili podezřívavé a nepřátelské pohledy, pokračoval: "Ty a tví lidé jste spali sto let. Kletbu zlomil až -"

"Sto let! Tak to říkala Zickoreena!" vyhrkla královna. "Neměli jsme zemřít, jen spát sto let. A pak... ano, měl přijít princ, aby probudil Blamarde a všechny nás zachránil!"

"Princ a dobrý čaroděj," upřesnil Kedrigern. Znovu se na něj upřely podezřívavé oči, tentokrát mnohem nepřátelštější, a král se ho zeptal: "Ty jsi čaroděj?"

"Jsem, vaše výsosti. Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu, mistr odeklínadel a proti kouzel."

"Máš něco společného s tím druhým čarodějem? S tím, co tak páchl?" zvolala královna a výhružně na něj namířila prst. Kedrigern pozvedl ruku k srdci: "Samozřejmě, že ne, vaše veličenstvo. Abych pravdu řekl, jsem vlastně na výpravě, abych pomohl zrušit jiné jeho zlovolné zakletí. Musím vás požádat, abyste nesoudili všechny čaroděje podle Vorvase." Král nepřesvědčeně zavrčel. Chvilí si Kedrigerna pozorně prohlížel a pak se obrátil k Dyraxovi a zeptal se ho: "Je opravdu v pořádku, synu? Řekni mi čistou pravdu."

"Mohu se za něj zaručit, vaše výsosti. Na naší cestě sem mi sloužil dobře a oddaně," řekl Dyrax.

Kedrigern pozvedl obočí, ale neřekl nic. To je ta šlechta, pomyslel si. Člověka využijí a pak ho odkopnou jako starý škrpál. Dovedou být slušní jen k sobě navzájem a i to rychle končí, když se naskytne šance urvat si navíc kousek území a s ním pár tisíc daňových poplatníků. Měl to čekat.

"Líbí se mi, synu," řekl král a položil Dyraxovi ruku na rameno. "Mluvíš směle a k věci."

Královna se zamračila: "Ale můžeme si být jisti, že je opravdu princ?"

"Poznám prince, když nějakého vidím. Mohla by si snad naše dcera chtít vzít sedláka? Buď rozumná. On je princ." Král se obrátil k ostatním dvořanům. Pozvedl hlas a panovnickým tónem prohlásil: "Všechno už je v pořádku, můžete se zase vrátit ke své práci. Zámek byl sto let zanedbáván a je tady jistě co dělat. Za tři noci počínaje dnešní budeme pořádat velký ples na oslavu princezny zasnoubení. Chci, aby se do té doby všechno jen lesklo, rozumíte? Tak do toho!" Když z pokoje zmizely davy lidí, jež odcházely v podstatně méně euforické náladě, než přišly, vzal král Dyraxe za ruku a řekl: "Máme si toho hodně co říct. Chci vědět víc o tvé rodině, jak ses sem dostal a jak dobře umíš zacházet s mečem."

Královna ho vzala za druhou ruku a řekla: "Jsem docela ráda, že se má dcera provdá. Mít krásnou svobodnou dceru je někdy kříž. Nevěřil bys, jací lidé se ucházeli o její ruku, můj drahý Dyraxi."

Pomalu vyšli ruku v ruce z komnaty, zatímco král se zrovna ptal Dyraxe, kde nechal své vojsko. Blamarde a Kedrigern je vyprovázeli pohledem a pak se podívali jeden na druhého.

"Nakonec ho tedy přijali," řekla Blamarde.

"Docela dobře, zdá se."

"Jsi skutečně dobrý čaroděj, čaroději?"

"Jeden z nejlepších, zvláště v odeklínadlech."

"Ne, já myslím, jestli jsi hodný čaroděj. Jestli s námi nechceš udělat něco hrozného v náš svatební den, víš? Změnit Dyraxe v ropuchu nebo něco takového."

"Má drahá princezno Blamarde, ani by mě nenapadlo udělat něco takového. Dávám ti na to své slovo," řekl Kedrigern a dobrotivě se na ní usmál.

"Dobře. Ten druhý čaroděj byl ošklivý. Posledních tři sta let si vůbec nepřevlékal šaty. Ve vousech se mu něco hemžilo. A kromě toho byl opravdu zlý. On by něco takového udělal," řekla Blamarde a pokrčila nad zlovolností Vorvase delikátně rameny.

"Jsem o tom přesvědčen, ale teď už nic takového udělat nemůže. Vorvas Mstivý se neopatrně proměnil ve Vorvase Hraboše a byl sněden svou vlastní kočkou."

"Ach, to je skvělé," řekla princezna nadšeně.

"Mohla bys mi o něm říct něco víc?"

"Viděla jsem ho jen jednou a nepřehlížela jsem si ho zblízka. Byl tak odporný." Blamarde se otřásla, pak se zamyslela a dodala: "Quode by něco mohl vědět. On je písař. Žije někde na zámku."

Laskavě čaroděje propustila, celá nedočkavá převléci se a připojit se ke svým rodičům a Dyraxovi. Kedrigern seběhl dolů a zamířil do malé komůrky vedle trůnního sálu. Písař seděl tam, kde ho Kedrigern zanechal, a upřeně hleděl na pero ve své ruce.

"Ty jsi Quode, písař?" zeptal se Kedrigern.

"Jsem," řekl letitý muž pomalu a trochu nejistě. "Zastihl jsi mě poněkud zmateného, pane. Usnul jsem uprostřed věty, což se mi nikdy dřív nepříhodovalo."

"Strávil jsi sto let v kouzelném spánku, jako všichni ostatní na zámku."

Quode se na něj podíval prázdným pohledem, pak položil pero a protřel si oči. Zamrkal a řekl: "Ach tak. Ano, myslím, že si vzpomínám na nějakou kletbu."

"Je to všechno v té knize, co píšeš."

"Hm, ano. Ano," zamumlal písař, sklonil se a začal pozorně číst. Čtení doprovázel občasným odfrknutím a poznámkami jako: "Aha!" nebo "Tak!" Když dospěl k místu, kde text uzavírala kaňka, podíval se na Kedrigerna a zeptal se:

"Všechno dopadlo dobře, pane?"

"Tak, jak bylo předpovězeno. Ale řekni mi, Quode, víš něco víc o Vorvasovi?"

"O tom zlovolném nekromantovi?"

"To je on. Pokouším se zlomit kletbu, kterou uvalil na jednu rodinu v sousedním království před sto... tedy třicet let před tím, než jste usnuli. Můžeš mi pomoci? Je to naléhavé."

Písařovo bledé čelo se nakrabatilo hlubokým přemýšlením: "Zdá se, že si vzpomínám... ano, slyšel jsem o... nejedná se čirou náhodou o mladou dámu proměněnou v meč?"

"To je ono, Quode! Princezna Luisa se jmenovala. Její sestra Alice byla proměněna ve zlatou korunu a její bratr William _"

"Se stal štítem! Ano, samozřejmě. Vždyť to království skoro sousedí s naším!"

"Je to blízko?"

"Člověk tam může zajet pohodlnou jízdou, naobědvat se a vrátit se téhož dne ještě před setměním. Alespoň tak jsem to slyšel; já sám jsem nikdy necestoval."

"Jsi moudrý muž, Quode. Kterým je to směrem?"

"Na konci mostu zamiř vlevo a jeď rovně až k Sténající řece a pak znovu doleva na cestu k Zpívajícímu lesu. Hrad je v lese."

"Díky, Quode. Ještě jedna věc: les kolem zámku je zakletý. To je taky Vorvasova práce?"

Starý muž se znovu zamyslel. Nakonec řekl: "Vorvas vzpomínal, že na cestě k nám uzavřel nějakou dohodu. Pamatuji se na to přesně. Chlubil se tím. Les je v moci jeho přítele, ale kdo to je a v čem spočívala jejich dohoda, to nevím, čaroději."

Kedrigern si povzdechl. "Doufal jsem, že když bude zlomena Blamardina kletba, zanikne i kouzlo začarovaného lesa, ale zdá se, že tak prostě to nebude. Co se dá dělat, budu aspoň připraven."

"Připraven na co?" zeptal se Quode.

"Na něco velice zlého."

"Jsem si jist, že to nalezneš. Přeji ti hodně štěstí."

"Díky, Quode. A mohl bys mi prokázat jednu laskavost?"

"Vše, co je v mých silách, dobrý čaroději."

"Až se to tady trochu uklidní, mohl bys požádat Dyraxe, aby vyslal posla ke králi Ezrammisovi? On už bude vědět, co to znamená."

"Udělám to," slíbil písař.

Kedrigern opustil zámek vchodem pro služebnictvo. Došel před dvůr ke stáji, kde hlouček pacholků a sluhů civěl na velkého černého hřebce. Rohatý kůň jim nevěnoval nejmenší pozornost. Tu a tam si uždíbl sena, které před ním leželo, pohodil hlavou, až se jeho stříbrný roh zableskl, ale nevypadal nijak nespokojeně. Kedrigern se prodral davem, pohladil koně a dal mu trochu ovsu, který kůň s velkou chutí ihned spořádal.

"To je tvůj... tvoje zvíře, pane?" zeptal se pacholek.

"Je. Díky, že jste ho nakrmili."

"Našel si seno sám, pane. Není tady jediný muž, který by se přiblížil na dosah jeho rohu nebo kopyt," řekl pacholek a souhlasné mručení ostatních mu dalo za pravdu.

"Ve skutečnosti je velice klidný. Pozoruhodně inteligentní a dobře vychovaný. Že ano, příteli?" řekl Kedrigern a pohladil ho po hedvábně černých nozdřích.

"Když to říkáš ty, pane. Jak se jmenuje?"

Kedrigern se na tazatele překvapeně podíval: "Myslíš, že bych si dovolil dát mu jméno? Co kdybych vybral nějaké, které se mu nebude líbit?"

Ozvalo se další mručení a všechny oči se znovu upřely na koně. Hlouček se trochu stáhl. Kedrigern koně osedlal a pak s ním vyjel ze stáje. Přátelsky zamával rukou a popohnal černého koně vpřed. Stříbrná kopyta vykřesala z dláždění roj jisker a roh se na slunci zaleskl jako zářící meč, když uháněli k mostu.

Co leželo před nimi, si Kedrigern nedokázal představit. Zámek oproštěný od Vorvasovy kletby byl příjemnou oázou, ale Kedrigern nijak netoužil po tom zůstat tam. Dokonce, i kdyby tolik neskřblili díky - což by jistě měli - a vážili si víc svého osvoboditele, nemohl by zůstat ze strachu o Princeznu. Snědl kousek uzenky - pozoruhodně dobré, uvážíme-li, jak byla stará - a osvěžil si své vědomosti o začarovaných lesích a hvozdech. Neuklidnilo ho to. Všechno to byla zlá místa se zlou pověstí.

Na konci mostu zabočil doleva a doufal, že nedojde k nejhoršímu.

Skoro hodinu jel Kedrigern nerušeně, aniž viděl cokoliv zneklidňujícího a aniž by cítil sebelehčí varovné mravenčení.

Nepolevil ve své opatrnosti ani při odpočinku, i když se kojl slabou nadějí, že kouzlo už zesláblo, nebo alespoň polevilo ve své zlovolnosti, a nebo - což také nebylo úplně vyloučeno - unikl nepozorován z jeho dosahu.

Pak v dáli uviděl něco, co vypadalo jako sloup uprostřed cesty. Když popojel blíž, zahlédl třpyt zlata. Zvědavě vytáhl medailon a podíval se na to Hledáčkem pravdivého vidění. Nebyl to sloup, ale mnich, oděný do hrubé hnědé kutny, který tam stál s hlavou skloněnou a rukama zastrčenými do rukávů. Na prsou se mu třpytila zlatá hůl, kterou držel v jedné ruce.

Kolem nebyly žádné jiné známky života. Ten mnich docela určitě něco znamenal - varování, radu nebo jen blízkost svatyně. Když Kedrigern přijel blíž, ucítil na sobě pohled něčích očí, které si ho prohlížely a hledaly věci, jaké lidské oči vidět nemohou. Pořád však necítil žádné varovné mravenčení.

Zastavil tucet kroků od postavy a mnich pomalu zvedl hlavu. Jeho kutna se svezla dozadu a odhalila bílou lebku.

Kostnatá ruka se zvedla proti čarodějovi na znamení, aby zastavil, a jeho velký černý oř poslechl bez pobízení.

Kedrigern na sobě cítil pohled prázdných důlků bez očí a slyšel slova, která vycházela z úst bez rtů a bez jazyka. "Vezmi si tohle proti Nepříteli."

Kedrigern si odkašlal a zdvořile se zeptal. "Jaký Nepřítel mne čeká, dobrý mnichu? A jak se mu mám ubránit tou holí?"

"Varuj se jeho slibů. Sťež se jeho darů."

"Budu, to ti slibuji. Ale kdo je Nepřítel?"

Kostnatá ruka se sevřela na holi a podala mu ji. "Vezmi si to a jed'. Nepřítel čeká."

Kedrigern sesedl z koně a přistoupil na několik kroků k tajemné postavě. Váhavě natáhl ruku. Mnich naléhavě zatřásl holí a Kedrigern se přiblížil ještě víc a vzal si ji. K jeho překvapení nebyla těžká a studená, ale teplá jako živé maso.

"Postav se Nepříteli beze strachu. Nedbej jeho lichotek a zvítězíš nad ním. Jsme s tebou," řekl mnich. Zastrčil si své kostnaté ruce zpátky do rukávů a uklonil se, pak se obrátil a vešel do lesa, kráčeje nehlučně přes spadané listí a suché větve.

Kedrigern znovu nasedl a pokračoval dál v hlubokém zadumání. Když se člověk ocitne v začarovaném lese, měl by něco takového očekávat, ale stejně je to vždycky šok. Nepřítel tedy čeká někde před ním; alespoň to bylo jasné a stěží se dalo říct, že ho to překvapilo. A tahle hůl mu měla nějak pomoci ho porazit. Kedrigern si ji prohlédl. Byla to dobrá hůl, trochu delší než dospělý muž, na obou koncích ukončená stříbrnou čepičkou a odshora dolů obtočená širokým zlatým pruhem. Jako zbraň by se použít dala. Dostal ji však Kedrigern, aby s ní bojoval? A je Nepřítel zdrojem kletby, nebo jen další její součástí? A kdo byl mnich? A proč necítil mravenčení, když se k němu blížil? To byla záhada na záhadě.

Najednou jeho kůň zafřkal a Kedrigern zjistil, že vyjeli z lesa na mýtinu, na které se povalovaly balvany všech velikostí - některé byly vzpřímené, jiné nachýlené v nejrozmanitějších úhlech a ještě jiné napůl pohřbené v zemi. Na jednom z těch balvanů seděl zavalitý muž s kulatým červeným obličejem, oblečený do prostých a jednoduchých šatů. Byl na tom pochmurném místě sám a už zdálo se, že mával a volal veselým hlasem: "Vítám tě, poutníku! Odpusť starci, že se nezvedne. Tyto cesty jsou kamenité a mé nohy příliš jemné."

Kedrigern si všiml, že cizinec měl nohy ponořené v louži kalné vody. Nikde u něj neviděl hůl ani jinou zbraň; chlapík nevypadal nikterak hroživě; stěží to mohla být ta hrozba, které měl čelit, spíš to byl bezmocný pocestný, který potřeboval jeho ochranu. Kedrigern sesedl s koně a usadil se vedle cizince na balvan.

"To je krásné zvíře, na kterém jsi přijel," řekl zavalitý muž. "Velice hezké, opravdu."

"Ano, je to dobrý kůň," řekl Kedrigern zdvořile.

"Pane, ty se vyznáš! Ani král by nemohl zatoužit po vznešenějším oři - císař by si mohl pokládat za čest, kdyby na něm mohl jezdit! Musíš být velice hrdý."

Kedrigern skromně mávl rukou: "Jsem rád, že ho mám, ale hrdost bych tomu neřikal. Vždyť jsem to zvíře nevytvořil, jen na něm jezdím. Trocha štěstí, to je všechno."

Muž zazářil: "Jak jsi skromný, pane. Vzácná vlastnost u muže tvých kvalit. Bylo by to hezké, mít celou stáj takových koní, nemám pravdu? Ne, nic neříkej! Představ si je pokryté šarlatem a blyštícím se zlatem, se stříbrnými postroji, posázené vzácnými kameny... kopyta a rohy vyleštěné... a na každém z nich silný bojovník v brnění, připravený vnést strach do srdcí tvých nepřátel a složit ti k nohám vládu nad celým světem! Jen si to pomysli, příteli. Copak tě to neláká?"

Kedrigern se poškrábal na zátylku a odpověděl: "To vážně neláká. Abych řekl pravdu, nevím, jaký by mělo smysl, kdybych vládl celému světu. Nikdy jsem na nic takového ani nepomyslel."

Zavalitý muž se zasmál, až se za břicho popadal. "Jsi praktický muž, pane. S takovými nesmysly si na tebe nepřijdou. Člověk, který stojí oběma nohama na zemi. Ovšem když už jsme se tak sešli, co bys řekl malé svačince? Trocha posílnění by neškodila, co? Kdybys byl tak dobrý a podíval se tam za tu skálu..."

Kedrigern to udělal a našel tam koš naložený různými lahůdkami a džbánky vína. Položil všechno na balvan a jeho společník se v koši začal okamžitě přehrabovat, stavěje před něj lákavé pochoutky. "Člověk by neměl cestovat bez patřičných zásob, pane. Je tu dost jídla, abychom se oba nacpali k prasknutí, a vína, aby udělalo svět krásnější. Po jídle si můžeme hezky zdřímnout, a až se probudíme, můžeme se navečeřet a znovu pít. To je ten správný život, co říkáš? Jíst a pít a pít a jíst a mezitím se pořádně vyspat. S tím člověk nemůže prohloupit." Podíval se na něj, v jedné ruce uzenku a v druhé hrníček džemu, zašklebil se a dodal: "Samozřejmě, ještě tu schází nějaká ta veselá děvčata. Och, to by bylo něco, nemám pravdu?" Srdečně se zasmál, odložil uzenku i džem a znovu zalovil v koši.

"Není třeba, abys vytahoval všechno to jídlo. Vlastně teď nemám ani trochu hlad," protestoval Kedrigern.

"Nebud' hloupý, člověče. Jez, kdy můžeš a kolik můžeš a vypij k tomu vína, co se do tebe vleze. Jak už jsem říkal, jíst, pít a veselit se."

"Jenom se trochu napiji vody. Kdybych se hodně najedl a pak se napil vína - zvlášť v takové odpoledne - chtělo by se mi spát."

"Tvoje disciplína je obdivuhodná, člověče. Opravdu obdivuhodná," řekl tloušť. Utrhl si kus chleba, nacpal si ho do úst a zapil ho vínem a zajedl plátkem paté a hrstí hroznového vína. Kedrigern upíjel ze své láhve vody a díval se, jak si muž cpe do úst jednu lahůdku za druhou, divoce žvýká, hlasitě polyká a celý ten čas nepřestává vést konverzaci. Náhle se zeptal: "Předpokládám, že se nespoleješ, když řeknu, že jsi čaroděj?"

"Jsem. Doufám, že ti to nevadí. Někteří lidé jsou z čarodějů nervózní."

"Já tedy ne, pane, já tedy ne," řekl muž a nalil si do kameninového poháru rudé víno. Jediným douškem ho napůl vypil, utřel si ústa hřbetem ruky a zopakoval: "Já ne. Já mám čaroděje rád, pane. Jestli to tak mohu říct, já je přímo sbírám. Mohu se zeptat na tvé jméno, pane?"

"Kedrigern z Hor tichého hromu," řekl čaroděj a zvedl se. "Je mi líto, že se nemohu zdržet déle, ale mám skutečně naspěch. Víš, někdo by mohl potřebovat mou pomoc."

"Můj drahý Kedrigerne, vždyť jsi neokusil ani sousto ze všeho toho dobrého jídla. Zůstaň a neostýchej se." Kedrigern udělal nepřesvědčivé odmítavé gesto. "Ani ne před hodinou jsem snědl velice pikantní uzenku a už opravdu nemohu ani kousek. Všechno co jsem potřeboval, bylo napít se vody."

"Ale jdi, přece nemůžeš cestovat jen s trochou vody a uzenky v žaludku. Ochutnej tohle paté a kuřecí stehýnko, kousek chleba se sýrem, králíka, hrozny a jablka, broskve a pár kousků třešňového koláče a zapij to douškem červeného vína."

"Děkuji, ale ne. Jsi skutečně velice štědrý, ale já už musím jet."

Zavalitý mužik si přitiskl ruku na čelo a řekl: "Kedrigern... počkej moment... to jméno jsem už slyšel... jsem si jist, že jsem to jméno někde slyšel, Kedrigerne..." Náhle vzrušeně vykřikl: "No jistě, Kedrigern! Ty jsi byl členem Čarodějnického cechu!"

"Jeden ze zakládajících."

"Zakládající člen! A pokud mi má paměť sloužit... tví přátelé tě zle zradili. Velice podle tě zradili, jak jsem slyšel."

Kedrigern mávl rukou: "To bylo nedorozumění. Už se to vysvětlilo."

"Ano, ano, tak nějak jsem to slyšel. Nějaká záležitost s alchymistou... Quintrindus se jmenoval! Odhalil jsi toho padoucha od prvního okamžiku, ale oni tě neposlouchali. Prakticky tě vyštvali, když jsi s nimi nesouhlasil."

"Nevyštvali mě," odpověděl Kedrigern, který byl na toto téma poněkud přecitlivělý. "Rezignoval jsem sám."

"Opravdu? Jistě, samozřejmě, že to tak bylo. Ovšem je pravda, že jsem to slyšel říkat jinak, ale víš, jak lidé všechno překroutí," řekl muž úlisně. Zavrtěl hlavou a povzdychl si: "To pro tebe musely být krušné chvíle vidět je, jak se naparují a nazývají sami sebe největšími čaroději dnešní doby a berou štědré odměny za svou práci, zatímco jsi věděl, že to jsou jen hlupáci, kteří sedli na lep slizkému alchymistovi. Celá reputace a vážnost - nemluvě o těch honorářích - mohla být tvá. A všechno to jejich lichocením Quintrindovi a věci, které si museli vyprávět za tvými zády... odporné, zlomyslné pomluvy... lži, pane, bezectné lži... z toho se jednomu vaří krev v žilách, nemám pravdu? Dokonce i dobrá, trpělivá duše, jako jsi ty, musí při té představě vůit vzteky," pokračoval tloušťík s účastným výrazem ve tváři.

"No, když to říkáš takhle..."

"Ano? Jen do toho pane, mluv."

"Myslím... ale jaký to má význam se k tomu zase vracet? Je to za mnou a hotovo. Odpustit a zapomenout, jak se říká."

"Těžko odpustit a nemožné zapomenout, říkám já, pane. Nejlepší, co se v tom případě dá udělat, je vypovídat se, dostat to ze sebe. Dej průchod svému spravedlivému hněvu, pane. Předě mnou můžeš mluvit naprosto otevřeně," řekl muž a rozhodil pažemi.

Kedrigern už chtěl začít, když ucítil, že sebou hůl v jeho ruce sotva znatelně škubla a v mysli mu zazněla mnichova slova: "Nedbej jeho lichotek a zvítězíš nad ním."

Tenhle srdečný, zavalitý a usměvavý muž byl Nepřítel. Kedrigern zavřel oči, polkl a zhluboka se nadechl. Moc nechybělo. Teď však věděl, jak se s tou situací vypořádat. Usmál se na muže a řekl: "Opravdu jsem jim už odpustil. Mám je všechny rád, pane. I Quintrinda. Hlavně Quintrinda."

Srdečný výraz ve tváři zavalitého muže náhle vystřídala zlost a opovržení: "Pokud můžeš říct něco takového, tak nejsi žádný čaroděj. Vůbec si to označení nezasluhuješ."

"Možná ne," připustil Kedrigern krotce.

"To je všechno, co mi na to řekneš? Pokud je to tak, pane, pak si nezasloužíš ani označení muž! Slyšel jsi mě, člověče? Urazil jsem tě!" křičel tloušťík v obličej celý brunátný.

"To je víc, než si zasloužím. Ale nemarni čas mluvením o takových nickách, jako jsem já. Řekni mi, jestli bys -"

"Neřeknu ti nic, dokud se nepřestaneš chovat jako červ a neprokážeš nějakého ducha. Pokud chceš, abych se s tebou bavil, musíš mi dokázat, že za to stojíš."

"To jsou slova opravdu silného muže," odpověděl Kedrigern. "Jak mocný muž musíš být, cestovat těmito lesy sám a neozbrojen!"

"Nemám chuť mluvit o své moci, červe," řekl tloušťík opovrhlivě, "spíš o tvé opovržením hodné slabosti."

"Ach, tohle je řeč opravdového chlapa. Řekni mi pane, umíš dělat kouzla? Zaklínadla? Můžeš -"

"Drž zobák, ty hlupáku! Ty idiote! Ty zatracený všivý bezpáteří podlézavý zbabělče!" hulákal muž a hrozil svou tlustou pěstičkou Kedrigernovi před nosem. "Copak nemáš ani trochu vztek?"

"Jak by se někdo mohl zlobit na takového báječného chlapíka, jako jsi ty? Dychtím dozvědět se něco o tvé velké moci, o tvé odvaze, tvé -"

"Dej pokoj s mou mocí! K čertu s mou mocí!" zavyl tloušťík. Náhle je ovanul horký, sírou páchnoucí vítr a muž zhlédal a vypouklil na Kedrigerna vyděšeně oči: "Ne!" zašeptal. "Nemyslel jsem to tak! Já to tak nemyslel!"

"Ale řekl jsi to," odpověděl Kedrigern a poklepal ho po rameni stříbrným koncem tyče. Tloušťík zmizel se zavytím, které zaznělo mýtinou jako křik člověka padajícího do bezedné studny. Louže se syčením vyvřela v páchnoucí páru a zbytek rychle vsákl do země. Na jejích okrajích zůstaly v bahně otisky dvou velkých kopyt.

Kedrigern se zhluboka nadechl, opřel hůl o balvan a sevřel si hrudní koš oběma rukama, aby potlačil třesavku, která ho náhle zachvátila. K jeho úžasu zmizely i balvany a na jejich místech zůstala skupinka mužů, žen a koní, kteří překvapeně civěli jeden na druhého i na něj. Z balvanu na němž Kedrigern před chvílí seděl, byl teď vysoký, po zuby ozbrojený rytíř, kterému čaroděj pomohl na nohy.

"Děkuji ti," řekl rytíř. Jeho vlasy byly prošedivělé a obličej zbrzděný léty i starostmi. Rozhlédl se a jeho tvář se rozzářila, když uviděl ženu s proporcemi statné matrony, ale stále velice krásnou, která k němu spěchala s napřaženými rukama. Muž ji objal kolem pasu a zeptal se: "Můžeš nám říct, dobrý muži, co se s námi stalo?"

"Myslím, že jste byli zakleti - možná celá staletí."

"Opravdu? Vzpomínám si jen velice málo. Zastavili jsem se tu na noc. Přidal se k nám nějaký cizinec... zavalitý,

přátelsky vypadající muž..."

"Štědře se s námi rozdělil o své zásoby," řekla dáma.

"Ano, má drahá. Velice přátelský a štedrý muž. Ale... pak se strhla hádka. Nevím už proč, ale padaly urážky... pak přišlo na meče..." Rytíř zmateně zavrtěl hlavou a podíval se na svou ženu, jako by chtěl, aby pomohla jeho paměti.

"Hendso!" zvolala. "Pokoušel se nás uklidnit, ale nikdo ho neposlouchal, nikdo nedbal slov toho svatého muže. A pak se s ním něco... něco stalo. Něco hrozného, myslím..."

"Byl Hendso mnich?" zeptal se Kedrigern.

"Ano. Byl to náš domácí kaplan," řekla dáma.

Kedrigern jim pověděl o tajemném mnichu a o tom, co následovalo. Když domluvil, vzal hůl a podal jim ji.

"Budeme ctít Hendsovu památku. Byl to dobrý muž," řekla dáma.

Rytíř si povzdychl a řekl: "To jistě byl, ale narodil se ve špatné době. Nezakusil chvíle odpočinku, co království Zpívajícího lesa zaniklo."

"Není to království, ve kterém byla princezna proměněna v meč?" zeptal se Kedrigern.

"Jedna v meč a druhá v korunu. A jejich bratr do velkého železného štítu! Stalo se to tam za řekou," řekla dáma a ukázala směrem, kterým Kedrigern mířil.

Rytíř smutně řekl: "Člověk dnes nevidí nic než prokletí a kouzla, všude kam se podívá. Jeden ani nemůže v klidu navštívit bratrance. Byli jsme jen hodinu cesty od zámku Cent Saints, kde vládne můj bratranec, když se to stalo. Kdo teď může říct, co tam najdeme?"

Kedrigern se široce usmál: "Právě odtamtud jedu. Všichni usnuli kouzelným spánkem, ale už je to pryč a za tři dny se bude vdávat Blamarde. takže je zřejmě zastihnete v oslavách."

Omluvil se, nasedl na koně a odjel, než si stačili všimnout jeho hřebce a začali klást otázky. Zakletí bylo z lesa sejmuto a on měl před sebou volnou cestu.

O několik kroků dál narazil na nákladní koně, kteří se pásli pod stromy. Nezdálo se, že by utrpěli nějaké újmy; Kedrigern neshledal jinou škodu než tu, kterou způsobily myši na vacích. Přivázal je za svého oře a pokračoval v cestě, dokud před sebou neuslyšel šumění vody ženoucí se mezi strmými břehy. Jak ji přecházel, uslyšel skučení a reptání; v této roční době byla hladina řeky příliš nízká, než aby to sténání někoho přesvědčilo, ale on věděl, že je to Sténající řeka. Když se dostal na druhý břeh, přišel do lesa, kde byl vzduch naplněn slabými hlasy, jako by někde v dálce zpíval dětský sbor. Mezi stromy zahlédl siluetu napůl zbořeného hradu.

Sotva vyjel z lesa, uviděl, že se u brány pasou koně. Princeznin průhledný oř se tam slabě tetelil také, trochu stranou od ostatních. Přijel blíž, ale stále nikoho neviděl. Sesedl, aby odvázal nákladní koně, a zrovna ve chvíli, kdy se znovu podíval k hradu, spatřil v bráně, střílnách, kouřových otvorech a oknech silný záblesk světla, pronikajícího každou trhlinou ve zdivu. Ucoul, zamrkal, a když se mu zase vrátil zrak, uviděl, jak z brány vyrazil houf slepě se potácejících mužů oblečených v černém.

Vyskočil znovu na svého velkého černého koně a vjel do hradu po úzkém kamenném mostě, který se rozhoupal pod stříbrnými kopyty a s velkým rámusem se za ním zřítíl.

< Dvanáct >

Rytíř bez meče

Princezna se probudila do mlžného rána. Měla trochu strnulou šíji a ramena, ale vcelku byla odpočatá a dychtěla vyrazit na další cestu. Poté co zahнала tři sestry čarodějnice, pokračovala noc bez dalších příhod a byla jasná a suchá a nepříliš chladná.

Luisa strávila noc jako hůl, čímž se vyhnula jakémukoliv vyrušování, a zůstala tak i po dobu Princeznina rychlého ranního mytí a skrovné snídaně. Princezna neměla v tu časnou hodinu zvláštní chuť na konverzaci, a tak ji v tom stavu nechala až do chvíle, kdy došla na rozcestí bez jakéhokoliv označení správné cesty.

"Luiso, potřebuji ukázat směr," řekla a jemně zatřásla černou holí.

Znovu se ozval zvuk kovového zazvonění a meč se ze zeptal: "Ukázat směr?"

"Ano. Jsme na rozcestí..."

"Ach tak." Luisa chvíli tiše zápasila s pamětí a pak zvolala: "Doleva! To je zkratka k řece, Princezno, a pak už jsme prakticky doma! Už jsme skoro tam!"

"Doufám, že tam na nás Kedrigern už čeká. Mám o něj starost," řekla Princezna a pobídla koně na cestu vlevo.

"Určitě mu nic nehrozí. Jestli existuje někdo, kdo se může náležitě vypořádat se začarovaným lesem, pak je to čaroděj."

"Kdyby byl při plné síle, byla bych úplně klidná," odpověděla Princezna vážně, "ale Zelený Hádankář ho stál hodně magie. A ke všemu má zřejmě starost o mne a nesoustředí se plně na svou vlastní ochranu. Víš, on už je takový."

"Připadá mi, že spolu máte docela šťastné manželství."

"Řekla bych, že máme," řekla Princezna po krátké zamyšlené odmlce. "Nechtěla bych, aby to znělo samolibě, ale opravdu tomu věřím. Jen bych si přála, abychom znali víc manželských párů a měli s čím srovnávat."

"Kolik jich znáš?"

"Dva. Tři, když počítám i ropuchy, ale od svatby jsem je neviděla, takže nevím, jak si teď vedou. O své vlastní rodině si vůbec nic nevzpomínám," dodala Princezna.

"No, jestli ti to pomůže, vzpomínám si, že moje matka a otec měli o sebe starost pořád a připadalo mi, že mají velice šťastné manželství."

"To je povzbuzující. Díky, Luiso."

"Jen bych si přála, aby mi prozradili své tajemství, jak to dělali," pokračoval meč trochu nabručeně. "Nedokážu si představit, jak bych mohla být šťastná s některým z těch princů, kteří přišli žádat o mou ruku. Nedovedeš si ani

představit, co to bylo za odpornou sebranku!"

Princezna soucitně přikývla. "Krásní princové už nejsou, co bývali."

"Většinou nejsou ani trochu krásní. Byl tam jeden, který vypadal jako divoké prase: velká hlava, malá prasečí očka, stěží znatelná brada. A taky se jako divoké prase choval. Druhý vypadal úplně jako ropucha. Byl nejošklivější..." Luisa náhle zmlkla. "Ach, má drahá Princezno, je mi to tak líto!" zvolala provinilým hlasem. "Nechtěla jsem tím říct... pochop, on nebyl zaklet v ropuchu... ach, cítím se hrozně."

Princezna pohlédla Luisu konejšivě po jílcí a řekla: "Já ti rozumím. Věř mi, chápu tě. Když jsem byla ropuchou, necítila jsem se ani trochu přitažlivá a ostatní ropuchy mi připadaly stejně odporné jako tobě."

"Ale stejně, byla to ode mne hrozná netaktnost. Strašně se za to stydím."

"Už o tom nemluv, Luiso. Zapomeneme na to." Chvilí jeli v rozpačitém tichu a pak Princezna náhle řekla: "Zajímalo by mě, jak se navzájem vidí Lalloree a Conrad. Nikdy dřív jsem na to nepomyslela."

"Kdo?"

"Lalloree je ta malá princezna, kterou magická mlha proměnila v ropuchu. Conrada proměnila taky. Zastihla je ve chvíli, kdy byli spolu."

"Conrad se proměnil taky v ropuchu?"

"Ano. Jistým způsobem to pro ně bylo štěstí. Je to tak těžké potkat někoho vhodného, když je člověk jednou takhle zaklet."

"Není to lehké, ani když není zaklet, věř mi. Když už nejsou... nepřitažliví, tak jsou jako kupci. Je to obchod, žádná romantika. To není nic pro mě."

"Vypadá to, že jsem měla štěstí, když jsem potkala toho, koho jsem potkala," řekla Princezna zamyšleně.

"Jaké to je být provdána za čaroděje? Nechci vyzvídat, ale člověk se s ženou čaroděje setká jen zřídka."

"Má to svoje výhody, Luiso. Když si vezmeš prince - třeba i hezkého prince - je to většinou strašně nudné. Princové jsou pořád celí žhaví někoho zabíjet nebo bojovat s obry a draky, nebo loupeživými rytíři. A pokud to zrovna nedělají, tak plánují válku, nebo válčí a nebo se z nějaké války zotavují."

"To zní docela zajímavě," poznamenala Luisa.

"Je to zajímavé možná pro ně, ale co mají dělat ženy, když se jejich choti někde bodají a sekají? Vracejí se, jen aby složili svou kořist, vyléčili si rány a vyklepali promáčkliny na brnění, a pak zase odjedou. Ve třiceti už jsou samá jizva a kousky jich chybí. Na druhé straně můj čaroděj je v podstatě pecivál." Odmlčela se a pak pokračovala: "Samozřejmě, i tohle může být problém. Kedrigerna je velice těžké dostat z domu. Nesnáší cestování, ale nikdy s ním není nuda. Čarodějové mívají zajímavé přátele a jejich klienti jsou taky často zajímaví. V domě se pořád něco děje. Když se to vezme kolem a kolem, je to zajímavý život, zvláště když se při tom člověk naučí trochu magie."

Cesta začala klesat, a když si toho Luisa všimla, ztratila veškerý zájem o čarodějnický domácí život a její vzrušení už bylo neskrývané. Požádala Princeznu, aby ji držela co nejvýš a ona se mohla rozhlížet po okolí. Po chvíli vykřikla:

"Tamhle je to! Sténající řeka - přímo před námi!"

"Jsi si jistá? Já žádné sténání neslyším," namítla Princezna opatrně.

"V téhle roční době ani nemůžeš. Je v ní málo vody. Teď uslyšíš sotva trochu mrzutého reptání a vzdychání," vysvětlila jí Luisa a dodala: "Když budeš pozorně poslouchat."

O pár minut později Princezna zvolala: "Už to slyším, Luiso! Zní to jako... jako když je někdo zavřený v zadním pokoji s bolestí zubů!"

"Že ano? Měla bys ji slyšet po pořádném jarním dešti. Myslela bys, že jsi na královském pohřbu."

Konečně se přebrodili přes řeku, která jim sotva smočila kopyta, a pak se vyškřábali na protější břeh. Přejeli louku a pak, když se ponořili do chladného, stinného lesa, se zvedl vítr a vzduch byl najednou plný hlasů. Z prastarých dubů znělo hluboké basové troubení a z kořím štíhlých vysokých borovic zpíval čistě a jasně sladký tenor. Konečně dosáhli Zpívajícího lesa a krása jeho zpěvu beze slov je zcela pohltila. Hlasy je obklopovaly jako andělský chór, který jako by ještě zesílil a zkrásněl, když mezi stromy zahlédli napůl zbořenou věž, ale zároveň se do něj vloudil melancholický tón. Luisa ze sebe vydala krátký vzlyk a tiše zaštkala a pak zase zavládlo srdnaté ticho, dokud nevyšli ze Zpívajícího lesa a nedostali se na zanedbané pozemky, jimž vévodil hrad napůl v ruinách. Když před sebou Luisa uviděla svůj domov, nedokázala už dál potlačovat své city. Hradby byly zbořeny, věže se rozpadaly, obrovské kameny ležely rozházené po nádvoří jako kostky domina zanechané nepořádným dítětem. Dřevěná střecha se na několika místech propadla a prázdná okna slepě civěla k nebi. Všude rostla vysoká a hustá tráva, zbarvená podzimem do mrtvolně bílého odstínu, a po napůl zbořených zdech se plazilo divoké víno. Všechno vypadalo zanedbaně, opuštěně a bylo to poznamenáno časem.

"Ach, Princezno, všechno to, co jsem milovala, je zničeno!" bědovala Luisa. "Překrásné hradby s cimbuřím, kulaté věže s boha-tým podebitím... a krásné rovné kolbiště pro turnaje a rytířská klání... a podívej se, jak to vypadá teď!"

"Je to... pitoreskní," řekla Princezna, snažíc se nalézt co nejmíněší obrat.

"Je to zřícenina! Trosky! Ach, proč jen jsem se tady vracela? Raději bych to nevěděla! Všechno je to šílenství a zkáza!" bědovala Luisa mezi záchvaty křečovitého pláče.

"Musíš být statečná, Luiso. Přišli jsme tu, abychom hledali potomky tvé sestřenice Hedvig. Jsou tvou jedinou nadějí. S tvým hradem je to moc špatné, ale -"

"Moc špatné?! Rve mi to srdce!"

"Až budeš zase sama sebou, můžeš ho nechat vystavět znova. Všechno pěkně po pořádku."

Luisa se zhluboka nadechla a přinutila se ke klidu. "Máš pravdu. Máš úplně pravdu," řekla pevně. "Nesmím podléhat svým pocitům. Pojď, trochu se tu porozhlédneme."

Duchovitý kůň obezřetně kráčel mezi sutí a plevem kolem hradeb, které - ač byly na mnoha místech prolomeny - nikde

nedovolovaly projet jezdcí na koni. Když se nakonec dostali k polorozpadlému mostu, jenž vedl k hradní bráně, zvíře zaváhalo a opatrně vyzkoušelo jeho pevnost kopytem.

"Vypadá to, že tomu mostu moc nevěří," poznamenala Princezna.

"Hloupé zvíře! Dokonce i po těch letech by most unesl celé vojsko. Můj otec zaměstnával nejlepší řemeslníky ze sedmi království," odpověděla Luisa opovržlivě.

"Nemá cenu to ubohé stvoření nutit. Přivázu ho tady a dál půjdu pěšky," rozhodla Princezna a sesedla.

Přehodila opratě přes padlý kmen stromu. Kůň se okamžitě začal pást a Princezna s Luisou na rameni došla k mostu a opatrně se ho dotkla svou malou nožkou. Ozvalo se zapraskání a zavržení a zvuk malty padající do hradního příkopu. Princezna rychle ucouvla.

"Myslím, že ho raději přeletím," řekla.

"Samozřejmě!" zvolala Luisa vzrušeně. "Zapomněla jsem, že umíš létat! Takhle budu mít mnohem lepší rozhled!"

Zvedli se ze země, ještě jednou obkroužili hradby, tentokrát ve výši věže, a prohlédli si vnitřní opevnění. První hradní nádvoří bylo prázdné a vyčištěné od trosk zřícených částí hradu. Zhlédli nějakou kůlnu a něco, co zřejmě bývalo hradní studnou. Tráva byla v místech, kde se dostalo slunce, vysoká, a kolem trosk studny vyrostlo několik mladých stromků. Byla to zoufalá, bezútěšná scéna a Luisa setrvala v pochmurném tichu.

Princezna vzlétla výš - až nad hlavní budovu. Z propadlé střechy trčely na několika místech holé trámy a horní podlaží bylo pokryto troskami. Vnitřní zařízení bylo pryč a ze zdí se uvolnilo několik kamenů, ale jinak se zdálo, že budova je netknutá.

"Myslíš, že se tu bojovalo?" zeptala se Princezna.

"Ne. Pravděpodobně to byla bouře. Nebo se prostě rozpadla časem," odpověděla Luisa malomyslně.

"Muselo se to stát docela nedávno. Cítím pach hořícího dřeva."

"Nevypadá to moc čerstvě."

Princezna přistála na jednom zubu cimbuří a s očima zavřenými soustředěním nasála vzduch. "Je to tak. Cítím kouř," řekla.

"Ten prašivý, zlovolný, smrdutý starý Vorvas!" zaječela Luisa s dlouho potlačovanou nenávistí. "To všechno je jeho vina! Byl to takový krásný, nedobytný hrad a podívej se, co z něj zbylo!"

"Pojďme dovnitř. Možná nám tam něco napoví, co se stalo s Hedviginými potomky," navrhla Princezna.

Luisa si povzddechla: "Pravděpodobně už všichni zemřeli. Hanbou. Nebo zoufalstvím."

"Podívat se neuškodí. Aspoň se na chvíli schováme před tím chladným větrem."

Princezna se snesla dolů a otevřela jedno okno ve třetím poschodí, za kterým byl velký sál. Zažila menší šok, když uviděla v krbu hořet oheň, a pak si všimla, že je na stole jídlo a láhev vína.

"Někdo tam je, Luiso," řekla, vznesla se na úroveň stropu a bedlivě se rozhlédla po místnosti.

"Z vetřelců strach mít nemusíš. Jenom nezapomeň: Panstygia."

Princezna přistála s mečem připraveným na stole. Zaujala bojovnou pozici a oznámila výhrůžně: "Já vím, že tu jsi. Vylez a řekni, co tu děláš."

Nejprve se žádná odpověď neozvala a pak se zpoza hromady smetí na druhé straně sálu vyplazil úhořovitým pohybem špinavý chlapec v hadrech, se slámově žlutými vlasy a velkýma modrýma očima a vrhl se Princezně k nohám. Chvil se při tom po celém těle.

"Já věřím. Já věřím, opravdu věřím!" ječel přidušeným hlasem. "Jenom jsem to nikdy neřek, protože se mě na to nikdo neptal! Nikdo se nikdy ubohého Shanzieho na nic neptal, ale já v anděly věřím!"

"Já nejsem anděl," řekla Princezna.

Plazící se postava se na moment odmlčela, aby tu novinu strávila, a pak spustila nanovo: "Já věřím i v kmotřičky víly! Věřím a nikdy bych žádné neublížil!"

"Já nejsem ani kmotřička víla."

Shanzie bojácně pozvedl hlavu a zadíval se na ni bledýma modrýma očima v bledém obličejí lemovaném bledými vlasy. Chvil na Princeznu tiše civěl, pak sklopil hlavu a zoufale zvolal: "Pak tedy věřím v létající dámy s velkými černými meči, ať už jsou kýmkoliv, a nikdy jsem žádné neublížil, přísahám, a nikdy jsem to ani neměl v úmyslu a už to nikdy neudělám, když mne teď necháte odejít, a já za to nemůžu, protože oni mě k tomu nutili a já to nechtěl udělat, opravdu ne, přísahám!"

"Co přesně jsi vlastně udělal?" zeptala se Princezna.

"Všechno, za co jste mne přišla potrestat," zasténal Shanzie bezmocně. Zakryl si hlavu rukama a očekával naplnění svého osudu. "Ale neudělal jsem to."

"Co si o něm myslíš?" zašeptala Princezna.

"Neškodný," řekl meč a dodal: "A zřejmě taky k ničemu."

"Teď mě poslouchej, Shanzie," řekla Princezna přísným, ale ne nepřátelským hlasem. "Chtěla bych ti položit několik otázek. Když mi řekneš pravdu, neublížím ti." Shanzieho jedinou odpovědí bylo zavytí následované cvakáním zubů.

Princezna mu už trochu netrpělivým hlasem poručila: "Vstaň a přestaň dělat ty směšné zvuky. Dávej pozor."

Shanzie vyskočil na nohy a zůstal před ní stát s hlavou sklopenou, shrbenými zády a chvějícími se koleny. Byl na něj neveselý pohled. Oblečený byl do hadrů, svázaných a spojených k sobě trny. Jeho obličej, ruce i hadry, které měl na sobě, byly neuvěřitelně špinavé. Vydával pach podobný proleželému kupce vlhké slámy, ve které žije nevázaným životem několik generací drobných zvířátek. Princezna nakrčila nos a o krok ustoupila.

"Co jsi tu dělal?" zeptala se.

"Jen jsem tady bydlel, vaše nejvzácnější milosti, madam," odpověděl s neohrabaným pokusem o poklonu.

"Víš, komu ten hrad patří?"

"Ano, vaše ctihodnosti! Patřil krásným princeznám, které před mnoha lety zaklel zlý čaroděj. Tak se to alespoň povídá. A taky se povídá, že ty krásné princezny se jednoho dne vrátí a zlomí zlé kouzlo, které leží na našem kraji."

"Tak se to stalo a tak se stane!" zvolala Luisa hlasem podobným polednímu vyzvánění bronzového zvonu.

Sotva Shanzie uslyšel meč, plácl sebou znovu na zem a začal hlasitě skučet. Ležel tam s rukama na hlavě a očekával smrt, ďábla nebo ještě něco horšího.

"No tak, vstaň, Shanzie," řekla Princezna.

"Meč vaší výsosti, madam - on na mne promluvil!" zakvílel Shanzie.

"Samozřejmě, že mluvím. To sis myslel, že jsem obyčejný meč? Jsem Panstygia, Matka temnot, velký černý břit západu, a vrátila jsem se, abych se zase ujala svého hradu. Zbavím kraj kletby a obnovím své království v jeho dřívější slávě. Rozumíš?" zahřměl meč.

Shanzie se zmohl jen na slabé zakňourání. Jestli rozuměl, nebo ne, se z toho poznat nedalo, ale každopádně se nepřel.

"Nemusíš se bát. Služ mi věrně a budeš štědře odměněn," uklidnil ho meč laskavým hlasem.

"Služ nám oběma věrně," dodala Princezna.

Shanzie vzhlédl. Vyskočil na nohy a dychtivě vyhrkl: "Budu. Budu vám sloužit věrně, budu, přísahám! A co mám dělat?"

"No... v tuto chvíli nic..." řekla Luisa.

"Ale ano," namítla Princezna. "Shanzie, dej tu trochu do pořádku. V první řadě vyčisti jeden pokoj s dobrým krbem, rozdělej v něm oheň a přines hromadu zelených větví na spaní. Co jsi to tady vařil?"

"Králika, vaše nejvyšší výsosti, madam. Je váš. Vezměte si ho."

"Díky, Shanzie. To by mohlo stačit. Ty se můžeš najíst, až uklidíš můj pokoj, ale než půjdeš spát, chci, abys vyčistil celé patro. Zanedlouho přijede můj manžel a nechci, aby viděl tady ten nepořádek. Do ostatních pater se můžeš pustit zítra, ale tohle bych chtěla mít vyčištěné dnes."

"Ano, má vznešená excellence," řekl Shanzie a uklonil se.

"A oslovuj mě prosím 'má paní'."

"Budu, budu, vaše... má paní, madam."

"A ještě jedna věc: mám venku koně. Je průhledný, takže ho možná hned neuvidíš, ale je uvázaný u mostu. Napoj ho a nakrm a jeho sedlo přines dovnitř. Tam kde je, bude myslím v bezpečí."

"Ano, má paní. Hned, má paní," opakoval Shanzie a couval ke dveřím.

"Měly jsme štěstí," řekla Princezna, když odešel. Položila meč na stůl a sáhla po láhvi. Vino bylo ucházející. Králík byl docela dobrý. Usadila se a pustila se do večeře.

"Připadá mi trochu přihlouplý," poznamenala Luisa.

"Nepotřebujeme filozofa, ale sluhu. Dala bych přednost našemu domácímu trolovi, ale Shanzie postačí."

"Doufám, že máš pravdu."

Princezna si olízla prsty a řekla: "Když nic jiného, máme alespoň teplé a čisté místo, kde můžeme počkat na Kedrigerna a také jídlo."

"Musíme čekat? Nemohla bys něco udělat ty sama?"

Princezna rozhodně zavrtěla hlavou. "Na odeklinadla a protikouzla je odborník on. Ví přesně, jak na to."

Zatímco Princezna večeřela, Luisa začala vzdychat a nakonec řekla: "Možná už mi není pomoci. Možná tady není nic, co by mi pomohlo. Hrad je v troskách. Náš příběh je zapomenut. Je to všechno pryč. Budu mečem navždy."

Princezna, která měla plná ústa králíka, se jen zamračila a zavrtěla hlavou. Pak polkla a řekla: "Takhle nesmíš mluvit. Shanzie si ten příběh přece pamatuje, ne?"

"Ne. Neví o Williamovi a Alici a ani jak jsem byla proměněna v meč. Byl velice nepřesný."

"Měl jen povšechnou představu a lidé zjevně očekávají, že se vrátíš."

"Už jsem se vrátila a podívej se, co jsem tu našla! Špínu, pavučiny, ruiny... ani stopa po Hedvig nebo jejich potomcích... žádné archivy, žádné kroniky, žádné tajné zprávy... nic!"

"Uklidni se, Luiso. Až přijede Kedrigern, začneme po těch věcech pátrat. Mezitím si odpočineme."

Tak tedy odpočívali. Shanzie vyklidil hezký malý pokojík poblíž velkého sálu. Rozdělal v něm oheň a přinesl náruč čerstvých zelených větví, ze kterých si Princezna vyrobila pohodlnou matraci. Jednoduché kouzlo udržovalo pavouky, myši, štěnice a jiná drobná stvoření v bezpečné vzdálenosti; další zablokovalo zpráchnivělé dveře a zadrželo hluk Shanzieho smýčení a vymetání. Unavená Princezna spala bez přerušení od západu slunce až do úsvitu a pak s očima otevřenými lenořila až do plného světla.

Hluk zvenčí prozradil, že se Shanzie už pustil do práce. Rychle se nasnídala ze svých vlastních zásob a pak se šla podívat, jak pokračuje. Uznala, že pokud už se mu nepodařilo, aby horní patra vypadala úhledně, pak vypadala alespoň mnohem důstojněji než při jejím příchodu.

Shanzie už nebyl tak vystrašený jako včera. Zdálo se, že se smířil se skutečností, že teď pracuje pro okřídlenou dámu, která nosí meč a jezdí na koni, skrz kterého lze vidět, a tak se plně soustředil na práci. Kolem poledne přinesl Princezně divokou slípku a opekl ji nad ohněm. Když byla hotova, dovolila mu Princezna, aby se najedl s ní. Dřepł si na zem vedle její židle a jedl rychle a hlučně, s apetitem, který jeho novou paní docela omráčil. Když skončil a otřel si ruce do svých hadrů, zvedl se, aby odešel, ale Princezna ho zadržela.

"Shanzie, jsou tady na hradě nějaké staré knihy?" zeptala se.

"Nevím, má paní. Co jsou to knihy?"

"A jéje. Knihy jsou... jsou asi takhle velké a tlusté," řekla a doprovodila svá slova názornými gesty, "ale mohou být i větší nebo menší, nebo tlustší či tenčí. Uvnitř jsou plné listů pokrytých značkami. V některých jsou i obrázky."

"To zní jako něco báječného, má paní. Nikdy jsem žádnou takovou věc neviděl."

"Je tady na hradě něco, co tu zůstalo už od doby, kdy byla princezna zakleta?"

"Jen velká truhla, kterou nikdo nemůže otevřít a se kterou nikdo nemůže pohnout, má paní."

Princezna dychtivě vyskočila na nohy: "Hned mě k ní doved', Shanzie," nařídila mu. Pak vzala černý meč a polohlasně se zeptala: "Slyšela jsi to?"

Luisa si povzddechla a řekla: "Pravděpodobně mluví o bedně na staré krámy. Je to beznadějně, Princezno. Vážím si tvé snahy, ale připadá mi, že je to všechno beznadějně. Budu mečem navždy. Kromě okamžiků, kdy jsem holí."

"No tak, no tak. Nesmíš se vzdávat," řekla Princezna a konejšivě Luisu pohladila po jílci. Luisa si povzddechla a ponořila se do zasmušilého ticha.

Sestoupili do nižšího podlaží, do temné a špinavé místnosti, která byla kdysi využívána jako špižirna a věznice. Velká truhla byla nejen příliš těžká, aby byla uloupena; byla těžká dokonce i na to, aby ji unesla podlaha - před mnoha lety se probořila a teď byla napůl pohřbena ve špíně.

Ve světle Shanzieho pochodně vypadala železná truhla jako rakev obra, zachráněná na poslední chvíli před lupiči mrtvol. Byla zabořena v podlaze až ke svým třem velkým zámkům, které vykazovaly šrámy mnoha neúspěšných pokusů o otevření a byly pokryty tlustou vrstvou rzi.

"Znáš ji?" zeptala se Princezna a pozvedla meč, aby viděl.

"Na tu truhlu si pamatuji. Stála tu už předtím, než mne ten zlý čaroděj zaklel, ale není v ní nic důležitého. Používali jsme ji na skladování gobelínů a obnošeného oblečení," odpověděla Luisa ponuře.

"Neuškodí podívat se dovnitř."

"Taky nám to nepomůže."

"Kdo ví, co tam mohlo být přidáno po tvém zakletí?" namítla Princezna. Když Luisa neodpověděla, vyhrnula si rukávy a řekla: "Tak se do toho pustíme."

Položila ruce na drsnou železnou desku se zámky a soustředila se na prostřední z nich. Po chvíli se její rty začaly pohybovat, ale nic se neozývalo. Zastavila a o krůček ustoupila, pak zamrkala a zhluboka se nadechla. V obličeji se jí zračilo obrovské fyzické vypětí. Pak se v zámku ozvalo nesmělé cvaknutí a rezavý kov se po staletí znovu pohnul.

Princezna se spokojeně usmála a řekla: "A je to. Zvedni víko, Shanzie, ať se podíváme, co je uvnitř."

Shanzie zabodl pochodně do hromady špíny a oběma rukama sevřel okraj víka. Ozvalo se další vrzání a skřípění rezavého kovu a on tlačil vši svou silou víko nahoru, dokud mu nezůstalo v ruce a vlastní vahou nespadlo na zem. Shanzie vylekaně odskočil. Vzal pochodně a zvedl ji do výšky. Spolu s Princeznou se pak sklonili, aby se podívali dovnitř.

"Jen hromada starých šatů, má paní," oznámil Shanzie.

"Říkala jsem ti, co tam najdeš," poznamenala Luisa.

"Aby to nebylo úplně zbytečné, Shanzie, najdi si tam nové oblečení. Všechno je lepší než ty hadry, co máš na sobě."

"Ano, má paní. Děkuji, má paní!"

Shanzie se znovu naklonil nad bednou, našel v ní vyšívané kalhoty a vytáhl je. Chvilí si je potěšeně prohlížel, obracel je na všechny strany a obdivoval se zlatým a křišťálovým knoflíkům lesk-noucím se na šarlatovém hedvábí.

Vděčně se podíval na Princeznu, přehodil je přes utržené víko a zalovil hlouběji. Když vytahoval těžký gobelín, pronikl jeden paprsek pochodně až na dno truhly. Něco se tam zalesklo. Shanzie sebou škubl a gobelín spadl zpátky do truhly. "Zvedni tu pochodně výš, Shanzie," nařídila mu Princezna. Pak přistoupila k truhle a zalovila v ní.

Odstrčila plášť a velkou kožešinou čepici, uchopila gobelín a zataáhla. Záblesk na dně se objevil znovu a Princezna s vítězoslavným výkřikem sáhla po jeho zdroji. Narovнала se a otočila. V ruce držela štíhlou hůlku, zlatou a slonovinovou, se zářící křišťálovou hvězdou na konci.

"Wanda!" zvolala Luisa.

"Jsi si tím jista?"

"Ano! Poznala bych ji kdykoliv. Ach Wando, mé ubohé neviňátko! Je to moje chyba, že se ten špinavý stařec tak rozzlobil. Wando, můžeš mi to vůbec odpustit? Řekni, že mi odpouštíš!" bědovala Luisa.

Kouzelná hůlka mlčela. Princezna na ni zkoušela promluvit laskavými slovy, a dokonce s ní i třásla, ale odpovědi se nedočkala.

"Byla tam moc dlouho. Těžko můžeš čekat, že se hned vzpomene," řekla nakonec.

"Ano, samozřejmě," zvolala Luisa dychtivě. "Musíme být trpěliví. Bude v pořádku, určitě. Musíme jen... dát ji někam, kde je vzduch a světlo. Určitě jí to pomůže, že ano?"

"Určitě," řekla Princezna konejšivě.

"Ta truhla! Možná tam jsou všichni!" zvolala Luisa. "Ach Princezno, najdi je, prosím!"

Princezna si hůlku zastrčila za pás a vrátila se k truhle, kterou se Shanzieho pomocí po chvíli úplně vyprázdnila. Nenašli ani korunu, ani štít, ale Shanzie si při tom aspoň našel krásné šaty.

"Je mi líto, Luiso," řekla Princezna a zvedla meč.

"Nevadí, Princezno. Vlastně jsem ani opravdu nemyslela, že je tu najdeme. Jsem šťastná, že máme alespoň Wandu. Vezmeme ji nahoru."

Princezna přisvědčila lehkou úklonou a pak se obrátila k Shanziemu. "Vezmi si, co potřebuješ, a zbytek vrať zpátky do bedny. A dej si pořádnou koupel, než si ty nové věci oblečeš," nařídila mu.

"Koupel, má paní? To je něco jako ty knihy?" zeptal se zmateně.

Povzdychla si. "Ne, Shanzie. Koupel je, že ze sebe shodíš ty své hadry, vlezeš si do vody a budeš se drhnout tak dlouho, dokud nebudeš čistý."

"Nikdy jsem nic takového nedělal, má paní," namítl opatrně.

"Taky mě to napadlo. Udělej to, než si oblečeš ty nové šaty."

Princezna a Luisa zanechaly Shanzieho jeho úvahám a vrátily se do svého pokoje nahoře. Princezna položila Wandu opatrně na svou postel z borových větví tak, aby na ni svítilo slunce.

"Teď nám nezbyvá než čekat," řekla.

"Doufám, že se Wanda vzpomene rychle," řekla Luisa ustaraně. "Doufám, že je v pořádku. Je pořád tak nehybná. Tak tichá..."

"Ta ubožačka byla víc než sto let v truhle, Luiso. Nemůžeš čekat, že hned začne klábosit a vtipkovat."

"To je pravda. Vždycky byla trochu stydlivě děvče."

Čekali. Přišlo poledne a Princezna se lehce naobědvala, ale Wanda o sobě stále ještě nedala vědět. Večer už byla Luisa tak znepokojená, že Princezně nezbylo než chovat hůlku v náručí jako miminko a procházet se s ní po velkém sálu, což jí připadalo trochu hloupé. Proto se posadila ke krbu, aby si trochu odpočinula, když náhle vtrhl dovnitř Shanzie. Umytý a oblečený do elegantních šatů vypadal úplně jinak. Zářil šarlatem a zelení a zlatem a na sobě měl samou stužku a rozparek, měl šerpu a čepec, ale jeho způsoby se nezměnily. Byl celý bez sebe strachy.

"Má paní, má paní! Jezdci! A je jich mnoho! Tam!" vyrážel ze sebe zadýchaně.

"Jezdci? Kolik jich je?"

"Mnoho a mnoho a jsou velcí, zuřiví a oblečení celí v černém! Jedou na hrad, má paní! Musíme uprchnout!"

"Není třeba si dělat starosti," řekla Luisa chladně. "Nechte všechno na mně. A pamatujte si: Jsem Panstygia."

Princezna odložila hůlku a nacvičila si s Panstygií pár šermířských postojů a úderů proti imaginárnímu nepříteli. Pak zůstala stát uprostřed pokoje s mečem opřeným špičkou o podlahu v rukou a kouzelnou hůlkou za pasem a vyčkávala. První, co uslyšela, byly hlasy mužů, kteří vykřikovali různé příkazy. Pak uslyšela kroky v hale pod sebou a na schodišti. Dvorníci vcházeli jeden po druhém muži v černém. Překvapeně si ji prohlíželi, ale neříkali nic; nevyhrožovali jí ani ji nezdravili. Princezna jich už napočítala dvacet a proud mužů v černém neustával. "Poradíme si s takovou přesilou?" zašeptala.

"Snadno," ujistil ji meč.

Teď už jich tam bylo třicet a možná i víc. Stále mlčky se stavěli do kruhu kolem Princezny. Nakonec se k nim připojil poslední, větší než ostatní. I on byl v černém. Na pravém rameni měl tenký zlatý kroužek. Na ruce měl velký kovový štít. V pravé ruce svíral železný palcát. Černá pochva po jeho boku byla prázdná.

"Kdo jste a jak si to představujete takhle sem vtrhnout!" zeptala se Princezna s chladnou důstojností.

"Ty drzá zlodějko! Nestoudná vetřelkyně! Lupičko!" odpověděl muž v černém.

"Raději by sis měl dávat pozor na jazyk," upozornila ho Princezna.

"Já ti ukážu!" zavrčel. Pak vycenil v zuřivě grimase zuby a rozehnal se po ní palcátem.

< Třináct >

Drak bez pokladu

Palcát se zatočil a vylétl do výše. Když dospěl k vrcholu dráhy svého pohybu, černý meč jako by ožil a veden svou vlastní vůlí odsekl jeho hlavici. Ta se zatočila vzduchem, těsně minula dva černooděnce a proletěla podlahou, nechávaje za sebou jen hromadu třísek. Útočník ztratil rovnováhu a zavrával, ale vzápětí ztuhl, když se špička meče dotkla jeho hrdla.

"Odpověz na mou otázku, příteli," řekla Princezna nevzrušeně. "Kdo jsi a co má znamenat ten útok."

Než však muž mohl promluvit, meč zvolal: "Jak se opovažuješ napadnout dámu? Jak se opovažuješ urážet princeznu a dávat jí taková jména?"

"Hledám velký meč Panstygií," řekl muž chraptivě.

"Tak ty ji hledáš? No dobře, pak ji tedy brzy najdeš - zabodnutou až po jilec ve své hrudi, ty ničemný hrubiáne! Ty zba-bělče! Věz, ty barbare, že já jsem Panstygia, Matka temnot, a jediný způsob, jak jednat s takovými, jako jsi ty je -"

"Ne, počkej!" vykřikly tři hlasy najednou, následované radostným voláním: "Luiso, já jsem Alice! A já William, drahá sestřičko! Pra-prateto Luiso, smiluj se nade mnou! Copak jsi nás nepoznala? Zadrž, sestro! Dost už! To je hotový zázrak!" dokud Princezna rázně nesjednala ticho.

Když všichni umlkli, řekla muži v černém: "A teď, chci, abys mluvil ty. Je ta zlatá obruč na tvé ruce Alice, koruna?"

"Je, má paní," odpověděl horlivě.

"A ten velký těžký štít - je to William?"

"Samozřejmě, že je, ale není těžký - je to její bratr," řekl muž v černém a lehkým kývnutím a pohybem očí ukázal na meč, který se stále dotýkal jeho ohryzku.

"A kdo jsi potom ty?"

"Má paní, ten meč... kdybys ráčila..."

Princezna stáhla Luisu. Muž v černém se hluboce uklonil a řekl: "Jsem Rokkmund, čtvrtý toho jména, světu známý jako Rytíř prázdné pochvy. Jsem pra-pravnuk Elsy, mladší Hedviginy sestry, příbuzný Luisy, Alice a Williama, kteří kdysi vládli království Zpíva-jícího lesa, a nyní jsem jediným a právoplatným dědicem království."

"Říká pravdu, Luiso," řekl hluboký znělý hlas zpoza mužových zad.

"Williame? Jsi to opravdu ty?" zeptal se meč.

"Jsem, drahá sestro."

"A já jsem Alice!" zvolal radostný hlas z Rokkmundovy pravé paže. "Jsem moc malá, aby mne mohl nosit na hlavě, ale je ze mne skvělý náramek."

"A ty, Luiso, jistě pro svou odvážnou povahu, ses změnila ve velký černý břit západu," řekl Rokkmund. Na tváři se mu objevil úsměv a rozpřáhl ruce: "Pojď, má pra-prateto a připoj se k nám. Spolu znovu obnovíme království Zpívajícího lesa a přemůžeme všechny nepřátele. Budeme neporazitelní!"

"Už mám té své neporazitelnosti plné zuby, děkuji pěkně," odpověděla Luisa.

"Je to tvá povinnost, pra-prateto. Nepřátelé musí být rozdrceni."

"Jací nepřátelé? Všichni naši nepřátelé jsou už po smrti."

Rokkmund se pokusil dodat svému zarputilému obličejí ještě zarputilejší výraz, když řekl: "Nějací nepřátelé se vždycky najdou. Naše království se bude rozrůstat a bude třeba se vypořádat se sousedy, kteří podle využili našeho neštěstí. Musíme vyrvat svůj majetek z jejich zlodějských chřtánů!"

"Já nechci nic rvát ze žádných chřtánů, Rokkmunde. Jediné, co chci, je být znovu sama sebou. Je mi už nanic z toho být mečem."

"Nedá se nic dělat, Luiso," řekl William. "Věř mi, být štítem není žádná legrace, ale nedá se nic dělat. Vorvas je mrtev a nikdo jiný není schopen kouzlo zlomit."

"Tak to není, Williame. Kouzlo může být zlomeno, pokud se nám podaří zjistit přesné znění kletby, kterou Vorvas použil. Princezna a já prohledáme všechny záznamy a archivy, dokud nenajdeme něco, co nám pomůže."

"Zatím jste však nenašli nic," poznamenal Rokkmund.

"Ještě ne, ale co ty? Co ty víš o tom Vorvasově zaklínadlu?"

"Běda, vůbec nic. Pra-prateta Hedvig byla pohledem na vaši proměnu docela zlomena. Ještě téhož dne vstoupila do kláštera a až do konce svých dnů už nepromluvila jediného slova. Její tajemství zemřelo s ní."

"Potom... potom pro nás není žádná naděje," řekla Luisa tiše.

"Vůbec žádná. Přijmi svůj osud. Buď mým mečem a ved' nás k vítězství!"

"Okamžik, Luiso," řekla Princezna. "Nemyslím, že bys měla činit nějaké rozhodnutí dřív, než budeš mít příležitost promluvit si s Kedrigernem."

"Nemáme už přece žádnou naději. Když neznáme slova kletby, nemůžeme vůbec nic dělat," odpověděla Luisa sklíčeně.

"Určitě něco vymyslí. Odeklinání je jeho specializace."

"Smím-li se zeptat, má paní, kdo je ta osoba, která se jmenuje Kedrigern?" otázal se Rokkmund zdvořile.

"Je to můj manžel a velice zkušený čaroděj."

Rokkmund se sardonicky usmál a založil si ruce: "Tak čaroděj, říkáš? A vy, mé pra-pratety a můj pra-prastrýče, po všech těch zkušenostech se zlým čarodějem Vorvasem, opravdu chcete znovu vložit svůj osud do rukou dalšího čaroděje v marné naději, že vám pomůže? Patrně si z nás děláš legraci, drahá dámo."

"Kedrigern není jako Vorvas. Je velice čistotný," namítla Luisa.

Princezna se Rokkmundovi podívala přímo do očí a řekla: "Kedrigern je velký čaroděj, který ví o odčarování a odeklinání všechno, co se o nich vědět dá. Pokud někdo tvé rodině může pomoci, pak je to jedině on."

"Jenže mé rodině nikdo pomoci nemůže a ty to víš."

"Kedrigern se o to alespoň pokusí."

"A když selže? Pomysli na důsledky, má paní. Co když se William promění místo štítu třeba v hmoždír, bude snad šťastnější? Jestli se má pra-prateta Alice promění ve vyšivanou dečku, bude pak její osud uspokojivější? Jestli se Panstygia, velký černý břit západu, změní v jehlici do vlasů, bude -"

"Ach božové! Teď mě napadlo... ten palcát! Nebyl to snad náhodou taky některý náš příbuzný?" vykřikla Luisa v náhlé hrůze.

"Nic takového. Byl to jen palcát a nic jiného," ujistil ji Rokkmund. Zhluboka si oddechla a on pokračoval. "Proč váhat? Proč marnit čas čekáním na čaroděje, který nedokáže pomoci a navíc může ublížit? Pojd', připoj se ke svému bratrovi a sestře. Stůj po mém boku na cestě k vítězství a slávě!"

Princezna cítila, že se meč v její ruce chvěje. Přitiskla si Luisu ochranným gestem k sobě a řekla: "Nech Luisu na pokoji, Rokkmunde. Potřebuje čas, aby si mohla promluvit s Williamem a Alicí."

"Má paní, nabízím jí celý život v jejich těsné blízkosti."

"Ale Luisa není jako meč šťastná. Mluvily jsme o tom mnohokrát."

S výrazem ryzí věčnosti ve tváři rozhodl Rokkmund ruce: "Samozřejmě, že v minulosti nebyla, má paní. Který meč by mohl být šťastný, když je pohřben ve stromě nebo veden rukou neohrabané, v šermu necvičené osoby s nízkými ambicemi? Já jí však nabízím uspokojivější osud - možnost zaskvět se v boji - vysekat cestu k slavným vítězstvím! Spolu dobudeme říši!"

"To je od tebe velice velkorysé, Rokkmunde, a já si toho vážím," řekla Luisa uznale. "Musím si to jen promyslet a promluvit si s Kedrigernem."

"Chápu, má pra-prateto. Možná... možná by sis mezitím chtěla vyzkoušet mou pochvu. Nosím ji stále prázdnou. Čeká jen na tebe."

"Zkus ji, sestřičko," řekl William. "Nechal ji vyrobit speciálně pro tebe. Vypadá velice pohodlně."

"No tak, Luiso, černá ti vždycky slušela," pobídla ji Alice.

"Princezno... myslíš, že bych...?" zeptala se Luisa váhavě.

"Záleží to jen na tvém rozhodnutí."

"No... myslím, že zkusit bych to mohla."

Rokkmund napřáhl svou velkou ruku. Princezna mu podala meč, nikoliv však s radostí, protože se jí vůbec nelíbil jeho pohled ani chování a pochybovala o čistotě jeho pohnutek. Byl to však Luisin příbuzný (i když ne pravý pra-prasynovec, pokud tomuto termínu nepřikládal velice pružný význam) a měl na to právo. Luisa měla možnost svobodného výběru a vybrala si.

Rokkmund pozvedl meč do výšky a hrdě si ho prohlédl. Vycenil zuby v divokém úsměvu, zasmál se tak, že Princezně přeběhl mráz po zádech, a zasunul meč do prázdné pochvy. Následovala chvíle napjatého ticha, které nakonec přerušil Rokkmund. "No?"

"Je velice pohodlná," řekla Luisa tlumeným hlasem.

"Byla vyrobena vysloveně pro tebe, drahá Panstygie."

"Nikdy jsem neměla svou vlastní pochvu."

"To je jen začátek. Dobudeme slávy, vy tři a já. Staneš se nesmrtelnou. Přijdou doby, kdy lidé budou mluvit s úctou a posvátnou bázní o Rokkmundově říši a Panstygia, Matka temnot, se bude řadit mezi takové meče, jako byly Balisarda a Joyeuse, Durendal a Sanglamore... dokonce i samotný Excalibur! Samozřejmě, nezapomene se ani na můj štít a korunu," dodal rychle.

"Je to velice pohodlná pochva a bylo to od tebe pěkné, že jsi ji pro mne nechal udělat, Rokkmunde -"

"Potěšení je na mé straně, drahá pra-prateto -"

"- ale já bych pořád byla raději princeznou."

"Bohužel, pro princeznu žádné uplatnění nemám. Potřebuji Panstygi, Matku temnot, velký černý břit západu. A teď ji mám," řekl Rokkmund, usmál se a položil svou velkou ruku na Luisin jílec.

"Přesně tohle říkal i Mergith! Jste všichni stejní!" zvolal meč tlumeným hlasem plným vzteku "A já ti řeknu to, co jsem řekla i jemu - nikdy ti nebudu sloužit! Vzpřímím se v pochvě! Udělám ti v dlani bolestivé otlaky! Ztupím své ostří!"

"Vůbec nic z toho neuděláš, Panstygie, protože já jsem tvůj jediný žijící příbuzný a ty nesmíš dopustit, aby se mi něco stalo. Takže budeš dělat, co já budu chtít - všechno, co já budu chtít - stejně jako tvůj bratr a sestra," prohlásil Rokkmund sebevědomě.

"Má pravdu, Luiso. Nemáme na výběr," řekl William smutným hlasem plným beznaděje.

"Alespoň budeme spolu," řekla Alice, která se snažila být statečná.

Rokkmund vysekl Princezně dvornou poklonu. Stále se usmívaje řekl: "A teď, má drahá dámo, zanechám tě zde s tou hromadou ruin. Já jdu dobývat impérium!"

"Nikam nejdeš. Neopustíš toto místo, dokud nepřijede Kedrigern a neporadíme se, co může udělat pro tvé příbuzné. A neodneseš s sebou Luisu, pokud sama nebude chtít. Ani Alici a Williama, když už o tom mluvím," řekla Princezna.

"Jsi temperamentní, má paní - ale tvůj temperament ti ani trochu nepomůže Když jsi měla Panstygi, měl jsem dobrý důvod mít se před tebou na pozoru. Nyní jsi bezmocná. Křič, jestli chceš. Vyhrožuj, je-li ti libo. Už mi nemůžeš nic udělat."

"Ale mohu, Rokkmunde."

"Můžeš se klidně vsadit, že může," ozval se z pochvy tlumený hlas.

Rokkmund pozvedl obočí: "Jsi tedy černokněžnice? Nebo čarodějnice?"

"Čarodějka," opravila ho Princezna.

"Jenže ne dost dobrá čarodějka, abys pomohla mé pra-prateti," zasmál se Rokkmund opovržlivě. "Myslím, že se tě nemusím moc bát, má paní."

"Na odeklínadla a protikouzla se specializuje můj manžel. Já dělám jiné věci, a pokud se odsud pokusíš odjet, předvedu ti své umění na tvých mužích i na tobě osobně a udělám to s velkou radostí."

Rokkmund se na ni pozorně zadíval a zamýšleně se poškrábal na hlavě. Princezna se pokusila vyhlížet patřičně hrozivě a přitom pátrala v paměti po příhodném a dostatečně efektním kouzlu, které by bylo na výši situace. Rokkmund se přestal škrábat, kývl rozhodně hlavou a zamumlal: "Pak tedy zbývá jen jedno." Bleskurychle vytáhl Panstygi a vytočil zápěstí pro úder vedený ve výši Princeznina krku. Panstygia zaječela, ale nemohla udělat nic, aby mu v tom zabránila. Dokonale zaskočená Princezna neměla čas, aby udělala jakékoliv kouzlo. Stačila jen vytáhnout hůlku, kterou měla za pasem, a nastavit ji meči do rány. Černý břit zasvítl vzduchem a střetl se s bílou hůlkou. Zablesklo se, jako by najednou explodovalo slunce a Princezna ztratila vědomí. Zaslechla ještě křik bolesti a zděšení, rychlé kroky, tlumené rány, jak muži naráželi jeden do druhého a do rozličných kusů nábytku, rachot zbraní odhazovaných v zoufalém úprku a pak ji obklopilo ticho a tma.

Probudil ji zvuk známého hlasu, a když otevřela oči, uviděla, že na ni shlíží Kedrigernův starostlivý obličej. Zvedl ji do polohy vsedě a přidržel jí u úst láhev.

"Vypij to má drahá. Pomalu. Myslím, že jsi utrpěla menší šok," řekl.

"Ach, Keddíe, bylo to hrozné!" vydechla Princezna. Napila se vína a pak rychle pokračovala: "Rokkmund se mi pokusil useknout hlavu Luisou a já nestačila udělat nic jiného, než vytáhnout Wandu..."

"Ty jsi našla Wandu?"

"Ano. Byla ve velké železné truhle, ubožačka. A Rokkmund našel Williama a Alici. Nepřipadá mi, že by s nimi jednal moc hezky. Doufám, že jim pomůžeš, Keddíe."

"Má pomoc už je zbytečná, má drahá. Zdá se, že ses o všechny postarala sama," řekl Kedrigern hrdě, pomohl ji na nohy a dramatickým gestem ukázal kolem. Princezna zamrkala a protřela si oči, před kterými jí stále tančily hvězdičky a pestrobarevné skvrny.

Na podlaze ležely na jediné hromadě tři ženy a jeden muž, všichni jí dokonale neznámí. Vypadali jako oběti divokého, ale nekrvavého neštěstí. Tmavovlasá žena oblečená celá v černém, s širokými rameny a vyzývavou bradou i poprsím, půvabná svým energickým divokým způsobem, si třela bok a tvářila se, jako by ji někdo silně udeřil do žeber. Za ní seděli opření zády o sebe mladý muž podobně smělých rysů, který si s očividnou úlevou třel nohy i ruce, a žena se sytější žlutými vlasy a rysy mladší sestry obou ostatních, jež na ně užasle zírala. Vedle nich ležela štíhlá křehká dívka v mléčně bílých šatech, s vlasy barvy světlého zlata a bledou pletí. "Williamě! Luiso! Já jsem odekletá!" zvolala světlavlasá žena a radostně rozpřáhla ruce.

"Já taky. Všichni jsme odekleti," řekla žena v černém, která si třela pohmožděný bok. Pak se rozhlédla, uviděla

Princeznu a vykřikla: "Princezno! Jsi v pořádku! A Kedrigern konečně taky přišel!" Hbitě vyskočila na nohy a s lehkým

bolestivým syknutím objala Princeznu. Pak poodstoupila a zeptala se: "Co se vlastně stalo?"

"Vyťáhla jsem Wandu. Pak se hrozně zablesklo..." řekla Princezna omámeně. Vypadala zmateně.

"To bylo od tebe velice moudré, má drahá," pochválil ji Kedrigern. "Když se všechna ta magie dostala tak těsně k sobě, zapůsobil přímý kontakt zpětnou vazbou a... výsledek vidíš sama."

"Ano. Ráda bych vám představila svou sestru Alici a svého bratra Williama. Tohle jsou moji přátelé Princezna a Kedrigern. Oba jsou čarodějové. Byli absolutně skvělí," řekla Luisa, zářící radostí a objímající všechny přítomné.

"Předpokládám správně, že ta dáma na podlaze je vaše sestřenice Wanda?" zeptal se Kedrigern a ukázal na nehybnou postavu.

"Ubohá Wanda. Nikdy nebyla moc odolná. Řekla bych, že jí to bude trvat pár dní, než se docela vzpamatuje," řekla Alice.

"Taky jsem jí asi trochu pohmoždila žebra," poznamenala Luisa a promnula si vlastní bok. "Rokkmund měl pořádný švih."

"Kde vlastně je? Byl zrovna uprostřed..." začal William a pak si náhle všiml ropuchy, dřepící poblíž Wandy.

Byla to velká ropucha, velká skoro jako kočka a tak sytě zelená, že byla skoro černá. Pokusila se o nemotorný skok k nim, ale přistála tak nešťastně, že skoro upadla. Vypoučila své žabí oči na skupinku nad sebou a hlasitě zakvákala:

"Kváák!"

"To se k němu dokonale hodí!" řekla Alice a radostně zatleskala. "Ach, díky, Princezno!"

"Velice dobře provedeno, má paní. Svědčí to o tvém bystrém úsudku," řekl William a pozvedl její ruku ke rtům.

Princezna přijala lichotky s tajemným úsměvem na tváři. Kedrigern zachytil její pohled a mrkl na ni, ale ona se rychle odvrátila.

"Kde je Shanzie?" zeptala se náhle Luisa. "Budeme potřebovat někoho, kdo uvaří jídlo a připraví nám naše pokoje. Je tady spousta práce. Kam se ten mládenec jenom poděl?"

"Určitě se ztratil, když uviděl příjezd Rokkmunda a jeho lidi," řekla Princezna. Obrátila se na Kedrigerna a zeptala se ho: "Nepotkal jsi náhodou malého, velice pestře oděného chlapce?"

"Ne, ale nemusíte mít starost. Nebudete mít žádné potíže s hledáním pomocníků, které potřebujete. Rokkmundovi lidé budou hledat práci a jsem si úplně jist, že poté co viděli, jak skončil jejich pán, s nimi nebudou žádné problémy."

Zdalo se, že ropucha rozuměla. S posledním vzdorovitým "Kváák!" se obrátila a začala skákat ze schodů.

"Dobře mu tak. Zacházeli s námi surově," řekla Alice a pokrčila rameny.

William pochmurně přikývl. "To je pravda. Vyhrožoval mi, že mě překove, když mu nebudu pomáhat."

"Nikdy ses o tom nezmínil, William!"

"Nechtěl jsem, aby sis dělala starosti, Alice," řekl a položil jí konejšivě ruku na rameno. "Bál jsem se, čím by mohl vyhrožovat tobě."

"Ten dobytek! Ten hnusný dobytek!" zasyčela Alice.

"Spiš hnusná ropucha," opravil ji Kedrigern. "A myslím to doslova. Přihlédneme-li ke koncentraci magie, která se v tom jediném okamžiku uvolnila, bude ropuchou dokonale a navždy."

Většina přítomných včetně Princezny si po tom odborném vyjádření vyměnili potěšené úsměvy "To je tedy opravdu radostná zpráva," řekl William. "A nyní, když mne na chvíli omluvíte, půjdu nabídnout místo v našich službách těm Rokkmundovým mužům, kteří toho budou hodni."

"Zkus najít nějakého, který umí vařit. Potřebujeme pořádnou večeři," připomněla mu Luisa.

Z dobré večeře se těšili toho i následujícího dne. Třetí den se Princezna a Kedrigern začali připravovat k odjezdu. Po dobu jejich pobytu bylo o ně postaráno velice obětavě. Když se Rokkmundovi muži dozvěděli celý příběh, ochotně odpřisáhli věrnost Luise, Williamovi a Alici a rychle se chopili svých povinností. Bylo třeba vykonat mnoho práce, ale její povaha nebyla nijak děsivá. Tam, kde Rokkmund zatěžoval jejich životy a zdraví, tam jejich noví páni nabízeli klidnou práci se zcela konkrétní odměnou. Nikdo Rokkmundova pádu doopravdy nelitoval.

Když byla všechna vděčnost vyjádřena, odměny slíbeny a věrné přátelství odpřisáhnuto, nasedli Princezna a Kedrigern na velkého černého oře a zamávali všem na rozloučenou. Projeli branou i zástupem mávajících mužů, kteří při pohledu na stříbrný roh a kopyta uctivě ustupovali. Jejich předák na ně z uctivé vzdálenosti zavolal: "Mistře Kedrigerne! Má paní! Tudy nemůžete. Ještě jsme neopravili most!"

Kedrigern se usmál, zamával a naklonil se k Princezně: "Co kdybychom si dopřáli maličko dramatický výstup na rozloučenou, má drahá?"

"Jak to myslíš?"

"Myslím, že tak ušlechtilý kůň, jako je ten můj, může snadno přeskočit dvojnásobnou vzdálenost."

"Jsi si tím jist? Já mám křídla, ale vy dva se při tom můžete zranit."

"Dokonale mu v tomto směru důvěřuji, má drahá. Neměj strach," řekl Kedrigern a pak zavolal na pracující muže: "Jděte stranou, prosím. Přeskočíme."

"To nikdy nedokázáte! Je to příliš -" stačil říct předák, ale pohled na rudý žár v oku koně a zablesknutí jeho kopyt mu odtrhl další slova od úst.

Kedrigern se naklonil nad šíjí koně a jemně ho popleskal po plecích: "Co myslíš, příteli? Zkusíme to?"

Velké zvíře pohodilo hlavou a hlasitě si odfrklo. Odfrknutí znělo značně sebejistě. Pak ucouvlo o několik kroků, sklonilo hlavu, zahrabalo kopytem a vyrazilo vpřed, aby se jediným skokem přeneslo přes trosky spadlého mostu a přistálo dobrých šest kroků od protějšího okraje. Hřebec zaržál, jeho podkovy a roh se zableskly v ranním slunci a z nozder mu vyšlehl plamen. Užaslí muži to kvitovali hlasitým jásotem.

"Na tenhle okamžik nikdy nezapomenou," poznamenal Kedrigern s lehkou pýchou.

"Ani já ne," řekla Princezna, když konečně popadla dech. "To je ale kůň."
"To tedy je. Najdeme toho tvého a můžeme vyrazit na cestu domů."
Princeznin průhledný kůň byl dobře živený i napojený. Našli ho uprostřed kruhu ostatních a poblíž jejich vlastních nákladních koní. Přivítal je potěšeným zaržáním a koně se před nimi i velkým černým hřebcem uctivě rozestoupili.
"Zdá se, že ten tvůj kůň je dobrý vypravěč," poznamenal Kedrigern.
"Řekla bych, že je mezi ostatními koni docela populární. Zajímalo by mě, co jim povídal."
"Pravděpodobně nás trochu pomlouval, ale je to dobrý kůň. Bezpečně tě provedl začarovaným lesem."
"Ano, to udělal. Nevypadalo to, že by se něčeho bál. A je silný."
"Teď mě spíš zajímá jeho rychlost. Hory tichého hromu jsou daleko a dny jsou čím dál kratší a chladnější. V noci už začíná být zima. Budeme si muset pospíšet, jestli chceme být doma před prvním sněhem."
"Nemohli bychom se cestou někde zastavit?" zeptala se Princezna.
"Slíbil jsem Dyraxovi, že se o jeho hrdinském činu zmíním Zorilonovi, aby ho mohl začlenit do folklóru. A myslím, že se budeme muset zastavit v Dendorriku a podívat se, jak si vede Hamarak. Ale to už je opravdu všechen čas, který se můžeme zdržet."

Ranní jízda byla příjemná a vítaná. Les, osvobozený od svého dlouholetého zakletí a ještě nezaplňný bandity a lupiči, jako by každým závanem větru v korunách stromů oslavoval svou svobodu. Prastaré větve Kedrigernovi mávaly a děkovaly. On tato gesta přijímal s přátelským máváním a kynutím, zatímco Princezna se šťastně usmívala.

"Je to od nich hezké, že projevují svou vděčnost," řekla, když dojeli na mýtinu.
"Stromy jsou v tom ohledu mnohem uznalejší než lidé," řekl Kedrigern a povzdechl si.
Ani jeden z nich už nepromluvil a pokračovali v zamyšleném tichu, dokud nedojeli k potůčku uprostřed otevřeného prostranství, kde Kedrigern navrhl, aby si na chvíli odpočinuli. Roztáhl příkrývku, Princezna vytáhla chléb, sýr a víno z jejich zásob a usedli k lehké svačině. Pak se Kedrigern pohodlně natáhl s tvář upřenou k obloze a Princezna se k němu těsně přivinula a opřela si hlavu o jeho rameno.

"Doufám, že nejsi moc zklamaná, má drahá," řekl, aniž otevřel oči.
Zvedla hlavu a překvapeně se na něj podívala: "Zklamaná? Proč?"
"No, celou tu cestu jsme přece podnikli proto, abychom pro tebe našli kouzelnou hůlku, a vypadá to, že jsme se k cíli nepřiblížili o nic víc, než když jsme vyjeli. Až na to, že když má teď Wanda svou lidskou podobu, je na světě o jednu kouzelnou hůlku méně."

"To nevadí. Pomysli na všechno to dobro, které jsme vykonali. Prokletí tohoto lesa ani Zelený Hádankář už nebudou dál ohrožovat poutníky, Blamarde a její království procitlo ze spánku... i Pensimer a Ezrammis byli osvobozeni z toho groteskního zakletí..."

"A Luisa a její rodina jsou zase lidmi," dodal.

"Až na Rokkmunda," opravila ho Princezna.

"Ach ano, Rokkmund. Řekni mi, drahá, skutečně jsi ho chtěla proměnit v ropuchu?"

"Podvědomě jsem na to myslela, ale doopravdy jsem to neudělala. Všechno, co jsem v tu chvíli chtěla, bylo zabránit mu, aby mi usekl hlavu."

"Jednala jsi instinktivně a všechno se dokonale povedlo. To dokazuje, že se z tebe stal prvotřídní čaroděj. Jsem opravdu rád, že se ti to tak podařilo," řekl a přitiskl ji k sobě těsněji.

"Všechno, co vím, jsi mě naučil ty," řekla a políbila ho.

"Ano, ale dobrý učitel nestačí - člověk musí být dobrým žákem. A ty jsi byla skvělý žák. A co je nejdůležitější, máš správný instinkt. Obyčejný člověk by se pokusil utéct nebo vyhnout, nebo by začal ječet... a ty jsi sáhla po kouzelné hůlce."

"Připadalo mi to jako dobrý nápad."

"To tedy byl. Vědět, to je nejdůležitější vlastnost čaroděje."

Spokojeně vzdychla. Chvilí leželi v příjemném tichu a pak se Princezna posadila a řekla: "Vlastně už kouzelnou hůlku ani doopravdy nechci. K čemu by mi byla? Dostala jsem příležitost ji použít a nikdy nebudu litovat, že jsem to udělala tak, jak jsem to udělala."

"To jsi řekla hezky, má drahá," řekl Kedrigern, opíraje se o loket. Pak se zamyslel a dodal: "Jeden problém nám však pořád ještě zůstal."

"Jaký?"

"Najít pro tebe vhodný dárek k výročí."

Zasmála se, vyskočila a pomohla mu na nohy: "Pojď se podívat, jestli na tom keři nejsou nějaké ostružiny," řekla. Ruku v ruce se vydali k potůčku, jehož břehy lemoval hustý porost. Náhle se nad jejich hlavami mihl velký stín, a když vzhledli, uviděli nad sebou pozoruhodného tvora. Slunce se lesklo na jeho zlatých a šarlatových šupinách a křišťálových drápech. Obrovská průzračně zelená křídla se rozprostřela na obě strany štíhlého, lesknoucího se těla zakončeného hlavou na dlouhém krku z jedné strany a dlouhým ocasem z druhé. Koně se semkli k sobě a znovu se začali pást.

"Je to někdo, koho znáš?" zeptala se Princezna.

Kedrigern vytáhl svůj medailon a podíval se přes Hledáček pravdivého vidění. Pak zmateně zavrtěl hlavou a řekl:

"Nepoznávám ho, ale zdá se, že on zná nás."

"Podívej se! Mává nám!"

"Setkala ses s nějakým drakem, když jsme se rozdělili, má drahá?"

"Nesetkala jsem se vůbec s nikým... kromě ubohého Shanzieho."

"To jméno už jsem od tebe slyšel. Kdo je to?"

"Takový směšný malý chlapec, který žil v troskách Luisina hradu. Byl strašně špinavý a roztrhaný, ale měl dobré srdce. Našla jsem mu nějaké šaty v truhle, kde byla ukrytá Wanda. Pravděpodobně to byly první slušné šaty, které kdy měl. Vypadal v nich velice hezky, když se umyl, s těmi krásnými zlatě vyšívanými šarlatovými kalhotami, košili se zelenými rukávy a křišťálovými... Ach, ty mys-liš...?" zeptala se a oči se jí užasle rozšířily.

"Je to velice pravděpodobné, má drahá. Zákon zachování magie."

Oba zamávali na draka, který se snesl níž, pak zase vzlétl a v trochu neohrabaných kruzích se začal blížit k mýtině.

"Co je to Zákon zachování magie?"

"Magie nemůže jen tak zmizet. Všechno to těžkotonážní zakletí Luisy a jejích příbuzných se muselo někam podít a proměna Rokkmunda v ropuchu spotřebovala jen její malou část."

"Cítím se hrozně, Keddie. Ten ubohý chlapec!" řekla Princezna a zoufale zalomila rukama.

"Připadá mi, že Shanzieho ta změna docela těší, když se dívám, jak vesele poletuje. Možná, že jsi mu naopak prokázala velkou službu," řekl Kedrigern a objal ji kolem ramen.

Drak náhle přerušil své akrobatické cvičení a zamířil přímo k páru, ztěžka dosedaje na zem několik kroků od nich. Pak zařval, zvedl svou zlatou hlavu a zahřměl: "Nech tu dámu na pokoji, ty odporný ničemo, nebo uvidíš!"

"Shanzie, jsi to ty?" zeptala se Princezna draka.

"Ano, má paní. Neboj se. Já tě zachráním," řekl a jeho drápy se zlověstně zableskly na slunci.

"Ne, Shanzie! To je můj manžel!"

"Tvůj manžel?"

"Říkala jsem ti přece, že přijede, copak si nevzpomínáš? Takže přijel a teď se vracíme domů." Princezna se odmlčela a pak se zeptala: "A jak to vypadá s tebou, Shanzie?"

"Báječně, má paní! Nikdy dřív jsem se necítil tak silný - a mohu létat! Viděla jsi mne, jak létám?"

"Samozřejmě, Shanzie. Jde ti to báječně."

"Je to úplně snadné! Je to stejně snadné jako chodit! Rád jsem se díval na ptáky a přál si, abych mohl létat jako oni, ale nikdy jsem si nemyslel, že se mi to vyplní. Ach, jsem tak šťastný, má paní!" vyřázel ze sebe Shanzie hlubokým hromovým hlasem, který tak podivně kontrastoval s jeho dětským nadšením. Jeho slova doprovázely obláčky dýmu.

"To jsem opravdu moc rád. A můžeš za to poděkovat jen a jen Princezně," řekl Kedrigern a dramatickým gestem ukázal na svou rdící se ženu.

Drak se podíval z jednoho na druhého a jeho dětsky modré oči se užasle rozšířily: "Je to pravda, má paní? Opravdu jsi to pro mne udělala?"

Princezna odpověděla trochu rozpačitě: "No, víš, Shanzie... jen jsem zvedla Wandu a pak se zablesklo..." Nervózně sklopila oči k zemi a mávla rukou jako někdo, kdo je příliš skromný, než aby mluvil o svých vlastních zásluhách.

"Ach má paní, děkuji ti! Děkuji!"

"A nejen to, Shanzie - stejným gestem proměnila jednoho muže v ropuchu a odčarovala čtyři lidi, kteří byli stovku let pod mocnou kletbou. Tomu se říká čarovat," řekl Kedrigern hrdě.

Shanzie vyfoukl úzký pramínek ohně a užasle zavrtěl hlavou.

"No, někdo s tím musel něco udělat," řekla Princezna.

"Nikdo by to lépe nezařídil, má drahá."

Princezna stiskla Kedrigernovi ruku, usmála se a obrátila se k drakovi: "Co plánuješ dál, Shanzie? Zůstaneš na hradě?"

"To ne, má paní. Hrad už není vhodné místo pro Shanzieho," řekl drak vystrašeně. "Sotva jsem se tam ukázal, začali po mně házet oštěpy a křičet: 'Zabijte draka! Zničte zlého draka!' Nechci se cpát někam, kde o mne nestojí."

"Ne, to jistě ne. Hlavně, když to vyjadřují házením oštěpů."

"Co takhle hlídat zlatý poklad? Zdá se, že to je hlavním zaměstnáním draků v jiných částech světa," navrhl Kedrigern.

"Nevím, kde takový poklad hledat, můj pane. Nemyslím, že by se jich v okolí moc povalovalo."

"To je pravda," uznal Kedrigern a po chvíli dodal:

"A neříkej mi prosím 'můj pane'. Místře Kedrigerne postačí."

"Ano, místře Kedrigerne." Shanzie se vztyčil a pokusil se zasalutovat.

"Keddie, co ta hora, kterou nám ukázal Buroc? Nikdy jsme se nedostali k tomu, abychom s ní něco udělali, a pořád tam ještě je. Shanzie by ji mohl hlídat, co říkáš?" navrhla Princezna.

"Pokud mne se týče, tak docela určitě," odpověděl Kedrigern.

Obrátili se k drakovi, který se na ně díval trochu nervózně a vyfoukl pár rozpačitých obláčků kouře, než řekl: "Je to od vás velice laskavé, má paní a místře Kedrigerne, ale já myslím... no, jsem drak a můžu létat a tak... myslím jsem, že by bylo báječně trochu cestovat a porozhlédnout se po světě. Ještě se nechci usadit."

"Pak tedy cestuj, Shanzie," řekla Princezna a pohladila ho po pařátu, "Budeme ti tu horu opatrovat, dokud se nerozhodneš usadit se. Kam chceš cestovat?"

Shanzie dlouho váhal, než vyhrkl: "S vámi!"

"S námi?" opakovala Princezna.

"Jen nějaký čas, má paní. Nebudu vás rušit. Mohu vás vést a chránit před nebezpečím. Večer vám mohu rozdělávat oheň a obstarat jídlo. Prosím, nechte mne jít s vámi!"

"Keddie...?" zeptala se Princezna.

"Je to jenom na tobě, má drahá. Zdá se, že k tobě přilnul."

"Na hradě nám byl velice prospěšný. Má se k dílu a je na něj spolehnutí. Uspoří nám spoustu magie. Taky si myslím, že mu něco dlužím. Koneckonců, nebýt mne, zůstal by člověkem."

"Ano. Zůstal by ubohým chlapcem, který by sloužil na Luisině hradě. Teď je zlatý drak, který může létat, kam si

zamane. Nemyslí, že by ses vůči němu musela cítit provinile, má drahá."

"Nemyslela jsem provinile. Spíš odpovědně. Nemohu ho prostě odehnat," řekla.

"Pak ho neodháněj."

Princezna se obrátila k drakovi: "V pořádku, Shanzie. Můžeš s námi. Budeš mým dárkem k výročí."

Shanzie rozprostřel svá velká zelená křídla se zvukem připomínajícím zvonění zvonů. Vznosl se do výše a pak několikrát zakroužil nad mýtinou, zanechávaje za sebou kouřovou stopu. Princezna si ho prohlížela jako pyšný rodič a zatleskala, když zase přistál vedle ní a uklonil se tak elegantně, jak mu to jeho ještěřtější tělo dovolovalo.

"Skvělé. Je to o moc lepší, než kouzelná hůlka," řekl Kedrigern.

< Čtrnáct >

Návrat do Dendorriku

Shanzie se ukázal být velice užitečný; o tom nemohlo být sporu. Vedl je nejkratší cestou, odstraňoval ze stezky spadlé stromy, svým horkým dechem vysušoval bláto a každý večer je očekával u rozdělaného ohně se zásobou čerstvě naloveného masa. Sám jedl v diskrétní vzdálenosti, ponechávaje čarodějněmu páru soukromí, a připojoval se k nim jen na krátký večerní rozhovor, než šli spát a on se ujal hlídky.

Kedrigern, na jehož magii nebyly kladeny žádné další nároky a který se každé ráno obcerstvoval šálkem vývaru z hemonie, se brzy zase začal cítit ve své kůži. A jakmile se začal cítit ve své kůži, začal myslet na to, že se podzimní dny krátí a on je stále ještě v sedle daleko od domova a že ho stále ještě čekají povinnosti, než bude moci usednout se starou kronikou na klíně v pohodlí u svého vlastního krbu, se džbánkem nejlepšího Vosconova vína na dosah a věrným Spotem připraveným splnit každé jeho přání. Nejen že cestoval, cestoval dokonce ve společnosti draka.

Shanzie byl sice velice ochotný drak, té nejlepší povahy, dobře vychovaný, úslužný, uctivý a dychtivý posloužit, ale pořád to byl drak a byl oddaný Princezně. Jak dlouho se asi zdrží, až dojdou domů, a nakolik se tím změní jejich život, pomyslel si Kedrigern s obavami. Jak se bude Shanzie snášet se Spolem? Kolik klientů mu zaplaší? Nebude přitahovat jiné zástupce svého druhu? Změní se snad jeho pohodlná, útulná vilka v Horách tichého hromu v hangár pro flákající se draky? A pokud k tomu dojde, jak je vypudí, aniž by na to musel obětovat podstatnou část své magie a aniž by musel riskovat přímý střet? To bylo zlé, velice zlé, a mohlo za to samozřejmě cestování. Cestování nikdy nikomu nepřineslo nic dobrého. Podívejte se na Odyssea. Nebo Bludného Holanďana. Cestování neznamená v životě člověka nic než zbytečný rozruch, nepohodlí a nepříjemné komplikace.

"Jsi dnes nějaký zachmuřený," poznamenala Princezna, která si jeho nálady rychle všimla.

"Myslím na domov, má drahá. Přemýšlím, jak dlouho to ještě bude trvat, než se tam konečně dostaneme."

"Ty myslíš na domov pořád, a přitom ti cestování tak prospívá," řekla. Jeho jedinou odpovědí bylo znechucené odfrknutí, a tak pokračovala: "Tohle je nejlepší období na cestování. Ten vzduch!"

Zavětril a zašklebil se. "Vlhký, velice vlhký."

"Podívej se na to listí!" zajásala a rozmáchlým gestem obsáhla koruny všech stromů kolem. "Už jsi někdy viděl takové barvy? Nejsou báječné?"

"Umírající listí," řekl ponuře.

"Nebud' morbidní. Nadechni se. Vzduch je čerstvý a osvěžující."

"Mrazí až do morku kostí. Já chci pořádný oheň - pod střešou, v krbu, a pohodlné křeslo, kam bych se mohl usadit."

"Budeš to všechno mít, až dojedeme k Zorilonově domu."

"Kdy tam budeme? Myslím, že je to někde tady."

"Shanzie se po něm letěl podívat. Brzy by nám měl dát vědět - tamhle letí!" zvolala Princezna a zamávala na draka, který se objevil nad korunami stromů. "Nezdá se, že by nás viděl. Vzlétnu a podívám se, co objevil."

"Bud' na sebe opatrná, má drahá. Nelétej příliš blízko. Kdyby tě zasáhl křídly, srazil by tě k zemi."

"Shanzie by mi nikdy neublížil."

"Úmyslně ne, ale draci bývají trochu nemotorní, na to nezapomínej. A on je v tom pořád ještě nováček."

"Dám si pozor," řekla a lehce se vznesla ze sedla skrz koruny stromů na volné nebe.

Díval se za ní a s úsměvem odpovídal na její zamávání. Stal se z ní skvělý letec a rychle se stávala i dobrou čarodějkou. Jistě, na Luisině hradě měla štěstí, ale udělala přesně to, co udělat měla, a udělala to instinktivně. K čemu by bylo všechno štěstí, kdyby nebylo podepřeno zkušeností? Mnoho lidí může být ve správný čas na správném místě, ale jen nemnozí dokážou své šance využít.

Kedrigern si dopřál několik okamžiků čisté pýchy na Princeznu a její úspěchy a pak se vrátil ke svému ponurému přemítání o cestování. Stěží se dokázal dostatečně zachmuřit, když se vedle něj objevila šťastně se smějící Princezna a lehce vklouzla do svého sedla.

"Shanzie našel Zorilonovu chýši. Budeme tam před setměním. Takže už dnes večer budeš mít svou pohodlnou židli a oheň v krbu," řekla.

"A postel na spaní," dodal šťastně. Pak jeho radost trochu povadla a polohlasem ještě dodal: "A před spaním další Zorilonovy pohádky."

"Možná, že se z naší kritiky poučil," poznamenala Princezna.

"Opravdu v to doufám. Slíbil jsem Dyraxovi, že dohlédnu, aby se dostal do legendy a stal se nesmrtelným, ale bojím se, pokud se Zorilon podstatně nezlepšil, že mnoho nesmrtelnosti Dyraxe nečeká."

"To není tvoje chyba, Keddie."

"Ne. Myslím, že není," odpověděl čaroděj zamyšleně.

Náhle se poplašeně podíval na Princeznu: "Letěl Shanzie nad chatrčí? Bylo ho vidět?"

"Ne. Řekl mi, že si dával velice dobrý pozor, aby zůstal mimo dohled. Ještě si pamatuje, jak ho přivítali muži na Luisině

hradě."

Kedrigern přikývl a ulehčeně si oddechl: "To je dobře. Myslím, že bude lépe, když se Shanzie bude držet stranou, dokud nepřipravíme Zorilona na jeho příchod."

Princezna se zatvářila zmateně: "Proč by Zorilon neměl chtít vidět pravého nefalšovaného draka?"

"Ano, ale ne bez přípravy."

Princezna se nad tím na chvíli zamyslela a pak přikývla. "Máš pravdu. Řeknu mu, aby se držel zpátky, dokud ho nezavolám."

Kedrigernovo rozhodnutí se ukázalo naprosto správné. Zorilon prošel docela nedávno nikterak něžnými rukama Rokkmunda a jeho mužů a na nečekané setkání s drakem neměl tu správnou náladu.

"Bylo to nanejvýš nepříjemné," řekl, když se všichni tři hráli u jeho krbu. "Ten velký chlap, který sám sebe nazýval Rytířem prázdné pochvy, mi vyhrožoval strašnými věcmi a jeho muži tu všechno zpěvřaceli a rozbili a to jen proto, že jsi tudy prošel s tím svým začarovaným mečem. Neříkal jsi, že je to tajemství, tak jsem jim o tom pověděl, ale oni mi začali vyhrožovat, mlátili mě a všechno mi tu rozbili."

"Něco takového se od nich dalo čekat. Ale nezranili tě, že ne?" zeptal se Kedrigern starostlivě.

"Jen pár modřin tu i onde. Nic vážného. Poskytlo mi to dobrý materiál ke psaní. Poučil jsem se hodně o loupeživých rytířích."

"Takže pořád ještě píšeš pohádky?" zajímala se Princezna.

"Ale samozřejmě, má paní. Od chvíle, kdy jste se tu zastavili, jsem pilně pracoval na jejich revizi - s jediným přerušením kvůli Rokkmundovi a jeho mužům. Oba jste mi velice pomohli. Už mám hotovo skoro dvě stě pohádek a všechny jsou dobré. Plné konfliktů a zápletek a hrozných překážek, které musí krásní princové a krásné princezny na své cestě za štěstím překonávat."

"A žijí pak šťastně až na věky?"

"Pokaždé," přisvědčil Zorilon.

Kedrigern ostře luskl prsty, až Rampelník dřímající v koutě nadskočil, a řekl: "To mi připomíná. Mám pro tebe příběh. Slíbil jsem tomu princovi, že ti ho budu vyprávět, abys ho mohl učinit nesmrtelným. Jmenuje se Dyrax. Políbil krásnou princeznu a tím ji probudil, stejně jako její domácnost a celé království - každou jednotlivou osobu - ze staletého zakletého spánku. Byl jsem u toho, takže ti mohu poskytnout detaily."

Zorilon se lehce zamačkal: "Byly tam nějaké mimořádné okolnosti? Nebyl ten Dyrax například hrozně ošklivý?"

"Ne. Byl to docela hezký mládenec. Byl v přestrojení, jestli ti to nějak pomůže."

Zorilon znalecky přikývl: "Za myslivce? Nebo dřevorubce?"

"Za obyčejného zbrojnoše."

"To bych řekl jako třetí možnost. Předpokládám, že mnil vykonat nějaký hrdinský čin, aby získal zpět svou ztracenou lásku."

"Vlastně ano. Jak to víš?"

"My spisovatelé tyhle věci víme. Vážím si tvé důvěry, mistře Kedrigerne, ale tenhle příběh vůbec neodpovídá mým současným potřebám. Jsem úplně zavalen krásnými-princi-kteří-políbili-spící-princeznu. Napsal jsem už čtyři a nemíním napsat žádný další, pokud by to nebyla nějaká vtipná variace na dané téma. Například kdyby princ políbil princeznu a ona se probudila, zatímco on by usnul, to by mohl být zajímavý obrat. Nebo kdyby se oba proměnili v něco ohyzdného."

"Nic takového se však nestalo," namítl Kedrigern.

"My spisovatelé se nemůžeme nechat omezovat fakty. Píšeme pohádky, ne kroniky. My hledáme uměleckou pravdu, a ne pouhý záznam událostí."

"Jenže já Dyraxovi slíbil... poslyš, když už jsi tu zápletku použil, nemohl bys v tom příběhu prostě přepsat jména?"

Dyrax by to potěšilo a pro tebe by to nebyl žádný problém, že?"

Zorilon se na chvíli zamyslel a pak řekl uvážlivě: "Nikoli zásadní problém, ale musím si to rozmyslet. My spisovatelé totiž vybíráme jména velice pečlivě. Na správně zvoleném jménu mnohdy závisí celý příběh."

"Chápu," řekla Princezna. "Ten mužíček Larry tě musel stát spoustu tvůrčího úsilí, že?"

"Dyrax a Blamarde jsou docela hezká jména pro prince a princeznu," dodal Kedrigern.

"Nejsou tak špatná," uznal Zorilon. "Vůbec nejsou špatná. Možná, že bych mohl přejmenovat 'prince Gluddbuttze' a 'princeznu Blomblooglefutze' na 'prince Dyraxe' a 'princeznu Blamarde', aniž by to příběhu uškodilo. Vyskytují se v mé pohádce 'Krásná malá spící princezna' o krásném princovi přestrojeném za dřevaře, který políbí spící krasavici a probudí celé zakleté království."

"Tak proč tu pohádku nepojmenuješ 'Spící krasavice'?" zeptala se Princezna.

Zorilonovo obočí vyletělo skoro až k okraji vlasů. Jeho oči zajiskřily. "To je ono! To je skvělý název! Děkuji, má paní," řekl nadšen. "Není to vždycky snadné najít název, který by chytil."

"To jsem si tedy všimla," řekla Princezna a zdvořile se usmála.

"Lidé si myslí, že spisovatel nedělá celé dny nic jiného, než že si sedí pěkně v křesle, vymýšlí si pohádky o princeznách a malých mužíčkách, nevypočitatelných vilách, kletbách a lidožravých obrech. Věřte mi, nic nemůže být vzdálenější pravdě. Je to jen práce, práce, práce a dřina, dřina, dřina, den za dnem. Nikdy si neodpočinu ani minutu. Pořád jen práce, práce a práce."

"Proč s námi nejedeš do Dendorriku?" navrhl Kedrigern. "Mohl bys své pohádky představit úplně novým posluchačům a taky bys mohl získat nějaký nový materiál."

"Bylo by mi ctí cestovat ve vaší společnosti, mistře Kedrigerne, ale jednoduše se nemohu utrhnout. Uvázl jsem

uprostřed jedné pohádky a nemohu ji dopsat, dokud se nedozvím nějaké podrobnosti. Je to velice důležité."

Princezna se obrátila na jejich hostitele: "O jaké informace se jedná, Zorilone? Možná bychom ti mohli pomoci."

Zorilon se shovívavě usmál: "Pochybuji, má paní. Píšu o drakovi a ty informace se týkají osobních zvyklostí draka."

"Tak proč se nezeptáš draka?" navrhla mu Princezna prostě.

"Jedná se o velice osobní informace a drak by se přece jen tak nesvěřoval náhodným cizincům. Kromě toho, kde bych se já setkal s drakem? Nemohu na něj přece jen tak čekat přede dveřmi. A kdyby se mi přece jen podařilo s nějakým drakem se setkat, jak si s ním promluvit bez nebezpečí ohrožení vlastního života? To je dilema, má paní."

Kedrigern se, zvedl a protáhl se. Mrkl na Princeznu a pak řekl Zorilonovi: "Můžeš mne na okamžik omluvit? Potřebuji si odskočit ven."

Princezna odpověděla stejným mrknutím a Zorilon jen krátce kývl. Rampelník jen líně vzhlédl, zív a zase se stulil na svém místě u ohně. Na Princeznino vyzvání začal Zorilon sepisovat seznam otázek určených ochotnému drakovi pro případ, že by se s nějakým takovým náhodou setkali. Byl při tom trochu rozpačitý, protože - jak už řekl - některé z těch otázek byly intimní povahy, ale Princezna slíbila, že nebude koukat. To ho uklidnilo. Zrovna dopsal a s uspokojením si svůj seznam pročetl, když se zvenčí ozvalo hlasité zašumění obrovských křídel a rána, po které se otrásla celá chýše. Rampelník vyskočil na nohy a začal štěkat. Zorilon poplašeně vzhlédl.

"Co to bylo?" zeptal se úzkostně.

"Řekla bych, že se vrací Kedrigern," řekla Princezna nevzrušeně.

"To se vždycky vrací tak... tak dramaticky?"

"Přijde na to," odpověděla Princezna a delikátně potlačila zívnutí.

Ve dveřích se objevil Kedrigern, podupáváje a mávaje rukama, aby ze sebe setřásl zimu. "Tak už jsem zpátky," řekl.

"Doufám, že jsem nikoho nepolekal. Přivedl jsem s sebou hosta."

"Ano? A koho?" zeptala se Princezna nevinně.

"Jednoho našeho přítele, který se jmenuje Shanzie."

"A kde je ten Shanzie?" zeptal se Zorilon s obavami.

"Zůstal venku."

"Je-li vaším přítelem, mistře Kedrigerne, ať jde dál a ohřeje se u krbu."

"Shanzie je trochu stydlivý. Cítil by se lépe, kdybys za ním zašel ven a promluvil s ním, Zorilone. Možná ti bude užitečný."

"No..."

"No tak," pobídla ho Princezna s úsměvem na rtech.

Zorilon odložil pero a vstal. Udělal několik kroků ke dveřím, ale pak se vrátil ke svému psacímu stolků, podezíravě se podíval na Princeznu a vzal z něj svitek se svými otázkami. Sroloval ho a strčil si ho za košili a pak s mnoha omluvami znovu vykročil ke dveřím. Princezna, která se dusila utajovaným smíchem, si dlaněmi zakryla obličej a odvrátila se.

Rampelník vyskočil, aby následoval svého pána, ale Kedrigern ho zachytil a přidržel.

"Jenom bys to komplikoval," řekl čaroděj a poškrábal ho za ušima.

Zvenčí se ozval vyděšený výkřik a potom radostný smích - dvojí, Zorilonův i mnohem hlubší a hlasitější Shanzieho.

Princezna se k němu okamžitě připojila, až jí z očí vytryskly slzy radosti. Kedrigern se pohodlně opřel a Rampelník mu vyskočil na klín.

"Zdá se, že se docela spřátelili," poznamenal čaroděj.

Princezna vybuchla novým záchvatem smíchu: "Zorilon si s sebou vzal svůj seznam... všechny své otázky... bál se, že bych se koukala!" vyrazela ze sebe mezi jednotlivými záchvaty.

"V tom případě si raději uděláme pohodlí. Možná, že jim to bude nějaký čas trvat."

Se Shanzieho pomocí dokončil Zorilon svou pohádku o drakovi ještě té noci, stejně jako slíbené úpravy v 'Krásné malé spící princezně', kterou zároveň přejmenoval. Příštího dne si dal do pořádku své zápisky a dalšího rána, hned po východu slunce, vyrazili do Dendorriku.

Les byl tichý a jejich cesta probíhala klidně, dokud se jednoho dne nevrátil Shanzie spěšně ke svým přátelům, aby jim oznámil, že kousek před nimi objevil stopy po táboření. Před několika dny tam přespalo asi čtyřicet nebo padesát mužů a pak pokračovali směrem k Dendorriku.

Zorilon podešně naléhal, aby okamžitě ustoupili. Kedrigern mu připomněl, že by jen stěží našel doprovod, který by mu sliboval bezpečnější cestování. Zorilon to sice uznal, ale příliš ho to neuklidnilo. Všichni začali být obezřetnější a Shanzie pravidelně zkoumal cestu před nimi. Po čase narazili na další tábor, ještě větší, z čehož vyplývalo, že se počet mužů, kteří táhli na Dendorric, stále zvětšoval, a začali mít vážný strach o Hamaraka a jeho poddané.

Pak našli na severním svahu posledního kopce u břehu řeky stopy, které naznačovaly, že se tu vojsko rozdělilo a část šla po směru toku řeky, zatímco druhá část šla směrem opačným. Podle množství stop se dalo usoudit, že v tom místě bylo asi pět set mužů, ale ani jediná stopa nezamířila k mostu.

"To je velice divné," řekl Kedrigern, když prozkoumal stopy zblízka a otřepal si z kolen prach a listí. "Po několika dnech táhli přímo na Dendorric a pak, když už ho měli skoro na dohled, odbočili."

"Možná, že vůbec nemínili jít do Dendorriku," mnil Zorilon.

"Nebo se možná doslechli o Hamarakovi a rozmysleli si to," řekla Princezna.

"Nedává to žádný smysl," řekl čaroděj a zavrtěl hlavou. "Nerozprchlí se, jen se rozdělili na dvě zhruba stejné části."

Jejich cesty vedou na jedné straně do bažin a na druhé k vodopádu."

"Možná, že mají v plánu překročit močál a vodopád a napadnout Dendorric zezadu," navrhl Zorilon.

Kedrigern nevěřičně zavrtěl hlavou. "To je možné, ale nepodaří se jim to. Vodopád se jmenuje 'Neproniknutelná

kaskáda' a bažina 'Neprůchodný močál'. Možná, že je v těch jménech trochu nadsázky, ale pohodlná cesta je určitě nečeká. I kdyby přece jen prošli, nepozorovaně se k Dendorriku nepřiblíží. Krajina kolem je plochá a otevřená. Uvidí je z hradu a budou připraveni."

"Možná, že mají nějaké kouzlo v rukávě. Vypadá to tak," řekla Princezna. "Pět set mužů se přece neshromažďuje jen proto, aby si vyrazili na procházku do bažin. Nebo se kochat pohledem na vodopád. Mají jistě nějaké nekalé úmysly a my bychom raději měli Hamaraka varovat."

"Pravděpodobně máš pravdu, má drahá," přisvědčil čaroděj. Pohlédl k šerícimu se nebi a řekl: "Stmívá se. Na noc se můžeme utábořit tady. V Dendorriku můžeme být brzy ráno."

"Tady? Strávit noc tady, když můžeme být v bezpečí ve městě?" zvolal Zorilon nevěřicně.

"Tady jsme v bezpečí. Všichni útočníci už odešli."

"Mohou tu být opozdilci. Spousta opozdílů. Nebo dezertéři. Zoufalí ozbrojení surovci. Mohou nás zabít ve spánku," namítl Zorilon. I ve slabém světle bylo vidět, jak je bledý.

"Nikdo se na nás neodváží, když bude poblíž Shanzie."

"I draci musí někdy spát."

Princezna řekla konejšivým hlasem: "Neboj se, Zorilone. Nezapomínej, že cestuješ s čaroději. Ochráníme náš tábor příhodným kouzlem."

"Co když je čaroděj i mezi nimi?"

Princezna a Kedrigern si vyměnili dlouhé zamyšlené pohledy. Ona zvedla své černé obočí. On si zamnul bradu.

Nakonec řekl: "Ještě není úplná tma. Myslím, že bychom dokázali najít cestu z lesa."

"Ve strážním domku na mostě by se mělo svítit, stejně jako na hradě," dodala Princezna.

"Poletím napřed a povedu vás," navrhl Shanzie a roztáhl křídla.

"Tak leť!" řekl Zorilon.

Kedrigern zvedl ruku a řekl ostře: "Počkej chvíli!" Pak se dotkl drakovy šíje a řekl: "Myslím, že bude lépe, když zůstaneš s námi, Shanzie. Obyvatelé Dendorriku jsou poněkud nervózní. Kdyby tě zahlédli, těžko říct, jak by zareagovali."

Z drakových nozder vyšlehl žlutý plamen. Jeho modré oči se zúžily. "Jsem drak," zahřměl. "Nebojím se jejich hloupých oštěpů a šípů."

"Nejde o to, jestli se jich bojíš, Shanzie," řekla Princezna jemně. "Myslím spíš, že by se mohli polekat oni. Chceme jen zabránit nedobrému prvnímu dojmu."

"Draci se nestarají o první dojem."

"Čarodějové ano. Nezapomínej, Shanzie, že jsme ti dovolili, abys cestoval s námi, a že jsi slíbil, že se budeš náležitě chovat," připomněla mu Princezna.

Shanzie nešťastně zaduněl, vyfoukl trochu černého kouře a nakonec řekl: "Udělám, co si má paní přeje."

"Dobře. Vyrazíme," řekl Kedrigern. Než dorazili na vrcholek kopce, nastala úplná tma.

Dendorric ležel přímo pod nimi, hrstka roztroušených bodů slabého světla na temném břehu velkého moře temnoty. Na obloze nesvítila jediná hvězda a jediný paprsek měsíčního světla nezředil inkoustově černou tmou. Pomalu se vydali z kopce, řídíce se podle světla strážního domku na druhé straně mostu, až konečně vyšli z lesa a stanuli na břehu.

Kedrigern šel jako první, následován Prin-ceznou, Zorilonem a pak, ve velkém odstupu, Shanziem.

Vstříc Kedrigernovi vykročil ze strážního domku ospalý zbrojnoš, narovnal si helmu a zamával ratištěm piky. Naštěstí bylo příliš tma, než aby si všiml čarodějova koně. "Hej, co to je? Kdo jste a co pohledáváte na mostě v tuto pozdní hodinu?" zeptal se strážný plačtivým hlasem.

"Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu, čaroděj."

"Tak ty jsi čaroděj?" zeptal se strážný.

"Kdo že je? Čaroděj?" zeptal se druhý zbrojnoš, který se právě vypotácel ze strážního domku.

"Dva čarodějové," řekla Princezna a postavila se po Kedrigernově boku.

"Dva? A to už jste všichni?" zeptal se první hlídač trochu zdvořileji než předtím.

"Ještě jsou s námi další, ale my jsme jediní čarodějové. Přišli jsme navštívit Hamaraka Nepřemožitelného. Doved' nás na hrad," řekl Kedrigern.

"A co chcete na hradě?" zeptal se strážný.

"Navštívit Hamaraka."

"Našeho pána Hamaraka na hradě nenajdete. Vlastně tam nenajdete nikoho, od té doby, kdy se zřítíl," řekl první zbrojnoš.

"Zřítíl se? A je Hamarak v pořádku?" zvolala Princezna.

"Samozřejmě že je, má paní. Je přece Nepřemožitelný! Bydlí teď s královnou Berrian v pekárně."

"Kdy bude hrad opraven?" zeptal se Kedrigern.

Strážný pokrčil nedbale rameny. "K ničemu ho nepotřebujeme. Nepotřebujeme v Dendorriku žádný hrad. Vlastně nepotřebujeme ani stráž. Máme Hamaraka Nepřemožitelného, který nás ochrání svým kouzelným mečem."

Kedrigern sklopil hlavu a zakryl si tvář rukama. Princezna mu položila konejšivě ruku na rameno. V nastalém tichu k nim dojel Zorilon a zastavil. Náhle se most zachvěl a pak znovu. Strážní si překvapeně prohlédli tři poutníky, pak se rozpačitě podívali jeden na druhého a pak se pokusili zahlédnout čtvrtého člena výpravy.

"Těžká váha, co?" poznamenal jeden.

"A dává si načas," řekl druhý.

"Podívej se, jakého má koně! Je velký jako... jako..."

"Drak!" zaječel druhý strážný. Vyskočil při tom do vzduchu a vrazil do svého druha. Oba odhodili své piky, vběhli do

strážního domku a zabouchli za sebou dveře. Kedrigern sesedl a vykročil ke dveřím. "To je v pořádku," zavolal hlasitě. "Ten jde s námi."
"Je to drak!" ozvalo se zevnitř. "Vy jste nám sem přivedli draka!"
"Je docela přátelský. Nemáte důvod se něčeho obávat."
"Je tam drak, kterého máme důvod se obávat!"
"No dobře, dobře. Tak já ho pošlu pryč," řekl Kedrigern a vydal se k Shanziemu, který seděl na konci mostu.
"Bojí se mě, co?" zahřměl drak.
"Myslím, že se trochu polekali. Nebyli na tebe připraveni."
"Bojí se mě," opakoval Shanzie s očividným uspokojením. "Je to správně, že se lidé bojí draků."
"Ať je to jak chce, my jsme tu proto, abychom těm lidem pomohli a ne je děsili. Na to nezapomínej."
Shanzie zaváhal a pak opatrně zaburácel: "Slíbil jsem to paní."
"Takže teď vyleť na kopec ke zřícenému hradu a dávej pozor na okolí," pokračoval čaroděj. "Přijdu za tebou ráno. Let' pokud možno tiše a neukazuj se, dokud ti neřeknu."
"Přeje si to má paní?"
"Přeji, Shanzie," zavolala Princezna.
Drak neochotně roztáhl křídla. Tiše se vznesl do vzduchu a splynul s tmou. Kedrigern se za ním chvíli díval, pak se vrátil ke strážnici, zabušil na dveře a zavolal: "Můžete vylézt. Drak už je pryč."
Dveře se trochu pootevřely. "Je opravdu pryč?" zeptal se opatrný hlas šeptem.
"Je opravdu pryč," ujistil je Kedrigern.
Zbrojnoši opatrně vylezli a rozhlédli se. Když viděli, že drak doopravdy zmizel, sebrali své zbraně a zkroušeně se postavili před Kedrigerna.
"Nikdy dříve jsem ještě draka neviděl," zamumlal jeden z nich s očima upřenými k zemi.
"Dobře, teď jsi tedy viděl prvního," odpověděl Kedrigern a vyskočil na svého koně. "A až se z toho vzpomenuješ, můžeš nás odvést k Hamarakovi. Jsme připraveni."

< Patnáct >

Dendorric je zachráněn; smlouva uzavřena

Vedeni jedním zbrojnošem a následováni druhým, vstoupili tři poutníci po úzkém schodišti do pekárny a pak dozadu do trůnního sálu Dendorriku, prosyceného vůní čerstvě upečeného chleba. Hama-rak seděl v mohutném dřevěném křesle u krbu a nohy měl na pol-strované podnožce. Na klíně i na zemi kolem sebe měl hromady papírů a nešťastně zíral do zdi před sebou.

Berrian, která seděla proti němu u džberu horké vody a drhla hrnec, vyskočila a zvolala: "Návštěva! Hamaraku, přišla návštěva!"

Hamarak se otočil, smetl papíry ze svého klína na zem a pak s radostným výkřikem vyskočil na nohy: "Vy jste se vrátili! Jste v pořádku? A kde je Luisa? Zachránili jste ji?" vyptával se, zatímco všem třem divoce lomcoval rukama.

"Luisa už má zase svou lidskou podobu, stejně jako Alice a William. Posílají ti pozdrav," řekla Princezna.

"Tohle je Zorilon," řekl Kedrigern a postrčil mladíka dopředu. "Píše pohádky a pověsti. Rád by napsal jednu o tobě, zatímco bude v Dendorriku. Ten pes se jmenuje Rampelník. Je to rodné jméno."

Oba muži si potřásli rukama a Hamarak se zeptal: "Jak dlouho plánuješ zůstat v Dendorriku?"

"Tak dlouho, jak vaše výsost dovolí," odpověděl Zorilon s gráciézní úklonou.

"Umiš číst?"

"Čtu i píšu velice zručně, vaše vznešenosti," odpověděl Zorilon s druhou, neméně gráciézní úklonou. Rampelník přátelsky zavrtěl ohonem.

"Opravdu. Viděli jsme ho," dosvědčila Princezna.

"Chtěl bys pro mne pracovat?" zeptal se Hamarak. "Lidé mi posílají různé listy a já nevím, co s nimi mám dělat. Začínají se mi hromadit," řekl a ukázal na spoušť kolem křesla a hromady v rozích i na stole.

"Je tady trochu nepořádek," řekla Berrien a zašoupla nohou několik papírů pod křeslo. "Když se hrad zřítíl, měli jsme problémy s bydlením. Naštěstí byla moje stará komůrka za pekárnou prázdná, a tak jsme se sem přestěhovali. Je to jen dočasně."

"Voní to tu lépe než na hradě," poznamenal Hamarak.

"Máš hezké záclony a čalouny vypadají taky velice pohodlně," řekla Princezna.

"Dělala jsem je sama. I povlečení."

"Jsou báječné," pochválila ji Princezna a muži se připojili souhlasným mručením.

Berrian se usmála a pak si povzddechla: "Nemyslím, že bych je mohla udělat pro celý hrad, ale asi mi nic jiného nezbude. Z této místnosti se království dost dobře řídit nedá."

"Stejně nemohu nic řídit, když nevím, co se děje. Vezmeš tu práci?" zeptal se Hamarak Zorilona.

Zorilon se znovu uklonil a řekl: "Bude mi ctí, vaše vznešenosti."

"Dobře. Nikdy jsem netušil, že je s kralováním spojeno tolik papírování. Myslel jsem, že to bude vzrušující."

"Možná, že tu bude velice brzy vzrušení dost a dost," řekl Kedrigern. "Můžeme si promluvit o samotě?"

Hamarak se rozhlédl po místnosti, pak se obrátil k čaroději a zavrtěl hlavou: "Bojím se, že ne. Je tu strašně moc lidí."

"Zkus to nějak zařídít, Hamaraku. Je to důležité. Zbrojnoše posli do hostince, aby nám rezervovali pokoje, a Zorilonovi naříd, aby se pustil do práce a začal třídit tvé papíry. Princezna a Berrian jsou zaměstnány svou vlastní konverzací."

Když Hamarak zařídil, co mu čaroděj navrhl, vtěsnali se za škopek s nádobím a Kedrigern stručnými obraty vypověděl, co on, Princezna a Zorilon viděli v lese, vyjádřil své obavy z nevyhnutelného napadení a pověděl Hamarakovi o

Shanzieho hlídce v ruinách hradu. Když skončil, hleděl na něj Hamarak chvíli prázdným pohledem, pak si povzdechl a nakonec řekl: "Tak to je tedy konec Dendorriku."

"Nesmíš se vzdávat tak lehce," namítl Kedrigern.

"Je to beznadějně. I kdybych měl skutečnou Panstygii, nedokázal bych porazit pět set mužů. Moje ruce by se unavily. A já nemám skutečnou Panstygii, jen její napodobeninu."

"Je to velice dobrá napodobenina."

"To je a jsem ti za ni opravdu vděčný, čaroději, ale je to pořád jen napodobenina."

"Útočníci to nevědí."

"Jakmile se mnou začnou bojovat, dozví se to velice rychle," odpověděl Hamarak ponuře. Pak se na okamžik rozzářil a zvolal: "Jedině kdybys měl kouzlo, kterým bys ze mne udělal nejlepšího bojovníka na světě! To by pomohlo. Nemuselo by to být na trvalo; stačil by den nebo dva. Ani bych nemusel být nejlepší na světě. Kdybych se mohl na pár dnů stát nejlepším bojovníkem v království, byla by tu pro Dendorric naděje."

"Taková kouzla nepatří do mé specializace, Hamaraku. Musel bych se podívat do své knihovny a nějaké vyhledat, ale na to nemáme čas."

"Nemohl bys mě udělat alespoň nezranitelným?"

"Ano... to bych mohl," řekl čaroděj pomalým, váhavým hlasem a zamyšleně si zamnul bradu.

"Tak to udělej!"

"Ne tak rychle. Kouzla nezranitelnosti jsou velice ošidná. Člověk by k nim měl přistupovat velice opatrně a provádět je velice přesně, jinak přinesou víc škody než užitku. Vzpomeň si na Achilla nebo Siegfrieda."

"Kdo je to?"

"Dva muži, kteří si mysleli, že jsou nezranitelní, a oba zahynuli."

Hamarak posmutněl. "To je mi líto. Byli to tvoji přátelé?"

"Ne, ne, ne. Použil jsem je jen pro ilustraci."

"Čeho?"

"Že tě kouzlo nezranitelnosti nemusí ještě učinit nezranitelným. Kdybych měl být velice konkrétní a učinit tě nezranitelným proti mečům, dýkám, kopím, šípům a tak dál," pečlivě vyjmenoval každou zbraň, "mohl by ti někdo vyrazit mozek z hlavy obyčejným klackem nebo tě probodnout vidlemi. A kdybych použil univerzální kouzlo zahrnující všechny myslitelné zbraně, musel bych magii rozprostřít tak tence, že by nebylo těžké ji překonat. Takže bude nejlepší, když vymyslíme nějaký jiný způsob, jak ochránit Dendorric."

"Jaký jiný způsob?" zeptal se Hamarak dychtivě.

"Vlastně jsem se ještě nerozhodl. Musím se na to vyspat. Zbývá nám ještě několik dní, než se sem útočníci dostanou, a do té doby něco vymyslím."

"Určitě?"

"Samozřejmě, Hamaraku. Spolehni se na mne," řekl Kedrigern a povzbudivě se usmál.

Zorilon zůstal vzadu u malého stolku v koutě pekárny a docela se pohroužil do třídění státnických papírů. Jelikož se většinou jednalo o petice, postupoval velice rychle.

Cestou k hostinci se Kedrigern zeptal Princezny: "Všiml jsem si, že sis s Berrian hezky popovídala. Určitě jste se celou dobu nebavily o záclonách a čalounech."

"Samozřejmě, že ne. Vyprávěla mi o zřícení hradu. Vypadá to, že když začali odklízet špinu a odpadky, začalo se všechno propadávat. Zdá se, že držely celý hrad pohromadě," řekla Princezna.

"Tak proč ho nenechali, jak byl?"

"Zrovna na tohle jsem se taky zeptala. Rozneslo se, že prý je někde v útrobách hradu ukryt poklad. A proto nechtěl nikdo přestat kopat, ani když se zdi začaly hroutit a podlahy propadat. Berrian tvrdí, že to byl zázrak, že tam nikdo nepřišel o život."

Kedrigern potřásl hlavou: "Hamižnost je strašná věc."

"Špina a odpadky," dodala Princezna. "Alespoň teď mají příležitost postavit si něco modernějšího a útulnějšího."

"Jsi příliš optimistická, má drahá. Na město pochoduje armáda pěti set ke všemu odhodlaných darebáků, hrad je v troskách, Hamarak nemá nic než imitaci kouzelného meče a sotva ví, jak se ta věc drží v ruce, a zbrojnoši se bojí svých vlastních stínů - a ty se staráš, jestli si postaví nový hrad."

"Já nejsem optimista, Keddie. To ty jsi pesimista. Armádu darebáků přece ještě zvládneš. Vzpomeň si, jak ses vypořádával se Zeleným Hádankářem a jeho lidmi."

"A vzpomeň si, jak to dopadlo: byl jsem pak dlouho slabý jako mimino. Kdybych tenkrát nenašel tu hemonii, byl bych pořád ještě skoro bezmocný. Máme před sebou ještě hezký kus cesty a já bych se na ni nechtěl vydat s vyčerpanou magií."

"Máš pořád ještě spoustu hemonie," namítl Princezna.

"Zase tolik jí nemám. Co když si s sebou přivedou jednoho nebo dva čaroděje? Tuhle možnost nemůžeme přehlédnout."

"Něco už jsi však přehlédl," řekla Princezna mrazivým hlasem. "Přehlédl jsi skutečnost, že i já jsem čarodějka a jsem docela dobře schopná dostat nás bezpečně domů, dokonce i když ty o všechnu magii přijdeš."

"Má drahá, nepřehlédl jsem tvou moc ani v nejmenším. Úplně naopak. Počítal jsem s tím, že staneš po mém boku v boji proti útočníkům... jestli k němu dojde."

"Opravdu?"

"Samozřejmě. Proto jsem si dělal starosti. Pokud ze sebe oba vydáme každý kousek magie, co máme, může se nám podařit zachránit Dendorric, ale i přes velké dávky hemonie zůstaneme po celé týdny bezmocní."

Princezna se na chvíli zamyslela a pak navrhla: "Možná bychom jich pár mohli proměnit v hraboše, cvrčky, nebo něco takového, a ti ostatní by se už umoudřili."

"Možná. Pro Dendorric by však bylo lépe, kdyby se dokázal bránit sám. Nemůžeme se tu přece vracet pokaždé, když si nějaký lotr vezme do hlavy, že by mohl Dendorric vyplnit."

"Máš pravdu, to skutečně nemůžeme. Nemohl bys prostě začarovat Hamaraka?"

"O tom jsme už diskutovali. Nemohu dělat vůbec nic, dokud nevím, čemu čelíme. Bylo by to hloupé, kdybych ho udělal nezranitelného sečnými a bodnými zbraněmi a pak se ukázalo, že útočníci mají kyje."

"Máš pravdu. To by nebylo k ničemu."

"A vždycky je tu ta možnost, že budeme muset čelit magii."

"Opravdu si to myslíš?"

"Je tu jedna věc, která tomu nasvědčuje, má drahá. Po Hamarakově vítězství na mostě se každý obyčejný lupič nebo bandita Dendorriku zdaleka vyhnul, protože věděl, že nemá šanci proti Hamarakově kouzelnému meči - což znamená, že teď někdo spoléhá na svou vlastní magii. Lupiči bývají hloupí, ale tolik hloupí zase nejsou."

Princezna byla na chvíli tiše a pak řekla: "Nejsem si tím sice jista, ale myslím, že jsou hloupější, než bys čekal."

"Opravdu?"

"Vezmi si třeba Rokkmunda. Typický tupý bojovník a k magii se stavěl velice lehkomyšlně. Varovala jsem ho a on mne přesto napadl kouzelným mečem. Myslím, že takhle jednají všichni."

Kedrigern zamýšleně zabručel. Po delší odmlce připustil: "Asi máš pravdu, drahá."

"A Buroc. Vzpomeň si na Buroka."

"Pamatuji si na něj velice dobře."

"Surovci vždycky spoléhají na svou hrubou sílu, Keddie. Padesát mužů nedokázalo porazit Hamaraka, a tak jich sehnali pět set a snaží se k němu připlížit tajně. Přesně tak by to udělal Rokkmund. Kdyby jich byla jen hrstka a přicházeli otevřeně, obávala bych se magie, ale armáda o pěti set mužích je jistě jen stádo tupých a surových grobiánů s kyji," řekla Princezna přesvědčeně.

"Přesvědčivý argument. Velmi přesvědčivý. Kdybychom však mohli udělat Dendorric nezávislý na naší ochraně..."

"Něco vymyslíme," řekla Princezna o nic méně přesvědčeně. Zabočili za roh a uviděli muže, který stál v osvětlených dveřích. Vedle něj stál chlapec s lucernou. Oba zjevně čekali. "Jsme na místě. Doufám, že dostaneme něco k jídlu. Mám hlad jako vlk," řekla a zamávala hostinskému.

"Myslím, že dostaneme vše, na co si vzpomeneme, má drahá. Koneckonců, jsme přátelé Hamaraka Nepřemožitelného," řekl Kedrigern a také zamával hostinskému.

Byli samozřejmě přijati velice dobře. Jejich koně odvedl do stáje směřující se pacholek, který už se zvláštních ořů nebál. Hostinský jim dal zvlášť hezký pokoj a osobně se zapísal, že v něm nejsou blechy a myši jsou tak malé a našlapují tak opatrně, že je sotva uslyší. Jeho žena se pochlubila se srncím hašé, uzenými pstruhy a koší-kem nakrájeného ovoce, dvěma bochníky čerstvého chleba a půlkou smaženého kapouna, a k tomu všemu dostali džbán docela dobrého piva. Usadili se poblíž krbu a pustili se do jídla.

Když se pak odebrali do svého pokoje, našli postel příjemně vyhřátou a hezky vonící. Jejich zavazadla byla úhledně uložena u zdi a v krbu vesele plápolal oheň. Když si pak vlezli do postele, zjistili ke svému úžasu, že je dokonce čistě povlečena.

Princezna usnula, než si Kedrigern stačil zout boty. Unaveně se posadil do křesla, zadíval se do ohně a začal pátrat ve své paměti po náležitém zařikání, správném kouzlu nebo konkrétním zakletí, které by vyřešilo Hamarakův problém a ochránilo Dendorric před případnými útočníky. Zív a potřásl hlavou, aby se vzpamatoval, pak si protřel bolavé oči, ale stále ho nic užitečného nenapadlo. Nakonec si vlezl do postele k Princezně, naposledy zív a usnul dřív, než si stačil pomyslet, že ráno je moudřejší večera.

Když se následujícího rána probudil, shledal Kedrigern, že se nový den zrodil s problémy dne minulého, ale jejich řešení nepřinesl. Vyskočil z teplého pohodlí postele a s hněvivým mručením se začal oblékat.

"Keddie? Je ještě brzy," zamumlala Princezna ospale.

"Musím se jít podívat na Shanzieho a pak si pohovořím s Hamarakem."

"Máš už nějaký nápad?"

"Žádný, který bych neměl už včera."

"Hm. Uvidíme se v pekařství. Myslím, že by Berrian potřebovala trochu rozveselit."

"A není jediná," zabručel čaroděj ponuře.

Hrad byl obrazem zkázy a zmaru. Hradby a věže se zhroutily a zůstal po nich jen zubatý kamenný kruh kolem vrcholu kopce. Kedrigern několikrát obešel zříceninu a zavolal Shanzieho jméno, ale odpovědi se nedočkal. Sesedl z koně, zvedl hrst kamínků a začal je házet do rozvalin. Občas na chvíli přestal a znovu zavolal Shanzieho jméno.

Po chvíli uslyšel dunivý zvuk, jako když se pohybuje štěrk pod těžkým a nemotorným tělem. Hodil ještě několikrát a uslyšel burácivé zahřmění, doprovázené gejzírem ohně a oblakem černého kouře, rychle rozptýleného ranním vánkem. Našel si větší kámen a už byl připraven ho hodit, když se z rozvalin ozvalo: "Kdo si dovoluje rušit drakův odpočinek?"

"To jsem já, Kedrigern, Shanzie," zavolal čaroděj.

Znovu se ozvalo dunění a zvuk těžkého těla pohybujícího se po kamení a pak se objevila Shanzieho hlava připomínající zářící zlatý šíp. Jeho oči se upřely na čaroděje. Pak se hlava sklonila a spočinula na okraji hradby. Z nozder se jí vyvalil řídký obláček kouře.

"Proč po mně házíš kamením?" zasyčel Shanzie.

"Neodpovídal jsi, když jsem tě volal jménem."

"Odpočíval jsem. Cítím se v té zřícenině docela pohodlně."

"Odpočíval jsi? Měl jsi hlídat!"

Shanzie zaklonil hlavu a vychrlil z tlamy sloup ohně. "Nebojím se nikoho! Běda tomu, kdo se pokusí vniknout do mých ruin!" zařval.

"Tobě možná útočníci nevadí, Shanzie, ale vadí mně a Princezně a našim přátelům. Slíbil jsi, že nás budeš ochraňovat, pamatuješ? Tím, že budeš spát, nás neochrániš."

Hlava zase klesla. V očích se jí objevil zamyšlený výraz a Shanzie po chvíli řekl: "Měl jsem právo spát. Cítím se tu doma."

"Co se to s tebou děje, Shanzie? Posledních pár dnů už nejsi ve své kůži."

Zlatá hlava se zase zvedla a Shanzie zvolal hromovým hlasem: "Stávám se sám sebou, čaroději! Jsem drak a musím žít dračím životem a dračím způsobem! Přivedl jsem tě v pořádku do Dendorriku a nemám vůči tobě žádné závazky. Ta zřícenina mne zavolala. Musím tu zůstat."

Jeho oči se zaleskly a pak zlatá hlava zmizela. Ozvalo se dunění a skřipění, jak se těžké drakovo tělo usazovalo v nitru zříceniny.

Náhle bylo Kedrigernovi všechno jasné: pod těmi ruinami opravdu leží poklad a Shanzie, jehož drakovství den ode dne sílilo, si toho byl dobře vědom. Skutečnost, že se o pokladu nezminil, nic neznamenala. Byl drak a draci takové věci cítí.

"Shanzie! Shanzie!" zařval Kedrigern. Když se nic neozvalo, vzal do každé ruky pořádný kámen, ale než mohl hodit, uslyšel za hradbami dunění a vzápětí se dračí hlava objevila znovu. "Shanzie, mohl bys vzlétnout a podívat se, jestli útočníci už přicházejí? Jen jedno zakroužení nad městem."

"Ne!" zahřměl drak.

"Shanzie, my to musíme vědět! Prosím!"

"Kvůli tomu nemusím létat, čaroději. Vidím je odsud. Vojsko přichází od západu a jiné od východu. Míří sem mnoho mužů."

Kedrigern zaklel a vyškřábal se na vrcholek napůl zbořených hradeb. Bylo to tak, jak říkal Shanzie. Útočníci rychle postupovali otevřenou krajinou. Do Dendorriku dorazí už v poledne.

"Shanzie, pomoz nám! Slíbil jsi, že nám pomůžeš, a teď tvou pomoc potřebujeme. Sneseš se na ně a vyfoukni trochu ohně. Nic jiného po tobě nechceme. Jen jeden nálet na každou skupinu," prosil čaroděj.

"Nemohu, čaroději," řekl drak namáhavě. Ucoul a pak se s vypětím všech sil zastavil a pokračoval: "Tohle místo mi velí, abych řekl ne. Něco mne tady drží. Musím tu zůstat."

Kedrigern poznal, že tuhle při nevyhraje. "Je to poklad, Shanzie. Královský poklad Dendorriku pohřbený pod těmi rozvalinami. Nevěděl jsem to, když jsem tě sem posílal."

"Poklad! Rozvaliny!" Shanzie pohodil hlavou a radostně vychrlil dlouhý pruh ohně. "Vyhrabu si cestu dolů do nejhlubších sklepení a tam se uvelebím na hromadě zlata, démanty posázených pohárů a číší, náramků a řetězů, mocných mečů a zářících kyrysů a helmic, abych je ochránil před každým, kdo by se jich chtěl jen dotknout!" Vyskočil na nohy, vyfoukl další ohnivý gejzír a pak se vítězoslavně podíval na čaroděje: "Nikdo se nedotkne mého pokladu. Bude přede všemi bezpečný až na věky."

"Jenže on nesmí být bezpečný přede všemi, Shanzie! Je to královský poklad. Musíš králi dovolit, aby si z něj sem tam něco vzal," upozornil ho Kedrigern.

"Celý poklad je kořist a každou kořist je nutno chránit před ukradením. Já budu hlídat svůj poklad proti všem vetřelcům, proti králům stejně jako proti žebrákům."

Kedrigern pokrčil rameny. Věděl, že pokračovat tímto způsobem nemá cenu. Dendorric měl v tuto chvíli důležitější problémy než přístup do královské pokladny.

Jeho velký černý oř ho rychle odvezl do pekařství, kde byla Princezna hluboce ponořena do konverzace s Berrian, zatímco Hamarak pozorně poslouchal Zorilonův výklad obsahu důležitějších státních papírů. Sjednal si pozornost a několika větami vysvětlil situaci. Zorilon zbledl; Berrian se zamračila a zachmuřila čelo; Hamarak se na něj nevinně podíval a zeptal se: "Co mám dělat, čaroději?"

"Vezmi svůj meč a pojď se mnou," poručil mu Kedrigern.

"Ale to není -" začal Hamarak, ale okamžitě zmlkl, když zachytil čarodějův výhrůžný pohled.

"Já vím, že takhle jsme to původně neplánovali," řekl Kedrigern omluvně, "ale přišli dřív, než jsme čekali. Sřetneme se s nimi pod bílou vlajkou, jen my tři."

"My tři?" opakoval Zorilon chvějícím se hlasem a divoce se kolem sebe rozhlédl.

Princezna mu konejšivě položila ruku na rameno: "My tři - Hamarak, Kedrigern a já," řekla.

"Ach tak... vy tři. Aha." Zorilon polkl a zhluboka se nadechl. "V tom případě, můj pane Hamaraku, jelikož jsem roztřídil všechny státní papíry, mohu se docela dobře vydat na zpáteční cestu," řekl a začal ustupovat ke dveřím, ukláněje se uctivě při každém kroku.

"Teď nemůžeš odejít, Zorilone," namítl Kedrigern.

"Jenže já musím. Nechci vypadat jako zbabělec, ale opravdu musím. Práce mě volá, však to znáte."

"Ty jsi přece lord kancléř Dendorriku!" zvolal čaroděj a šťouchl loktem do Hamaraka. "Copak ti to neřekli? Copak tě můj pán Hamarak ještě oficiálně nejmenoval?" řekl hlasitě a šťouchl do Hamaraka znovu, tentokrát silněji.

"Aha! Ano, samozřejmě. Jsi můj lord kancléř," řekl Hamarak. "Zapomněl jsem ti to říct. A Rampelník je úřední pes království."

Zorilon přestal couvat. Na tváři se mu objevil výraz zájmu. "To že jsem? A jaké mám povinnosti?"

Hamarak se zoufale podíval na Kedrigerna, který rychle řekl: "Hamarak vládne Dendorriku a brání ho. Tvým úkolem je

dohlížet, aby jeho vláda probíhala hladce a on ho musel bránit co nejméně."

"To je všechno?"

"Budeš číst státní papíry a zařizovat veškeré ceremoniály. Je to hezká a snadná práce, Zorilone. Budeš mít spoustu času na psaní pohádek."

"A budu je moci číst lidem při státních slavnostech?"

Hamarak se usmál a řekl: "To je skvělý nápad. Já mám moc rád pohádky."

"A budu mít plášť lemovaný kožešinou a na krku zlatý řetěz s velkým medailonem? A vysoké služné? A zdobený obojek pro Rampyho?"

"O podrobnostech si promluvíme, až se nám podaří odrazit útočníky. Myslím, že Hamarak se o tebe postará štědře," řekl čaroděj.

"Ano, jemu věřím. V tom případě... raději se hned pustím do příprav oslav vítězství," řekl Zorilon rozhodně. "Budou oslavy vítězství, že ano, můj pane Hamaraku?"

"Jistě! Chléb pro každého!"

"A bude se tančit v ulicích!" dodala Berrian "Chtěli jsme tančit v ulicích už při naší svatbě, ale přšelo."

"A pohádky. Spoustu pohádek. O všechno se postarám," prohlásil lord kancléř vážně.

"Zatímco to budeš dělat, my se půjdeme podívat na ty útočníky," řekl Kedrigern, vzal Hamaraka a Princeznu za ruce a odtáhl je ke dveřím.

Princezna zamávala Berrian a povzbudivě se na ni usmála. "Na oběd budeme zpátky," řekla.

Kedrigern mlčky čekal, než osedlají Hamarakova koně. Vypadal ustaraně a mračil se, a čas od času rozmrzele vrtěl hlavou. Věci se na jeho vkus vyvíjely příliš rychle. Neměl žádný plán, jak čelit útoku, a jelikož s měšťany počítat nemohl (o čemž ho přesvědčila Princezna), chtěl být připraven co nejlépe. Vojsko pěti set ke všemu odhodlaných banditů není dokonce ani bez podpory čaroděje záležitost, kterou by bylo možno vyřešit narychlo vymyšleným kouzlem.

Shanzieho pomoc by byla velice vítaná, ale zdálo se, že je teď mimo diskusi. Shanzie se rychle a dokonale podračil a následujících několik set let se nebude starat o nic jiného než o svou hromadu zlata. Ležet v hluboké podzemní pokladnici na hromadě skvostů se na první pohled zdá trochu nudné a nepohodlné, ale Kedrigern věděl, že tomu beznadějně propadlo mnoho silných a mladých draků. Člověk by patrně musel být drak, aby něco takového náležitě ocenil.

Jednotka odhodlaných a smělých zbrojnošů by se mohla docela hodit, třeba jen k tomu, aby útočníky přesvědčila, že dobytí Dendorriku nebude tak snadná záležitost; soudě však podle těch dvou z mostu, bylo odhodlání a smělost v tomto měště vzácné zboží. Asi bylo rozumnější se bez nich obejít: jejich chování by útočníky zřejmě jen povzbudilo. Vypadalo to, že budou muset proti svalům postavit jen jeho a možná i Princeznu magii. Jakou magii a kolik, to ještě pořád nevěděl a tato nejistota ho trápila. Povzdech si a podíval se na Princeznu a Hamaraka, kteří jeli po jeho boku.

"Kde se s nimi střetneme, čaroději?" zeptal se Hamarak.

"Napadlo mne pár dobrých zaklínadel," řekla Princezna.

"Uděláš ze mne mistra šermíře?"

"Myslela bych, že malá přirozená transformace by byla lepší."

"Co kdybys mne prostě udělal nezranitelného a nechal je, ať se zchvátí?"

"Silná vichřice by taky nebyla špatná, že? Původně mě napadlo mračno komárů, ale teď si říkám, že na komáry už není ta správná roční doba."

"Nemohl bys proměnit napodobeninu Panstygie ve skutečný kouzelný meč?"

"A co zemětřesení?"

"Nebo vyvolat magické vojsko."

"Nebo hromy a blesky! Ach, to je ono, Keddíe! To by určitě zabralo! Keddíe?"

"Nemohl bys jim odčarovat zbraně? Posloucháš mě, čaroději?"

Kedrigern si pod palbou otázek zakryl hlavu rukama. Teď vzhledl a oči mu jasně zářily. Zasmál se a řekl: "Střetneme se s nimi u rozvalin hradu. A nebudeme dělat vůbec nic."

"Nic?" zeptali se oba jednohlasně.

"Nic. Alespoň pokud nebude zbylí."

"Ale kdo je pak zažene?" zeptal se Hamarak zmateně.

"Utečou sami, pokud můj plán neselže."

"A když tvůj plán selže?" zeptala se Princezna.

"Pak budeme muset něco vymyslet," odpověděl Kedrigern prostě.

Pokračovali mlčky. Vyjeli na vrcholek kopce a stanuli bok po boku před rozvalinami hradu. Útočníci už byli dobře viditelní, vzdálení teď už jenom asi půl míle. Obě vojska se už spojila a teď vypadali jako velké hejno myší stěhujících se na sýpku. Kovové záblesky ukazovaly, že jsou velice dobře vyzbrojeni a mnoho z nich mělo helmice a kyrysy. Kedrigern se spokojeně usmál a upozornil na tento fakt své společníky. Pokud jeho plán vyjde, mohlo to být k dobru. Hamarak sesedl z koně a došel na konec svahu, kde zůstal zamyšleně stát.

"Studuješ nepřátelské formace?" zavolala na něj Princezna.

Trhl sebou a rozpačitě se obrátil. "Ne, má paní. Díval jsem se na ten svah. Nikdy dřív jsem si ho nevšiml."

"Co je s ním, Hamaraku?"

"Vypadá jako dobré místo pro nový hrad. Je chráněný před severními větry a je z něj rozhled na celou planinu. Můžeme použít kameny ze starého hradu a ušetřit si práci i čas."

"To bych nedělal, Hamaraku," řekl Kedrigern, aniž spustil oči z blížících se útočníků. "Řekl bych, že bude rozumnější nechat rozvaliny na pokoji."

"Proč, čaroději?"

"To brzy uvidíš." Kedrigern se předklonil a rychle vytáhl medailon. Podíval se přes Hledáček pravdivého vidění a vztekla zvolal: "On! To je nemožné! Co ten tady dělá?"

"Kdo, Keddie?" zeptala se Princezna.

"Zelený Hádankář." Obrátil se a zhluboka se nadechl. "Proměnil jsem ho v myš stejně jako jeho muže a teď je tady a má s sebou dvacetkrát víc ničemu než tehdy. Tomu nerozumím."

"Nepoužil jsi dočasné kouzlo?"

"Použil jsem velice trvalé kouzlo a vím, že trvale působí. Nedokážu si prostě představit, jak se z toho mohl dostat."

"Zjevně se z toho však dostal. Co budeme dělat?"

"Nemůžeme dělat nic jiného, než čekat. Až ti řeknu, Hamaraku, zamávej bílou vlajkou. Chci s nimi vyjednávat."

První útočníci se brzy objevili kousek pod nimi, ale dál nešli; místo toho čekali, až se k nim připojí jejich vůdce. Když se objevil Zelený Hádankář, pokynul Kedrigern Hamarakovi a ten začal zuřivě mávat vlajkou. Postavy dole se chvíli vzrušeně radily a potom - ke Kedrigernově velké radosti - se od davu oddělil Zelený Hádankář a dva ozbrojení muži, kteří začali mávat svou vlastní bílou vlajkou - velice špinavou - a stoupali nahoru po svahu.

"Takže přijali nabídku na vyjednávání. Všechno jde podle plánu, má drahá," řekl Kedrigern.

"Ano?" odpověděla překvapeně.

"Samozřejmě. Možná lépe, než jsem čekal. Zelený Hádankář má velice silný hlas."

Princezna a Hamarak si vyměnili zmatené pohledy. Čaroděj čekal tiše a trpělivě, oči upřené na přicházející trio. Když stál Zelený Hádankář před ním - zelený, velký a zlověstný - řekl Kedrigern zdvořile: "To je překvapení. Nečekal jsem, že se s tebou ještě setkám."

"Dneska ti žádná kouzla nepomohou, Kedrigerne. Jsem na tebe připraven," zavrčel Zelený Hádankář hlubokým hlasem.

"Dávám ti své slovo, že nepoužiji magie, pokud sám nezaútočíš. Chci s tebou jen mluvit."

"Žebrať o milost, co?" odpověděl Zelený Hádankář a nepřijemně se zasmál. Zašklebil se na své druhy, kteří mu škleb zřejmě oplátili - docela jistě se to říct nedalo, protože jejich obličejové zakrývaly bohatě zdobené helmice s chrániči - a všichni se posupně zachechtali.

"Vlastně jsem se tě jen chtěl zeptat, jak ses zbavil mého kouzla."

Obr se znovu posupně zasmál a řekl: "Tvoje kouzlo bylo neúčinné. Slabé kouzlo. Ženské kouzlo."

"Tak počkej, ty velký odporný -" začala Princezna, ale Kedrigern ji rychle přerušil: "Líp prostě jednat neumí, má drahá. Nerozčiluj se. Jsme pod bílou vlajkou."

"Já mu ukážu ženské kouzlo!" zabručela Princezna. "Jen ať se o něco pokusí."

"Tvoje mizerné kouzlo vydrželo sotva pár dní. Jednoho večera jsem prostě usnul, a když jsem se probudil, byl jsem znovu sám sebou."

Kedrigern sraštil zamyšleně čelo a pak náhle zazářil a zvedl ruku ve vítězoslavném gestu: "Probudil ses mezi takovými malými žlutými kytičkami, že ano?"

"A kdyby?" odsekl Hádankář.

Kedrigern se obrátil k Princezně a řekl: "Hemonie, má drahá. Mělo mě to hned napadnout. V těchto lesích jí musí být plno."

"Bude potřebovat víc než jen hemonii..." procedila Princezna mezi zuby.

Kedrigern se rychle otočil k obrovi: "A co tě přivedlo do Dendorriku?"

"Kořist, znásilňování a ničení. A teď i pomsta."

"Aha. A jakou kořist tu očekáváš?"

"Královský poklad Dendorriku!" zvolal Zelený Hádankář.

Kedrigern se předklonil a přidržel si dlaň u ucha: "Co jsi říkal? Neslyšel jsem tě."

Zelený Hádankář vypjal svůj mohutný hrudník a zaburácel: "Přišel jsem, abych odnesl královský poklad Dendorriku, do posledního kousku, a žádný člověk mne od toho neodradí."

"V tom máš jistě pravdu. Mohl bys mi to prosím tě zopakovat ještě jednou a trochu hlasitěji?" požádal čaroděj zdvořile.

Zelený obr se zhluboka nadechl a zařval hlasem, který se ozvěnou rozlehl mezi napůl zbořenými zdmi trosek hradu.

Zevnitř se ozval zvuk velkého těla, pohybujícího se ztěžka po kamení.

"Co takhle jednu hádanku, Hádankáři?" navrhl Kedrigern a usmál se.

"Už žádné hádanky! Tentokrát jsem na tvou magii připraven, čaroději. Dnes už mne nepřekvapíš!"

"Ale no tak. Jednu malou hádanku, než se pustíme do vážných věcí. Je to docela snadná hádanka. Poslouchej pozorně:

Ležím v ruinách daleko od míst, kde lidé sídlí,
mé lože je kořist a můj dech plamen je,
chráním své zlato proti hrabivosti lidí,
znáš-li mé tajemství, vyslov jméno mé!"

Zelený Hádankář se hlasitě zasmál a opovržlivě křikl na čaroděje: "To je přece drak, ty hlupáku!"

"Cože? Mohl bys mi to prosím tě zopakovat?"

"Drak! Drak!" zařval Zelený Hádankář mocným hlasem.

"Máš dokonale pravdu," řekl Kedrigern a srdečně se usmál.

Hluk v rozvalinách hradu zesílil. Hluboké zlobné vrčení přehlušilo všechny ostatní zvuky a proměnilo se v hromový

hlas, který se nevraživě zeptal: "Kdo mě to ruší? Kdo mě volá?"

"Co to bylo?" zeptal se Zelený Hádankář.

"Pokladník. Hned tady bude," ujistil ho Kedrigern.

"Ať si raději pospíš, jestli ví, co je pro něj dobré..." Hádankářův hlas se vytratil do ticha, když se nad hradbami zvedla Shanzieho hlava a obrátila se na Kedrigerna.

"Co se děje?" zeptal se drak zlověstně.

"To je Zelený Hádankář, Shanzie. Přišel tady v čele vojska pěti set mužů, aby z Dendorriku odnesl královský poklad. Do posledního kousku, Shanzie." Kedrigern se nevinně usmál a obrátil se na obra. "To je Shanzie. Stará se o poklad Dendorriku."

"Výborně. Tak ode dneška už se o něj starat nemusí. Slyšel jsi, červe? Odnesu tvůj poklad a moji muži a já -"

Ze Shanzieho úst vyrazil s hlasitým zahučením široký pruh zlatého ohně. Když se rozptýlil hustý černý dým, nezůstalo po Zeleném Hádankáři nic než protáhlý ovál vypálené trávy. Jeho zbrojnošům stačil jediný vystrašený pohled, aby odhodili meče a přilby a rozběhli se o překot dolů svahem.

V tichu, které bylo mnohem hroživější než dračí řev, se Shanzie vztyčil a rozevřel křídla. Vznese se do výše a pomalu obkroužil čekající armádu, která se rychle měnila ve vyděšený dav. Třemi zmenšujícími se kruhy je sehnal do jediného přelévajícího se stáda a pak se snesl dolů a pustil se do metodické práce. V méně než deseti minutách nezůstalo z pěti set útočníků nic než vypálený kruh kouřící trávy, rozházené kusy brnění a zbraně. Shanzie se vrátil na kopec, aby si od té námahy odpočinul. Z jeho boků a ocasu trčela hrst šípů a dva oštěpy, které se neohrabaně pokoušel vytáhnout zuby.

"Dovol, abych ti pomohl, Shanzie. Sám na ně nedosáhneš," řekl Kedrigern. Sesedl z koně a vyhrnul si rukávy.

"Díky, čaroději," řekl drak unaveně.

"Ještě jsem nezačal."

"Děkuji ti, že jsi mě varoval před těmi lupiči a přidal jsi k mému pokladu nové skvosty."

"Nemyslím, že by s sebou nějaké přinesli," usoudil Kedrigern.

"Když jsem letěl nad polem, viděl jsem umně vypracované meče a helmy bohatě zdobené zlatem a drahými kameny; viděl jsem kroužková brnění a kopí s lesklými hroty, přezky a spony, řetězy, náramky a prsteny s krásnými vzory. To vše teď díky tobě přidám ke svému pokladu, šlechtný čaroději."

"Pochybuji, že bys je použil hůř než Hádankářovi muži. Svou kořist sis plně zasloužil, Shanzie, a jelikož jsem ti pomohl, mohl bys i ty udělat něco pro mne."

Drak strnul a změnil si ho podezíravým pohledem: "Co by to mělo být?"

"V odměnu za všechny ty nové poklady a za to, že ti odstraním ty protivné šípky a oštěpy, bych chtěl, abys mi slíbil, že budeš ochraňovat obyvatele Dendorriku."

Shanzie se zamyslel a pak řekl: "Není zvykem draků, aby chránili lidi."

"Ty jsi nový druh draka, Shanzie. Nemůžeš se řídit jenom starými zvyky, a navíc tím prospěješ i sobě. Tvůj poklad je královským pokladem Dendorriku a co ohrožuje Dendorric, ohrožuje i tvůj poklad. Braň Dendorric a budeš bránit i svůj poklad."

"Čarodějové umí chytře zacházet se slovy. Chceš mne přelstít."

"Nechci tě přelstít, Shanzie. Nabízím ti oboustranně výhodnou smlouvu," řekl Kedrigern a vytrhl šíp z drakových zad. Pak mu šíp ukázal a pokračoval: "Nikdy by sis ho sám nedokázal vytáhnout, ale člověk to může udělat snadno. Pomysli jen, jak užiteční ti mohou být lidé dnes, při sbírání všech těch věcí z planiny. Mohou oddělovat cenné od bezcenných, dobré od rozbitých, leštit je pro tebe a nosit ti je sem nahoru. To není práce pro draka, Shanzie. Ty patříš na svou hromadu, máš hlídat a ne běhat po okolí. Teď drž - tenhle je pěkně hluboko," řekl čaroděj a vytrhl druhý šíp.

Shanzie vyfoukl malý obláček páry a řekl: "Tvůj návrh je čestný, čaroději. Budu bránit Dendorric i jeho obyvatele."

"Nikdy toho nebudeš litovat," řekl Kedrigern srdečně a popleskal draka po šupinaté hlavě. "Podrobnosti projednej tady s Hamarakem a já se zatím postarám o zbytek těch šípů."

< Šestnáct >

Polosladká pomsta

Dendorric opustili následujícího dne pozdě ráno. Kedrigern sice doufal, že vyrazí časně, ale tančení v ulicích se protáhlo až do ran-ních hodin, bylo hlučné a veselé a z větší části se odehrávalo právě pod okny hostince. Bujarý jásot nepolevil pod úroveň dovolující usnout až do úsvitu a v tu dobu už se on i Princezna nadobro vzdali všech nadějí na odpočinek a začali v polokomatózním stavu balit.

Den byl jasný a chladný a nebe prosvítající skrz holé větve stromů dokonale modré. Dlouho jeli tiše, zabalení ve svých pláštích, ospalé oči upřené před sebe, omámení únavou a nevyspáním. Dendorric byl teď na dlouhou dobu bezpečný, Shanzie měl svůj vlastní poklad a Berrian s Hamarakem vhodné místo, kde by si mohli vybudovat nový hrad. Kedrigern musel připustit, že to byla vcelku plodná cesta; ale cestování, ať už plodné, nebo ne, bylo vždy holým utrpením v porovnání s pohodlím domova a krbu a jeho nejvíc těšilo vědomí, že jsou každým dnem blíž své vilce v Horách tichého hromu a před sebou mají už jen deset dní cesty v celku přijatelném počasí.

Princeznin hlas ho vytrhl z meditací, ale její slova nezachytil. Shrnul si kapuci svého cestovního pláště a obrátil se k ní.

"Říkala jsi něco, má drahá? Nějak jsem se zamyslel."

"Jen jsem ti chtěla připomenout, že jsem nakonec měla pravdu: surovci jsou právě tak hloupí, jak jsem říkala."

"O tom se s tebou přit nemohu, ale říkala jsi taky, že nebudeme mít co do činění s žádným čarodějem," připomněl jí Kedrigern.

"Zelený Hádankář nebyl žádný opravdový čaroděj," řekla a mávla rukou.

"Ne, to nebyl," přisvědčil Kedrigern. "Vlastně nebyl ani moc dobrý hádankář, chudák."

"Neplýtvěj soucitem na Zeleného Hádankáře, Keddie. Snědl Ashana a udělal by totéž s námi. Ne-li něco horšího."

"Samozřejmě máš pravdu, má drahá. Měl raději zůstat myši. Ty hemonie mu moc štěstí nepřinesly."

"Musíme brát věci tak, jak jsou," řekla Princezna pevně. "Jsem si jistá, že se najdou takoví, kteří budou tvrdit, že by Shanziemu bylo líp jako chlapci, ale já jsem ráda, že se stal drakem. Vypadá teď mnohem vyspěleji a jeho vzhledu to taky prospělo."

"A Dendorric je určitě bezpečnější... jenom..."

"Ano?"

"No, doufám, že Hamarak nebude příliš trvat na přístupu do královské pokladnice," řekl Kedrigern váhavě. "Draci bývají velice umínění, když jde o jejich poklady."

Princezna se vesele zasmála a řekla: "Tady žádný problém nehrozí. Hamarak už celý královský poklad má. Má ho schovaný v královské matraci."

"Co potom Shanzie v rozvalinách hlídá?"

"Podle toho, co říkala Berrian, jsou spodní patra hradu plná různého harampádí - staré zlomené meče a rezavé kroužkové košile, popraskané štíty a takové věci navršené na jednu hromadu. Prozkoumali spolu s Hamarakem celý hrad velice pečlivě, když hledali nějaký slušný nábytek, a všechno, co objevili, byly takové zbytečnosti. Drakovi to zjevně stačí, ale poklad to zrovna není. Skutečný královský poklad našla v krbu za uvolněným kamenem, když uklízela. Je to jen pytel zlatáků a pár klenotů, ale dá se za to pořídit nový hrad a ještě zbude něco pro všechny případy."

"To jsem opravdu sám rád. Báł jsem se, aby se mezi Hamarakem a Shanziem nestrhla nějaká hádka."

Chvilí oba přemýšleli o událostech v Dendorriku a nakonec Princezna zvolala: "A všechno jsme to dokázali, aniž bychom museli užít sebeméně magie!"

"To je pravda, má drahá. Je to už hezká řádka dnů, kdy jsme naposledy museli užít magii. Cítím se silnější, než když jsme odjížděli. To musí být tou hemonií. Bereš si ji také?"

Princezna se zašklebila: "Zkoušela jsem to. Chutná hrozně."

"Musíš se přinutit. Velice ti to prospěje."

"Cítím se taky silnější, a bez hemonie. Myslím, že jsem nějakou magii načerpala na Luisině hradě."

"To je možné. Přesto bys však měla hemonii tu a tam užívat. Až budeme doma, usuším ji a můžeme ji pak používat jako koření. Pár špetek k masu a do omáček a vůbec její chuť neucítíš." Kedrigern se usmál a dodal zasněným hlasem: "Už se nemohu dočkat, až budeme zase doma."

"Neříkal jsi něco o zkratce, když jsme tehdy vyjížděli na cestu do Dendorriku?"

"Ano. Nechtěl jsem ji použít, když ještě bylo listí na stromech. Je to pochmurná cesta. Ale může nám ušetřit dobré dva dny. Možná i tři."

"Tak ji vyzkoušejme."

"Má špatnou pověst. Podivná zjevení a zvuky, nejméně jeden lidožravý obr a zkazky o různých odpornostech a monstróznostech. Docela rád bych byl dřív doma, ale... no, mohlo by to být riskantní."

"Máme magii, která nás ochrání. Nemůžeme se přece setkat s ničím, s čím bychom si nedokázali poradit, že ne?"

Kedrigern se na chvíli zamyslel pokoušeje si vybavit všechny povídky o hrůzách číhajících na poutníky na té ponuré cestě a pak řekl: "Ne."

"Tak tam jedme. Spát v tomhle počasí venku není žádná legrace."

K rozcestí přišli ještě téhož dne odpoledne a dál se vydali po zkratce. S výjimkou houževnatých dubů shodily už všechny stromy listí a tak bylo hluboké šero lesa lehce zmírněno. Atmosféra však zůstávala stále stejně pohřební a výhružná. Nebe bylo uniformně šedé. Ve vzduchu visela temnota; z černých větví kapala voda a z lišejníkem porostlých kmenů stoupala vlhkost; na cestičce byly velké louže lepkavého bahna a dokonce i pevná zem byla nepříjemně nasáklá vodou. Z hlubokého temna po stranách cesty se čas od času ozývaly podivné zvuky; divoké výkřiky i uši drásající jekot a jednou uslyšeli něco, co zpočátku připomínalo dětský pláč, který se však rychle změnil v děsivý řev, ořásající zemi pod jejich nohama. Celou noc, kterou strávili zaštitěni bezpečným kouzlem, viděli proti hvězdné obloze nepříjemně rozmazané stíny a sinalá světélka, která chvíli tančila kolem, aby vzápětí náhle zmizela. Ačkoliv tyto strašidelné fenomény nepolevovaly a jak postupovali do hloubi močálu, byly čím dál častější, až do chladného a mlžného rána čtvrtého dne se s žádným z nich nemuseli přímo utkat.

Probudili se po noci plné mnohobarevných světélek, čilého ruchu na obloze a vlhkého sténání a chroptění ozývajícího se ze všech stran a dokonce i ze země pod jejich příkryvkami, ze které stoupal nasládlý pach hniloby a rozkladu. Nic z toho jim na chuti příliš nepřidalo a tak se rychle najedli, sbalili a s úsvitem vyrazili na další cestu. Jeli rychlým tempem až do pozdního rána, kdy stanuli na okraji mlžného, šerého močálu, aby posvačili chléb se sýrem a zapili ho několika doušky vína, které jim trochu pozvedlo náladu.

"Budu ráda, až budu mít tohle místo za sebou," řekla Princezna, ořásla se směsicí odporu a chladu a přitáhla si úžeji plášť, který ji jen nedostatečně chránil před ustavičným drobným mrholením.

"Už jsme za polovinou."

"Je to tu ponuré," pokračovala Princezna. "Jako by se tu všechno snažilo být ponuré."

"Je to vlastně část Ponurého močálu - kde jsme se poprvé setkali, má drahá. Pamatuješ?"

"Samozřejmě, Keddie, ale teď nemám ani trochu sentimentální náladu. Je mi líto, ale jsem promočená až na kost, třesu se zimou a vůbec se cítím mizerně. Nemohu dočkat, až budu doma u krbu."

"Už to nebude dlouho trvat. Ještě několik málo dní - co to bylo?"

"Ach, čaroději, šlechetný čaroději, dobrý čaroději, pomoz mi!" ozval se tichý srdceryvný hlas.

"Ozývalo se to z močálu," zašeptala Princezna a poděšeně se k němu přitiskla.

"Ženský hlas, možná dětský."

"A prosí nás o pomoc."

Upřeli zraky do vlhké zeleně, která pokrývala tlustou vrstvou kalné vody. Nic se nehýbalo, jen mlha pomalu vířila kolem mrtvých kmenů, čnicích vzhůru jako roztrštěné kosti. Žádný hlas z hlubin se neozýval.

"Čaroději, odčaruj mě, prosím! Posledním svým dechem tě zapřísahám, odčaruj mě!" zavolal náhle zoufalý tenký hlásek.

"Slábne to," řekla Princezna.

"Nemůžeme odmítnout. Budu si muset udělat malou vycházku do močálu."

"Keddie, dej na sebe pozor. Kdo ví, co číhá pod hladinou, aby tě stáhlo do své temné nory."

Zaváhal a zamýšleně se na ni podíval: "Díky, má drahá. Na to jsem nepomyslel. Možná bude lépe, když si najdu pěkný dlouhý klacek a nejdřív to tu trochu prošťourám. Budu - támhle! Podívej se támhle, u té skály!"

Z močálu čněl velký balvan, černý vlhkostí a částečně porostlý mechem. Kousek od něj, těsně pod hladinou vody, se něco lesklo. Světlo blikalo a sláblo a tenký hlásek zasténal: "Běda, má síla je pryč... jsem ztracena!" Ozvalo se bolestné vzdychnutí a světlo pohaslo.

Nevšímaje si nebezpečí, vrhl se Kedrigern do kalné vody a lepkavého bahna. Zatápal v místech kde naposledy zahlédl světélko a jeho ruce se dotkly něčeho teplého a hladkého. Uchopil to a pak se otočil k Princezně, aby jí ukázal křišťálovou, na dotek teplou kouli, která vydávala sotva viditelné světlo. Zabalil ji do pláště a vynesl na břeh, kde ji spolu s Princeznou začal zkoumat podrobněji.

Uvnitř křišťálové koule ležela drobná postavička ne větší než středně velký hrachový lusk, stulená do polohy vystrašeného děcka. Vlasy měla jako bílé zlato, její šaty byly utkány z pavučin a na nohou měla malé rudé střevíčky ušité z okvětních lístků růže. Na zádech měla drobná duhová křídélka velká jako nehet palce.

"Ach, ta maličká je rozkošná!" zvolala Princezna a přitiskla své dlaně na kouli, aby jí Kedrigernovi pomohla zahřát.

"To je zubní víla," řekl čaroděj.

"Jak to víš?"

"Nosí malou porcelánovou korunku."

"Divné místo pro zubní víly. Zajímalo by mě, co se jí stalo."

"Očividně byla zakleta. Velice krutým způsobem. Nevydrží v té kouli dlouho."

"Pak ji odtamtud musíme dostat."

"Hned, má drahá. Nejlíp asi bude, když ji budeš držet. Drž ji takhle před sebou," řekl čaroděj, pustil kouli a utřel si prsty do cípu pláště.

"Nemíníš ji doufám rozbít, že ne?"

"Nic takového. Nechám ji zmizet."

Postavil se před Princeznu, položil dva prsty na kouli a začal odříkat příslušné odeklinadlo. Při posledním slovu do ní ťukl ukazováčkem. Koule bez jediného zvuku zmizela a překvapeně mrkající zubní víla zůstala ležet Princezně na dlani.

"Dobrý čaroději, tys mne zachránil!" zvolala.

Kedrigern se uklonil a řekl: "Když jsem byl malý, byly ke mně zubní víly vždycky štědré. Jsem rád, že jsem mohl pomoci. Řekni nám, kdo ti mohl udělat něco tak krutého?"

"Uvěznila mě Bertha, bahenní víla. Je to krutá a zlá víla, která nám ostatním dělá jen hanbu. Neznáte ji náhodou?"

"Já ji znám dobře," odpověděla Princezna suše.

"Moje žena prožila kvůli Berthině zakletí jistý čas jako ropucha," vysvětlil Kedrigern.

"Nějak se stalo, že byla přehlédnuta, když se rozesílaly pozvánky na moje krtiny. Místo aby napsala, nebo si postěžovala mému otci, zaklela mne, a já se v den svých osmnáctých narozenin proměnila v ropuchu. Ani jsem nestačila ochutnat dort," řekla Princezna hněvivě.

Víla Princeznu konejšivě pohládila po palci: "To je celá Bertha. Je čím dál horší. Požadovala, abych způsobila bolest zubů jednomu princovi, který ji nějak urazil, a když jsem odmítla, zavěla mne do té hrozné koule a hodila do močálu."

"Máš štěstí, že Bertha neumí moc dobře házet."

"To mám, čaroději, a ještě větší, že jste šli zrovna dnes kolem a osvobodili mne dřív, než mne má síla opustila docela."

Raději však odejděte z tohoto místa dřív, než se Bertha dozví o vašem šlechetném činu. Šlechetné činy nesnáší."

Sotva to zubní víla dořekla, ucítili Kedrigern a Princezna mrazení a chladnou zlobu páru očí, které se na ne upíraly.

Vzhlédli a na vrcholu lišejníkem obrostlé skály uviděli někoho, kdo mohl být jen bahenní víla Bertha. Měla postavu normálně vzrostlé ženy. Jako všechny víly, byla úchvatně krásná a étericky jemná, ale z jejich smaragdových očí čířela mrazivá hrozba a její sladký hlas zněl výhružně.

"Kdo se mi to tu plete do kouzel?" zeptala se.

Čaroděj se dvorně uklonil a řekl: "Jsem Kedrigern z Hor tichého hromu."

"To jméno mi není neznámé. Jsi čaroděj, nemýlíš-li se?"

"Jsem."

"A ten fracek vedle tebe - to je tvoje služka nebo běhna, kterou jsi našel v poslední hospodě?"

"Běhna?! Poslouchej, ty jedovatá babizno -" začala Princezna.

"Krot' svůj jazyk, couro!"

"Krot' si svůj, ježibabo!"

"No tak, dámy, nehádejte se," řekl Kedrigern laskavým, srdečným hlasem, zvedl ruce a přátelsky se na obě usmál.

"Já se nehádám ani trochu, Keddie. Co bych z toho měla, kdybych se hádala s tímhle starým měchem vrásek s jejími mizernými kouzly?" řekla Princezna chladně. "Navíc by to pro ni mohlo být nebezpečné. Koneckonců, v jejím věku..."

Bertha vytáhla z rukávu svých lesklých šatů kouzelnou hůlku. "S velkým potěšením tě proměním v ropuchu, ty drzá žábo," řekla.

Princezna se sladce usmála: "To už jsi jednou zkoušela, ale moc se ti to nepodařilo. Nepamatuješ si, ty stará ubožačko? Nebo máš paměť tak slabou, jako ruku, kterou házíš?"

"Neuchovávám si v paměti každou hloupost, cuchto, ale pokud jsi už jednou ropuchou byla, podruhé ti tu radost nedopřeji. Tebe proměním v ropuchu," řekla Bertha a ukázala hůlkou na Kedrigerna, "a ta tvá černovlasá špindíra se stane... ponravou. Ano, ponrava bude vyhovovat."

Lehce mávla hůlkou. Kolem obou čarodějů to zajiskřilo, ale oni stáli dál s rukama založenýma a dobrácky se usmívali. "Nějak ti to nefunguje, Bertho. Tvoje magie nám neuškodí."

"Opravdu si to myslíš, čaroději? Opravdu si myslíš, že nějaké ochranné kouzlo může zadržet můj hněv?"

"Znám některá velice dobrá ochranná kouzla, Bertho."

"Zapomínáš, že tohle je můj močál. Voda mne poslouchá a bahno mne poslouchá také, všichni tvorové, kteří tu sídlí, jsou mými poddanými. Vítr vane kde já přikážu, čaroději, vody se na můj příkaz zvedají a bahno stahuje ke dnu. Tisíce hladových tlam čeká na mé rozkazy," řekla Bertha silným hlasem. "Myslíš, že se odsud dostanete? Bylo by pro tebe lépe, kdyby ses nechal proměnit v ropuchu, protože teď tě rozdrťím!" Pozvedla ruce a temné vody začaly vřít; půda pod jejich nohama začala měknout; mlha jako by zhoustla a formovala se v strašidelné stíny, které se míhaly nad jejich hlavami, tápající mlžnými pavoučími prsty.

Kedrigern sáhl po Princeznině ruce: "Teď ze sebe musíme vydat všechno," zašeptal.

"A bude to stačit?"

Zaváhal. Poctivá odpověď by mohla podlomit Princeznu sebedůvěru, ale cítil, že jí nesmí zatajit plný dosah nebezpečí, které jim hrozilo: Bertha byla stejně mocná, jako byla krutá. A teď byla v srdci svého panství, kde bylo vše podřízeno její vůli a zřejmě byla i na vrcholu svých sil. Nic dobrého je určitě nečekalo.

"No tak, bude?" naléhala Princezna.

Zhluboka se nadechl a už už jí chtěl povědět tu nepříjemnou pravdu, když Bertha najednou divoce zavyla a přitiskla si ruce k tvářím. Při tom ztratila rovnováhu, uklouzla a s hlasitým šplouchnutím žuchla do močálu. Její hůlka proletěla vzduchem a přistála u Kedrigernových nohou.

Kolem se všechno rázem uklidnilo a zavládlo znovu hluboké ticho, přerušované jen občasným záupěním z druhé strany šedé skály.

"Samozřejmě, že bude, má drahá," odpověděl Kedrigern sebejistě.

Stiskl Princezně ruku a konejšivě se na ni usmál. Nad jejich hlavami zakroužila zubní víla, zasmála se a radostně zatleskala drobnými ručkama. Pak přistála na Kedrigernově rameni a naklonila se k jeho uchu.

"Vzala jsem ji všemi stoličkami najednou!" oznámila mu hrdě.

"Načasování bylo dokonalé," pochválil ji Kedrigern.

Bertha, promočená od hlavy až k patě a oblepená černým bahnem, se přitáhla ke skále a namáhavě se vykrábala z vody. Zastavila jen na okamžik, aby zahrozila pěstí a vztekle zavrčela, a pak začala divoce tápat kolem sebe.

Kedrigern se sehnul, vzal kouzelnou hůlku a zvedl ji do vzduchu. "Nehledáš tohle?" zeptal se.

"Ano! To je moje, ty zloději! Hned mi ji vrať!" zaječela Bertha.

"Nic takového, děvenko."

"Já ji chci! Chci svou hůlku! Chci zpátky svou moc! Je moje!"

"Byla, Bertho. Už není."

Bertha zahrozila pěstí a rozstřílela kolem sebe kapičky bahna. "Já se nevzdám! Má pomsta bude hrozná!"

"Být tebou, moc bych o pomstě nemluvil, Bertho. Zbytečně tím lidem poskytuješ látku k všelijakým myšlenkám."

Bertha zmlkla a pátravě se na čaroděje podívala. Její hlas náhle změkl a v jejích zelených očích se objevil záblesk nejistoty. "K myšlenkám? K jakým myšlenkám? Co tím chceš říct, čaroději?"

"No, kdyby dejme tomu tady Princezna byla pomstychtivá, mohlo by ji napadnout, že tě promění v... v..."

"V ropuchu," řekla Princezna klidně. "Tlustou šerednou ropuchu, která nemůže doufat v nic jiného, než v další mouchu."

"Udělej to! Proměň ji v ropuchu!" zvolala zubní víla a nadšeně zatleskala rukama.

Berthiny oči se rozšířily. Ucouvla a opřela se zády o skalisko. Chrčivým, vystrašeným hlasem řekla: "Ne. Ropuchu ne. Já nechci být ropuchou!"

"Nikdo nechce být ropuchou," řekla Princezna a její hlas byl hlasem osudu.

"Zaslouží si to! Rychle, udělej z ní ropuchu!" pobízela ji zubní víla.

Princezna pozvedla ruce a ukázala na krčící se bahenní vílu. Bertha zbledla a ještě těsněji se přitiskla k tvrdé skále. Princezniny ruce se zachvěly a pak poklesly. Pomalu zavrtěla hlavou a pak se podívala na Kedrigerna: "Nemohu to udělat, Keddie. Ona si to zaslouží! Zaslouží si to tak, že mne až bolí hlava, když na to jen pomyslím, ale já nechci být tak zlá, jako ona, bez ohledu na to, jak moc si to zaslouží!" V očích se jí objevily slzy čirého zoufalství.

"Moje žena je milosrdná. Máš obrovské štěstí, Bertho," řekl čaroděj.

"Co si počnu bez své kouzelné hůlky?"

"Navrhoval bych ti buďto úplnou změnu svého životního postoje nebo okamžitou změnu adresy. Ta novina se rychle roznese po okolí a ostatní už možná nebudou tak útlocitní."

"Já nejsem ani trochu útlocitná," prohlásila zubní víla. "Jsem rozzlobená. V té kouli to bylo hrozné. Předvedu ji před příští velký soud. Královna Mab už jí to spočítá."

"Mab? Ty si myslíš, že mě dotáhneš před Mab?" zasmála se Bertha opovržlivě. "Kdo si myslíš, že jsi, ty mňavá nicko, ty mizerná bezvýznamná zubní vílo? Jak tě mohlo napadnout, že bych -" Bertha náhle zmlkla, přitiskla si dlaň k ústům a tlumeně zavyla bolestí.

"Hni sebou, ty přerostlý bahenní skřete! Půjdem před královnu Mab hned! No tak, hezky poklusem!" štěkla zubní víla.

Plavným obloukem se vznesla z Kedrigernova ramene, zamávala mu i Princezně na rozloučenou a brzy se změnila v malou světelnou tečku, která se rychle vzdalovala za kvilející Berthou.

Kedrigern se obrátil k Princezně a podal jí hůlku: "Přeji ti všechno nejlepší k výročí, má drahá."

"Ta je krásná! A má přesně tu správnou velikost. Je to skoro jako kdyby... ale naplánovat jsi to asi nemohl... Řekni mi pravdu, naplánoval jsi to?"

Skromně mávl rukou, tajemně se usmál a podíval se k nebi. "Přestalo pršet a nebe je jasné. Zdá se, že na zbytek cesty budeme mít hezké počasí."

"Nezamlouvej to."

"Dopřej mi trochu skromnosti, má drahá. Pojedeme?"

* * *

Zbytek cesty proběhl docela příjemně a bez dalších příhod a jednoho odpoledne se vrátili domů, kde byli nadšeně přivítáni Spolem. Malý domácí trol jim připravil bohatou večeři, korunovanou Vosconovým nejlepším vínem. První sníh začal padat zrovna když Spot sklídl ze stolu a oni se dívali z pohodlí útulného pokoje na sněhové vločky za oknem a usmívali se jeden na druhého i na celý svět.

Když si Kedrigern večer sedl s velkou kronikou na klíně ke krbu, rozhostil se mu v duši silný pocit klidu a míru.

Princezna se usadila po druhé straně krbu a studovala rukověť zacházení s kouzelnou hůlkou pro začátečníky. Na stolku na dosah čarodějovy ruky stál korbel dobrého vína. Oheň hučel a praskal a vydával přesně tolik tepla, aby v místnosti bylo útulně.

Cestování bylo za nimi a bude to trvat dlouho, než ho něco nebo někdo zase přiměje opustit Hory tichého hromu. Při cestování člověk sice může vykonat spoustu dobrého a tu a tam i něco užitečného zařadit, to je sice pravda, ale na druhé straně mnohem víc může člověk vykonat v klidu a pohodlí své pracovny a vyhne se tím mlze, blátu, špině a prachu cest. Doma se nemusí střetávat s lupiči a zlými vílami, ani s potrhými draky, dětinsky se bavícími obry, egocentrickými princeznami a ostatními riziky, které číhají všude mimo tiché bezpečí jeho pracovny. V pracovně se nemusel obávat jídla nejistého původu, nezdravé barvy a nevalné chuti; zlodějských hostinských, kteří pronajímají postele hemžící se čilým hladovým životem, vycpané ostrohranným štěrkem a povlečené špinavými prostěradly; nechutného vína v umaštěných pohárech, které škrábe v hrdle; blech, švábů, štěnic a komárů; krátce žádné z bolestí a útrap cestování. Jeho pracovna byla pro civilizované lidi, cesty pro barbary. Pomyslel na příjemné hodiny, které má před sebou, potěšeně si povzdychl a sáhl po korbeli s vínem.

"Vypadáš docela spokojeně, Keddie," poznamenala Princezna.

"A taky jsem, má drahá. Je to hezké být zase doma."

"To jistě je. Hlavně když venku padá sníh."

Souhlasně zabručel a napil se vína. Princezna otočila stránku. Oheň praskal a hučel a zaléval místnost příjemným načervenalým světlem.

"Útulný dům, dobrý oheň, příjemná společnost, chutné víno... a ty máš svou hůlku. Máme prostě všechno, co si můžeme přát," řekl Kedrigern.

"Jsme velice šťastní," řekla Princezna poněkud nepřítomně.

"Mimořádně šťastní. Nemáme žádný důvod, abychom se hnuli z domu. Co bychom si ještě mohli přát?"

Princezna zavřela knihu a pohodlně se opřela v křesle, jako by konečně přišla dlouho očekávaná narážka. Pozvedla ruku a začala vypočítávat na prstech. "Tak například prsten, plnící všechna přání. Pak plášť neviditelnosti, velice užitečný, zvláště pokud je současně teplý. A taky bych moc ráda měla jeden z těch kouzelných ubrusů, které jenom rozprostřeš na stůl a on se sám prostře krásnými talíři, křišťálovými číši, stříbrnými přibory a báječným jídlem a vínem, a když dojdeš, tak zase všechno sám uklidí a nezůstane po něm ani drobeček. Tak snadno bychom s jeho pomocí mohli pořádat různé večírky a bankety!" Odmělčela se, pak zvedla čtvrtý prst a řekla: "Jeden z těch měšců, co se nikdy nevyprázdňují a najdeš v něm vždycky zlaták, ať utratíš kolik chceš - ten by nám byl velice užitečný při cestování."

"Ale, má drahá... cestování?"

"Samozřejmě, že ne v téhle vánici. Možná že ne až do jara, ale určitě nechceš strávit zbytek života tady v Horách tichého hromu."

"No vlastně..." začal, ale pak se kousl do jazyku. Princeznina otázka byla jasně rétorická; navíc nepatřila k těm, na kterou by mohl dát jednoznačnou odpověď, aniž by zničil klid a mír tohoto krásného večera.

Princezna jeho nedokončenou odpověď ignorovala. Zvedla pátý prst a řekla: "Magický kolovrátek, stav, nůžky a jehla by mohly být docela užitečné. Všechny ty šaty z truhly, kterou ti pro mě nechala tvá přítelkyně, jsou sice vkusné a hezké a já si jich moc vážím, ale ráda bych občas měla něco nového... koneckonců, už je to skoro tři roky, kdy jsem si pořídila nové šaty."

"Vždyť vypadáš pořád tak báječně," namítl Kedrigern zoufale.

"Díky, Keddie, ale víš, žena potřebuje tu a tam změnu. Ach abych nezapomněla, pár sedmimilových bot pro nás oba.

Ušetřily by nám spoustu času při cestování. Oba víme, jak cestování nenávidíš a ty boty by nám ho podstatně zpříjemnily. A hřeben, který se změní v les, když ho odhodíš za sebe na zem - za účelem zdržení pronásledovatelů, víš - a zrcadlo, které se promění ve skleněnou horu a... spoustu jiných věcí, Keddie."

"Ano. Chápu," odpověděl tichým hlasem. "Zvláštní... myslel jsem, že jediné, co chceš, je kouzelná hůlka."

"Bylo to tak, ale teď už kouzelnou hůlku mám."

"Ano. Máš."

"A čeká nás ještě tolik výročí. Teď už víš, co bych si přála. Můžeš pro mě mít každý rok nové překvapení."

Zadíval se do ohně a přikývl. Prsteny, které plní přání a magické ubrusy. Pláště neviditelnosti. Čarodějný nábytek a nádoby. Sedmimílové boty. Očividně z něj chce udělat nomáda, poutníka neustále cestujícího z jednoho místa na druhé, který doma nikdy nestráví víc než pár hodin, než se pustí do nějakého nového šíleného dobrodružství. Při té představě se zachvěl.

"Má drahá, už jsi přemýšlela, jak užitečný by byl pár hezkých pletených návleků na křídla?" zeptal se.

Kedrigern a kouzelná hůlka
z amerického originálu
Kedrigern In Wanderland
vydaného Ace Fantasy Book,
(The Berkley Publishing Group), New York, 1988
přeložil Petr Caha
obálku nakreslila Zdeňka Boušková
vydal POLARIS, Frenštát p.R.,
v r. 1994 jako svou 8. publikaci.
Vydání první.
Cena 55,- Kč
ISBN 80 - 901292 - 7 - 7